Eterna Primăvară

Tatiana Topciu

Editura Casa Cărţii, Oradea
2002

Eterna primăvară
Poezii, de Tatiana Topciu

CP. 270, O.P. 1
3700 Oradea
Tel.: 059-210056
Email: vasileg@rdslink.ro
Coperta: Pictură de Tatiana Topciu
Descrierea **CIP** a Bibliotecii Naţionale a României
TOPCIU, TATIANA
Eterna primăvară / Tatiana Topciu. - Oradea: Casa Cărţii, 2002
326 p.; 20 cm.
ISBN 973-85617-4-4
821.135.1-1

Acest volum de poezii
este închinat Creatorului,
pe care autoarea L-a iubit,
L-a slujit
şi L-a aşteptat,
şi pe care acum, în sfârşit,
îl cunoaşte în chip desăvârşit.

CUPRINS

Partea întâi: Picaturi de Absolut

Partea a doua: Pe Prag de Infinit

din partea familiei

PREFAŢĂ

Nu există privilegiu mai mare pentru o persoană, ca acela de a se întâlni cu Dumnezeu şi de a găsi sens, semnificaţie şi împlinire pentru viaţa ei. De o astfel de întâlnire transformatoare, a avut parte şi Tatiana Topciu, născută pe 11 februarie 1939, într-o familie modestă din Brăila. La numai douăzeci de ani, când majoritatea dintre noi îşi caută rostul vieţii, ea L-a cunoscut pe Dumnezeu, într-o cameră de spital, întâlnire care i-a marcat în mod radical viaţa. Din momentul acelei întâlniri, pe care a păstrat-o vie şi proaspătă, de-a lungul vieţii, ea a devenit o persoană nouă care a căutat cu pasiune să-L slujească pe Dumnezeu, cu credincioşie şi dedicare.
Versurile pe care le oferim în continuare, cititorilor români, sunt o dovadă concludentă în acest sens. Ele poartă amprenta unei iubiri profunde faţă de Dumnezeu şi a unei dorinţe de a-L cunoaşte tot mai mult. Pentru a respecta felul în care au fost

publicate, am împărţit acest volum în două părţi. Prima parte, intitulată *Picături de Absolut,* conţine poeziile publicate de autoare în timpul vieţii, dar rearanjate şi corectate, iar partea a doua, intitulată *Pe prag de infinit,* conţine ultimele ei poezii înainte de a pleca Acasă, în vara anului 1999.
Titlul acestui volum, *Eterna Primăvară,* a fost ales în felul acesta, deoarece el constituie mărturisirea în versuri, a felului în care ea s-a întâlnit cu Dumnezeu. Deşi viaţa ei a fost marcată de numeroase încercări şi suferinţe, totuşi în ciuda lor, ea a continuat să trăiască sub simbolul acestei primăveri eterne, pâstrându-şi nestinsă bucuria şi fericirea de a-L fi găsit pe El.
Soţie, mamă, poetă, profesoară, traducătoare de cărţi creştine, pictoriţă, colaboratoare la rliver«> rwist*» *ere:*

numai câteva faţete ale celei care a fost Tatiana Topciu. Mai presus de toate aceste aspecte ale vieţii ei, Tatiana Topciu a fost un copil al lui Dumnezeu, răscumpărat prin har, care L-a iubit pe Domnul ei, căruia I-a închinat întreagă viaţa ei şi alături de Care îşi continuă, nevăzută, —eterna primăvară— a sufletului ei, începută în urmă cu mai bine de patruzeci de ani.
Deşi ea s-a stins, lucrarea ei continuă să strălucească mai departe şi să mărturisească cu privire la profunzimea iubirii faţă de Dumnezeu şi a frumuseţii harului Său, revărsat în copiii Săi.
Poeziile ei reprezintă mărturia unui suflet pentru care viaţa nu a fost o —numărătoare inversă— către finalul ei, ci o aşteptare plină de dor şi nerăbdare a întâlnirii cu Mirele ei drag, Isus Hristos.
Tuturor celor ce au încurajat apariţia acestui volum, familia le rămâne recunoscătoare. Dacă n-ar fi fost ei, probabil că nu ar fi apărut atât de curând. In mod special, familia doreşte să mulţumească Editurii Casa Cărţii care s-a oferit să publice acest volum de poezii, şi în mod deosebit, directorului acestei edituri, domnului Vasile Gabrian, care a făcut mai mult decât era dator, pentru ca aceste poezii să vadă lumina zilei.
Rugăciunea familiei, acum în faţa acestui volum, este ca aceste poezii să continue să-L proslăvească pe Dumnezeu, să fie o încurajare pentru toţi cei ce trec prin încercări, că viaţa alături de El, în ciuda lor, merită trăită, şi un prilej de cercetare, în vederea mântuirii, pentru cei ce încă nu au cunoscut frumuseţea şi măreţia lui Dumnezeu.
Fie ca Dumnezeu să binecuvinteze aceste versuri, şi să-i conducă pe toţi cititorii ei la o dragoste tot mai profundă faţă de Mântuitorul nostru drag, Isus Hristos şi la o cunoaştere personală a Acestuia!
Familia Topciu (Soţul şi copiii)
Constanţa, mai 2002

PARTEA ÎNTÂI

Poezii publicate antum

Tatiana Topciu

13

RUGĂ PENTRU CÂNTEC

Nu mă lăsa, o, Doamne, să-mi curgă prin cuvânt,
şuvoiul neputinţei şi-al duhului înfrânt,
nici plânsu-nduioşării de mine însămi, nici,
în duh de răzbunare, al judecăţii bici.
Condeiul meu să fie ca degetu-Ţi, cândva,
când Te-ai plecat şi-n ţărână ai scris cu el, ceva.
Citit-a fiecare în semnul umilit
ca cel mai greu e eul crezut neprihănit.
Dar fă să curgă, Doamne Isuse, prin cuvânt
şuvoiul biruinţei din Duhul Tău cel Sfânt,
să 'nalte trestia frântă şi mucul fumegând
să spele, să mângâie până în miez de gând.
Şi-aşa cum mi-e cântarea să fie viaţa mea:
îndemn spre ce e veşnic şi biruinţă-n ea.
Cu cât mai mult cuvântul va prinde-n sine grai,
să faci din semeni, Doamne, al slavei Tale-alail

LOCAŞ

Cum de-am crezut că vom zidi din piatră
locaş pentru Iehova Dumnezeu?
Când cerurile cerurilor, iată,
nu-L pot cuprinde-n ele vreodată,
cum va-ncăpea-ntre ziduri...DUMNEZEU?!
El a zidit tot ceea ce-i mişcare
Şi ceru-ntreg Ii e divinul tron,
pământul aşternut pentru picioare.
Cum să-L cuprindă catedrale, oare,
pe-Acela Care n-are etalon...?!
Cum ne-a orbit până-ntr-atât trufia,
să ne-apucăm zidiri a-I ridica,
să mărginim acolo veşnicia,
să coborâm acolo Măreţia
lui Dumnezeu, spre a-L glorifica...?!
O, Cel Ce nu încape în tipare,
încape-ntr-un locaş de necrezut,
dar nu e un locaş de închinare,
ci-i lacrima căinţei-cea mai mare
biserică în care e-ncăput...

ETERNA PRIMĂVARĂ

... Era o primăvară cum n-a mai fost pe lume
şi Pastele aproape, şi flori aprinse-n crengi,
când pentru prima oară Tu m-ai chemat pe nume
şi mi-ai trimis chemarea să Te urmez pe veci.
Ştiam de o Scriptură, dar tare-ntunecoasă,
ce tainele-şi ascunde de cei căutători,
că-n ea se-ascunde parcă o vrajă ne-nţeleasă,
cu semne şi cu taine, peceţi şi-ncuietori.
Şi grea-mi părea cărarea ce duce către Tine,
iar Tu-nvelit în neguri, păreai de neatins.
Şi-am înţeles atuncea că Tu, din slăvi divine,
Iţi căutai făptura şi Te lăsai atins.
Şi-un glas mi-a zis: „Te roagă, mărturiseşte sincer
abaterile vieţii, păcate de-orice fel,
căci pentru ele, Domnul plăti cu sfântu-I sânge.
In sânge ai iertarea şi te împaci cu El."
O, inimă deschisă! Ce har aduce-n sine
mărturisirea toată a vieţii de păcat!
Porniră să ţâşnească izvoare vii în mine,
cerească bucurie, potop, m-a inundat.
... Mergeam pe stradă, parcă venind din altă lume...
Mi-ardea un foc din ceruri pe-al inimii altar...
O! Dumnezeu există! Există! Ce minune!

Ieşindu-mi El în cale m-a copleşit cu har...

Câţi ani pierduţi prin lume în oarbă rătăcire
i-am risipit degeaba, lipsiţi de Dumnezeu...!
De-acum ştiu sensul vieţii, ştiu că a mea menire-i
să duc mesaju-acesta la toţi din jurul meu...1
Şi fu o primăvară... cum n-a mai fost niciuna...
Sunt ani de-atunci, şi iarna să vină n-a-ndrăznit.
Mă simt de-atuncea soră cu soarele şi luna,
cu mugurii, cu raza, cu plaiul înverzit.
Şi Pastele acela cu lumânări aprinse,
şi cu-n popor ce cântă „HRISTOS A ÎNVIAT!"
eu îl trăiam în suflet cu bucurii nestinse:
Hristos era în mine VIU cu adevăraţi
Şi odăiţa-aceea de sus, de la mansardă,
în noaptea fără seamăn, în ceasul magistral,
era un colţ, din slava minunată...
Venise parcă Cerul la mine, la spital...
Acum, şi eu sunt glasul ce mi-a vorbit şi mie:
Te roagăi Dă pe faţă întregul tău păcat!
Şi ai să simţi în suflet atâta bucurie,
că Dumnezeu, cu slavă, în tine a-nviat!
Şi-atunci, nimic pe lume n-ai să mai vrei vreodată,
decât să duci la alţii mesajul luminos
că este o lumină în lumea-ntunecată
ce suie pân-la ceruri. Iar calea e Hristos.

GENEZĂ

A fost cândva, nimic... şi întuneric...
Nimicul stăpânind imensitatea...
Şi-a fost întâi CUVÂNTUL cel puternic
Ce-a răsunat în toată plinătatea:
„-Lumină fii!"
Dar ce cuvânt încape
Minunea luminării veşniciei,
Venind din haos şi-aducând aproape
Vederea nouă, proaspătă şi vie...?
Şi-un ţărm de aer prinse să se nască,
Urcând izvoare-n locuri fără nume...
Culori au prins apoi să se ivească
In Ziua-aceea-ntâia, de pe lume...
A apărut LUMINA-ntâia oară -
întâiul pas al vieţii către viaţă...
Şi-a fost atunci pe lume-ntâia seară...
Şi-a fost pe lume-ntâia dimineaţă...
Nu-i nimeni să depună mărturie
Şi nimeni nu-i să aibă cunoştinţă.
Dar, fiindcă este scris în Cartea Vie,
Mărturisesc aceasta prin credinţă,

Că Dumnezeu, ce-a poruncit luminii
Să biruiască noaptea cu tărie,
Sculptând în trecătoarea iarbă, crinii
Punând în cuget gândul veşniciei,
Mi-a luminat întunecata cale
In unic ceas, făcând să strălucească
Lumina cunoştinţei slavei Sale
Cu bogăţia ei dumnezeiască.
Şi fiindcă eu nu fac precum prorocul,
Lumina sub năframă s-o-nvelească,
O duc mereu cu mine, ca-n tot locul
Lumina lui Hristos să strălucească.
Ce e în mine rază şi-adiere
E glasul Lui, chemând la El zidirea,
Că moartea dezbrăcată-i de putere,
Cât jertfa Lui mai iartă omenirea.
O, lepădaţi năframa de orbire[1].
Priviţi în sus şi veţi vedea, în fine,
Cum Dumnezeu îşi cheamă-a Lui zidire
S-o vindece, s-o ierte, s-o aline...
Veniţi, prieteni, să luaţi lumină,
Nu-n lumânări ce pier cu-o adiere,
Ci-n sufletul de-obârşie divină!
Primiţi solia ei de înviere!
Tatiana Topciu
19

BRADUL

Deasupra freamătului firii, mai sus de cel mai
firav zvon,
Tălăzuind coroana-i verde mai sus de cel mai fal-
nic pom,
Magnific se înalţă bradul să prindă al tăriei ton.
N-ajunge pân-la el un freamăt din zvonul veşnic al
pădurii.
El cel dintâi primeşte raza şi ploaia bună a naturii.
Ia primul binecuvântarea şi primul ia blestemul
urii.
Aşa e lemnul de vioară închis în bradul minunat:
El trebuie să se înalţe mai sus de vârful cel mai
'nalt,
Ca, sub arcuş, să poată scoate vioara sunetul curat.
Ca să ajungă melodie, cântare, spirit neascuns,
O, trebuie să crească bradul, alesul brad cu mult
mai sus
de frământare şi de umbră...
să fie de tării pătruns...
Să fii mai sus de-orice 'nălţime, suit pe culmi mai

sus de ceaţă,
Să te pătrunzi de măreţie, de a desăvârşirii faţă,
Să receptezi întâi în tine tot ce e mai înalt în viaţă!

Dar când Tăria îţi dă sunet cum n-au ceilalţi
copaci sub tine,
Când, plin de-atâta frumuseţe, devii un simbol în
lumină,
O, când atingi Desăvârşirea,
Cercetătorii vin la tine,
îţi bat în fel şi chip în coajă,
Un semn,
Şi-apoi...
Apoi tăierea...
Tu gemi, căzut imens în iarbă...
Te umileşte-atât căderea!
Dar, falnic brad, nu ştii că-n moarte, acolo vei
afla-nvierea?
Vei fi un lemn pentru vioară, fără de care nu se poate
Să fie-n lume o cântare duioasă, întrecând pe toate,
Vei fi un cântec pentru inimi,
îndemn către-nălţimi curate...

Vei spune şi-altora de harul ce se închide-n cântu-ţi
sfânt,
Vei spune despre înălţimea ce-a cunoscut-o trupul
frânt,
Doar sub arcuş devii solie ce va vesti prin tainic cânt
Că e nevoie de 'nălţare şi e nevoie de cădere
Ca oamenii să afle astfel pentru-al lor suflet
mângâiere...
Că-n timp ce tu eşti zvon şi suflet,
Un altul creşte spre tăiere...
Iubiţii mei, şi noi, asemeni cu bradul cel de rezo-
nanţă
Avem în inimi o chemare:
Să ne-nălţăm cu cutezanţă,
Să creştem mai înalţi ca alţii, cu Dumnezeu
vorbind în faţă,
Ca apoi, frânţi din înălţime, mai jos de orişice fiinţă,
Noi să putem vorbi la oameni de înălţimea în
credinţă,
Căci, de la înălţimea-aceea, dac-am vorbi cu o fiinţă,
Limbajul nostru nimeni, nimeni, nicicând nu l-ar
putea pătrunde.
Este nevoie de smerire spre a vorbi de cele sfinte.
Căderea noastră-i mărturie că am fost sus de tot
pe munte...
De-aceea, când cercetătorii trimişi de Domnul te
vor frânge,
Nu dispera în neputinţă şi nu te apuca a plânge!

Sosit e ceasul pentru cântec! Şi cântul nimeni nu
1-o-nfrânge.
Menirea ta e să fii cântec, să-L preamăreşti pe
Creator.
Eşti singurul din lume cântec de mântuire-aducător!

TOIAGUL LUI AARON
(Numeri 17)
Când eşti chemat şi-ales de Dumnezeu,
Când ai urcat la preaînaltul Tron,
Şi ţi-ai lăsat acolo-ntregul eu,
Ai devenit toiagul lui Aaron.
Nimic nu te-ar deosebi făţiş
De celelalte lemne fără zvon.
Atâta doar: că pe toiag pieziş,
A fost săpat un nume nou: Aaron.
Tu ai venit la Domnul pustiit,
Uscat demult de-un vis înfloritor
Şi-n faţa Lui, tu ai cerut smerit
Să fii un rob, din fiu risipitor.
Şi când în zorii noii dimineţi
Ai mers să te închini la 'naltul Tron,
ţi-ai căutat toiagul bietei vieţi:
Scria pe lemnu-i numele Aaron,
Dar înverzise noaptea, iar în zori
Dăduse-n floare scoarţa de beton
Şi dimineaţa era rod şi flori.
Dăduse-n rod toiagul lui Aaron!
Tatiana Topciu
Uscatul lemn, în chip neînţeles,
O creangă roditoare-a devenit.
Ce semn mai mare că ai fost ales
Ai vrea să ai din ceruri dăruit?
Oricât vei fi ajuns tu de uscat
Şi viaţa un eşec nimicitor,
Intoarce-te acum la Cel Prea'Nalt
Şi ai să vezi: vei înflori în zori!
La Dumnezeu mai este un destin!
Şi dacă urci la preaînaltul Tron,
Vei înflori şi tu în chip divin,
Cum a-nflorit toiagul lui Aaron.

CÂND OCHII
Când ochii ţi-i ridici spre cer s-admiri
un răsărit de soare, - amurgul, luna,
e-un dor în tine de-un nemărginit
în care-ai vrea să fii pe totdeauna...
Te cheamă marea să te pierzi în larg
cu ochii, cu întreaga ta visare,
te cheamă cerul, ca-n al lui înalt
să tot colinzi, neîntâlnind hotare.
Te cheamă munţii să-i escaladezi
până-ntr-un pisc de unde să-ţi iei zborul
spre ceea ce cu ochii nici nu vezi.
Mereu spre spaţii largi te poartă dorul,
să spargi tiparul trupului de lut,
să nu-ntâlneşti materia, văzutul,
să nu-ntâlneşti sfârşit ori început,
Să poţi s-atingi o clipă Absolutul...
Prietene, suspinul după 'nalt,
după întins, după nemărginire,
după frumos şi pur, e doar un salt
spre Dumnezeu din Care eşti din fire.
Fiindcă eşti din neam dumnezeiesc!
nu eşti un simplu joc al întâmplării,
ai amintiri din raiul cel ceresc,
de-aceea dorul după-ntinsul mării

Când sufletul - crâmpei din infinit -
se va-ntâlni cu Dumnezeu din Care
s-a rupt, va fi atât de fericit,
cum nu a fost nicicând aici, sub soare.
Ţi se va da să-mbraci subţire in
înnobilând cu veşnicia lutul.
Un nume nou pe frunte vei primi
şi te vei logodi cu Absolutul.
Iar marea, munţii ce-n ascuns i-admiri,
înaltul ori întinsul, infinitul
sunt Dumnezeul către Care-aspiri
fără să ştii că El îţi e Doritul.
Fiindcă eşti din neam dumnezeiesc,
ia-ţi dreptul sacru, plin de demnitatel
Tu eşti ales să fii un fiu ceresc.
Fii, dar, ce eşti, pentru eternitate!

26
Eterna primăvară
CĂINJA
Nu-i iertare fără de căinţă,
Fără remuşcări iertare nu-i.
Rece când rămâne-a ta fiinţă,
Nu primeşi iertarea Domnului.
Dar când lăuntrul tău se sfarmă,
Când tâşneşte-al lacrimii izvor,
Mila cea din cer bogat coboară
Şi primeşti iertarea-aşa uşori
înnoită îţi va fi fiinţa,
Viaţa sfântă-n tine va-nvia.
Ce putere-ascunde-n ea căinţa[1].
Şi ce har măreţ cuprinde-n ea[1].

Tatiana Topciu
27
A FRĂGEZIT MLĂDIŢA
A frăgezit mlădiţa - a câta oară...? ■
Şi florile s-au prins în crengi, noian.
Dar cine să ia seama iar şi iară
La legea învierii, an de an?
Din nou, prin parcuri, se răsfaţă-n aer,
Noi ramuri, cu povara lor de flori.
Şi toarce primăvara iar, din caer
Noi forme şi parfumuri şi culori.
Cum să-nţelegi minunea înfloririi,
Când nu ştii c-ai ajuns un pom uscat,
Când, tot rostind cuvintele iubirii,
Tu nu ştii că izvorul le-a secat...?
O, Domnul Dumnezeu a tras hotare
Ce până azi ţinute-s cu-orice chip:
Mândria valurilor, mândra mare
O-nchină la hotarul de nisip;
Când trece-o zi, e sigur: vine-o noapte
Şi ziua se întoarce iar în zori,
Şi-aceasta fără zgomot, fără şoapte,
Dar ce puternic e ecoul lor;
Şi astrele îşi ţin pe cer cărarea
Şi calea anotimpurile-şi ţin
Şi îşi cunoaşte limitele marea,
Izvoarele la vale-ntruna vin;

Şi pasărea aripile-şi întinde,
Sfidând înaltul, se avântă-n zbor;
Şi peştele înotul îl deprinde -
Şi aceasta fără de învăţător.
Şi totuşi..Domnul n-a vorbit la stele,
La flori, la animale ori la lut.
El nu L-a dat pe Fiul pentru ele,
Deşi-L ascultă de la început[1].
A frăgezit mlădiţa după lege
Şi florile s-au prins din nou pe pom.
Dar tu, al tuturor acestor, rege -
Supremul dor al Domnului, tu, om?
Iţi simţi credinţa iarăşi frăgezită?
Simţi tu că în curând vei da în flori?
Te simţi făptură nouă, primenită?
Ca pomul proaspăt înflorit, în zori?

BUCURIA ÎNCERCĂRII

"Eu socotesc că suferinţele din vremea de acum nu sunt vrednice să fie puse alături de slava viitoare care are să fie descoperită faţă de noi " (Romani 8:18)

Cât de mare-i preţul vieţii ce odată tot apune!
Dar ea merită alături cu cea veşnică-a o pune?
Merită să pui alături încercarea de-o clipită
cu răsplata glorioasă ce va fi în cer primită?
Merită să-ţi pierzi credinţa pentru-o trecătoare
lipsă?
Pentru-o clipă de-ncercare, veşnicia să-ţi stea-n-
chisă?
Binecuvintează, dară, un necaz, o strâmtorare!
Ai fost astfel găsit vrednic să fii pus la încercare!
Cine-ncearcă-n foc metale care n-au nici o valoare?
Aurul se-ncearcă astfel!
Strălucirea-n foc răsare!
încercarea e dovada că în tine este aur.
Dar e-amestecat cu zgură.
Dumnezeu, ca Meşter Faur,
trebuie prin foc să-1 treacă spre-ai verifica tăria.
După focul încercării vei cunoaşte bucuria.
Linişteşte-te, tu, care eşti supus la încercare!
Dumnezeu Se-ncrede-n tine, vede-n tine o valoare.
Dacă-ar şti că te vei pierde, focul chiar acum l-ar
stinge.

N-ar îngădui, fii sigur, de tine a se atinge.
Domnul pe cei slabi îi cruţă şi îi lasă-n voia firii.
Dar aceştia, vai, nu gustă bucuria izbăvirii.
Fii convins: cu cât mai mare e acum o încercare,
cu-atâta bucuria va fi mai strălucitoare.
Şi, ca să o strângi în suflet ca pe-o binecuvântare,
Nu e preţul încercării pe potriva ei de mare!

:?

SETE

Era trist Dumnezeu cercetând apele,
peste întinsuri fără hotar ridicându-Şi pleoapele.
Ii era sete de margini şi de hotare,
îi era sete să vadă în juru-I mişcare,
o lume-n plină armonie
care sălăşluia ascunsă-n Sine din vecie...
In Sine erau... cerurile, îngerii, hotarele,
stelele, luna şi soarele,
în Sine era omenirea şi sufletul... meu,
Le voia în afară de El, Dumnezeu.
Şi-a bubuit până-n larg, unic,
Cuvântul,
chemând în afară cerul, pământul,
oştirile astrelor, cu legi nestrămutate...
Porniră să se ivească din nimic
toate.
Le-a privit Creatorul zâmbind cu bunătate.
Şi iată, erau bune toate, toate.
Dar lipsea ceva...
Ceva lipsea pe lume...
Ce lipsea, oare, când toate erau bune...?
Şi cu mâinile Sale ce-au scos lumea din Sine
şi-au fixat universului legi depline,
Dumnezeu
a modelat în palme, ţărâna

şi-a plăsmuit minunea minunilor,
omul,
cu mâna,
întâia Sa întrupare
după Chipu-I făr-asemănare...
Sufletul meu a ţâşnit pe pământ
nu ştiu cum,
nu ştiu când
şi-a poposit într-un vremelnic vas
de lut...
într-o zi,
va intra iar în Sine
sufletul meu ce ţărâna îl ţine.
Descătuşat,
fericit va intra-n Dumnezeu
fărâmă de vis divin,
sufletul meu...

CREZ

„Iacov L-a întrebat: 'Spune-mi, Te rog, Numele Tău!' El a răspuns: 'Pentru ce-Mi ceri Numele?'Şi l-a binecuvântat" (Geneza 32:29).

Mă sfiesc
să rostesc:
DUMNEZEU

M-ai creat,

mi-ai dat gând,
dor
să zbor
pân-la cer,
m-ai iertat,
mi-ai vorbit
în Eden.

Nu prea ştiu

Cine eşti,
cum gândeşti,
ce voieşti
şi trufaş,
Te-am chemat:
DUMNEZEU.

Fraţii mei,

cutezând,
meşteresc la un chip

cam bărbos,
cam sever,
cam bătrân
şi cam prunc.
Poleindu-1 cu-argint
şi cu pietre de preţ
l-au fixat în pereţi
şi i-au zis:
Dumnezeu.
Ei ştiu totul mereu
n-au sfieli
ca a mea
ştiu un cifru
în care-Ţi vorbesc.
Sunt severi,
sunt bărboşi,
sunt bătrâni,
nu prea-s prunci.
N-au probleme că nu le-ai răspuns.
Tu te-ascunzi prin firide
şi pleci
dintre ei.
Dar Te-opreşti
când auzi
un suspin.
Când un suflet se frânge
în plânset amar
îi zâmbeşti,

mangai,
îi dai Har...
Mă sfiesc
să rostesc:
DUMNEZEU!
Ştiu cum eşti
cum zâmbeşti,
cum mângâi
cum vorbeşti-
glasul Tău
îl cunosc
dintre sute de mii.
închid ochii,
mă plec,
gând de rugă rostesc.
Insă nume să-Ţi pun
nu-ndrăznesc...

CUVÂNTUL

Păstrează Cuvântul întreg şi curat
oricâte neajunsuri să vină:
tu ştii că din el vei fi scos vinovat
ori scos vei fi fără vină.
Cuvântul din cer coborât e Isus
şi cum 1-a-ncărcat de valoare
când: „Taci! Fără gură!" furtunii i-a spus
şi-a fost apoi linişte mare,
când: „Scoalâ-te-ţi zici" răspicat porunci
şi-ologul porni ca să sară,
sau: „Vezi!"- un cuvânt, unul singur rosti
şi orbul văzu-ntâia oară,
când: „Lazăre, vino afară!" a spus
şi mortul, o, iată-1 că-nvie!
Era Cel ce cheamă pe cele ce nu-s,
era Viaţa din veşnicie,
Acela ce scoală pe morţi din mormânt
Acela ce sfarmă zăvoare,
Acela ce umple cu Duhul Său Sfânt,
Acela ce umblă pe mare.
Ce forţă e-ascunsă-n cerescul Cuvânt!
Şi dacă a fost forţă vie
cât timp a trăit Domnu-n El pe Pământ,
si astăzi si-n veci va să fie!
Curente, imperii, idei ne-ncetat
vor trece, şi cerul, Pământul.
Rămâne în veci glorios, neschimbat,
Cuvântul. Isus e Cuvântul.
Ce forţă e-ascunsă-n cerescul Cuvânt!
Şi dacă a fost forţă vie
cât timp a trăit Domnu-n El, pe Pământ
şi astăzi si-n veci va să fie!

NU ŞTIAM NIMIC DE TINE...
CA VULTURUL...
Nu ştiam de Tine, când Ţi-am ascultat chemarea,
Dar întrezăream în Tine marea mea realizare.
Parcă se trăgea în lături o perdea şi, după zarea
Sclipitoare, altă lume se părea că îmi apare.
Trebuia să fiu acolo, să păşesc chiar eu în zare,
Să respir vazduhu-acela, să văd lumi ce Ţi se-nchină,
Să văd îngeri, s-aud corul proslăvindu-Ţi chipul care
Nu oricum se revelează, ci doar pe acea colină.
Mai târziu, în cursul vieţii, prin a umbrei morţii vale,
Când în jurul meu nimica nu-mi asigura scăpare,
Am strigat la Tine, Doamne, iar Tu mi-ai croit o cale.
Şi-am ştiut: în strâmtorare Tu te proslăveşti mai tarei
în vâltoarea luptei vieţii şi în focul de-ncercare,
Eu am învăţat, o, Doamne, să mă sprijinesc pe Tine.
Ce minune, când la jugu-mi Tu eşti Cel ce tragi
mai tarei
Nu-i mai mare bucurie decât Tu să fii cu mine.
De aceea, când viaţa mult prea lină mi se pare,
Parcă îmi doresc necazul, prigonirea, sărăcia.
Fiindcă-n ele îţi descoperi Faţa Ta strălucitoare,
Şi-atunci Te cunosc pe Tine şi aceasta-i Veşnicia...
(Deuteronom 32:11)
Puii de vultur nu-s veniţi pe lume
să şadă-n cuiburi moi în înălţimi,
când aripi largi lor le-au crescut anume
să ia în piept albastre înălţimi.
Cu ciocurile-ades se iau la harţă...
se-ncurcă în aripi prin vreun ungher...
De la un timp, culcuşu-i ca o scoarţă
şi-n cuibul tot mai strâmt se simt stingheri.
Văd cum ai lor se sprijinesc pe aer
sfidând ameţitoare înălţimi,
şi nu se-aude-n largul 'nalt un vaer.
Plutesc în slava cerului, sublimi...
- Şi voi sunteţi creaţi pentru plutire!
Sunteţi creaţi pentru înaltul zbori
Ieşiţi din cuib! încredeţi-vă-n fire!
Daţi drumul zborului înălţător!
Şi-ncep atunci părinţii să dea roate,
iar cuibul unde lenevesc
începe să se clatine-ntr-o parte
şi puii simt atunci că ameţesc,

Iar când de sub picioare cuibul zboară
şi puii par că-n gol se prăbuşesc,
două aripi imense-i prind în aer
şi puii-n înălţimi călătoresc...
Timid desfac aripi în evantaie
şi instinctiv din ele puii bat
şi nici nu ştiu că stau şi ei pe aer,
că vulturii de ei s-au depărtat.
Când înţeleg miracolul plutirii,
al zborului în aerul înalt,
ei slobozesc un chiot împlinirii
şi prind să ia 'nălţimile cu-asalt.
Şi noi suntem creaţi spre-o altă viaţă,
Vrăjmaşi ne sunt culcuşuile moi,
când într-o zi, cu ochii spălaţi de ceaţă
vedea-vom că se clatină sub noi.
Nimic mai sigur nu-i decât Tăria
în care-am fost meniţi ca să plutim.
Acolo sus, începe veşnicia
spre care-am fos creaţi să vieţuim.
Avem în noi aripa avântată,
Prin ea avem şi dorul de avânt.
Să ne încredem zborului când, iată,
culcuşul de tărână-i tot mai strâmt.
Tatiana Topciu
O, va veni cândva o dimineaţă
când toţi cei ce ne-am întrecut la zbor
vom fi chemaţi de dincolo de ceaţă
să ne luăm zborul cel hotărâtor.
Ca vulturii desprinşi de cuiburi strâmte,
mânaţi de aripi sus, mereu mai sus,
vom fi atraşi şi noi spre spaţii sfinte
când Se va arăta pe nori ISUS...

'

CERCETARE
Nu privi cu uşurinţă judecata de apoi!
Ea nu-i numai pentru lume, poate fi şi pentru noi-
cei care-am primit Cuvântul şi-1 citim şi-1 predicăm
şi cântăm cântări de slavă şi postim şi ne rugăm.
In împărăţia Slavei celor sfinţi şi mântuiţi
cum stai faţă de Cuvântul: „Voi fiţi, dar, desăvârşiţii"
sau: „Iubeşte pe aproape cum pe tine te iubeşti!"
sau: „Pe tată şi pe mamă totdeauna să-i cinsteşti!"
N-ai luat uşor Cuvântul cel de dincolo de nor?
N-ai gustat uşor din jertfa Sfântului Mântuitor?
N-ai spus prea uşor la alţii de supremul împărat?
Şoaptei Duhului, adesea, împotrivă nu I-ai stat?
Ce imensă datorie: amânări de zi cu zi
de-a te pune-n rânduială! Oare cum o vei plăti?
Oare cum vei sta sub ochii Domnului Isus Hristos?
Slovele aici citite te-or mustra imperios.
Nu te-apasă simţământul datoriei neplătite?
Nu vezi cum abdici în luptă, ce uşor cazi în ispite?
Ieşi din cercul nepăsării ce se strânge strivitor -
Clipa de acum e şansa de a fi nemuritor!
Aminteşte-ţi ceasul unic al intrării tale-n har!
Pentru-atâta fericire, viaţa ţi-ai fi dat-o-n dar.
Pentru dragostea fierbinte care ţi s-a dat de sus
ţi-era dragă rugăciunea, părtăşia cu Isus.
Dacă Dumnezeu tânjeşte încă azi după ceva,
este dragostea pe care tu I-o dăruiai cândva,
fiindcă, mai presus de posturi, de vestire ori de cânt,
este dragostea ce trece veşniciei pragul sfânt.
Către tine El mai ţine braţele deschise larg.
Regăseşte-ţi plânsul, frate şi întoarce-te cu drag!
Nu-i mai mare bucurie în al cerului sobor
decât când se-ntoarce-acasă fiul cel risipitor.

LA CORTUL ÎNTÂLNIRII

Când fraţii tăi se roagă, suspină după Domnul
Şi stăruie fierbinte să le reverse har;
Pe unde-ţi porţi tu trupul? Pe unde-ţi zboară dorul?
Tu nu eşti lângă dânşii, de veghe la altar?
în piept ţi-a fost aprinsă făclia mântuirii
şi cunoscut ţi-e preţul sus, pe Golgota dat.
Plâng fraţii împreună la cortul întâlnirii...
De ce nu eşti acolo? De ce te-ai depărtat?
Ce gânduri dau târcoale, ca păsările nopţii,
ţesând în întuneric ca-n jurul unui mort,
Pe când alături, fraţii veghează-n rugi cu toţii
Şi după har suspină amarnic lângă cort?
Când va veni trezirea cu flacăra-i divină,
Când revărsări de haruri vor coborî fierbinţi,
Cum vei putea cu fraţii să stai şi tu-n lumină,
când n-ai vegheat cu dânşii, părtaş la suferinţi?
Mai este timpi Revino la fraţii de credinţă
Şi stăruie-mpreună cu ei în post şi rugi,
Sa guşti cu ei alături divina biruinţăl
De ceata celor sinceri e un păcat să fugi[1].

REVELAŢIE

în ceasul dinaintea înserării
Prin parcul de-ntuneric cotropit
Aleile-şi pierdeau identitatea
în crângul de pe margini, presimţit.
Era o spaimă-n crângul de cenuşă
Ce se schimba în smoală-ncet-ncet.
înainta-n alee-această spaimă
Şi-aleea devenise un boschet.
Cu mâinile întinse înaintam spre-afară,
Când... ce minune! - cerul căzu-n alee, jos.
Se rezema de arbori, ungându-i cu lumină
Privindu-se pe sine, aşa, maiestuos...
Era în ceasul serii mai mult decât o pace...
O oază de lumină ca prinsă-ntr-un inel...
Era încremenirea desăvârşirii înseşi,
Prinse-ntr-un ochi de baltă, încremenit şi el.
Eram şi nu acolo... când se-arătă Minunea...
Pe aripi nevăzute planam în spaţiul pur...
Dacă-ntr-un ochi de baltă încape Infinitul,
Şi-n sufletul meu, Doamne, încape-al Tău contur.

46

Eterna primăvară

CE TAINĂ ADÂNCĂ

Ce taină-adâncă e credinţa!
Ea nu pătrunde în oricine,
dar când în suflet ia fiinţă,
îl schimbă-n frumuseţi divine.
Ce fericire fără seamăn!
Neasemuită-i bucuria.
Cine-a gustat această mană
s-a-mpărtăşit cu veşnicia.
Căci Dumnezeu, Atotputernic,
Vrea chip deplin să ia în tine.
De-acum ce e în tine-i veşnic
şi-ai preţul tainelor divine.
Tu, cel ales, cel pus deoparte!
Ce zid e-n juru-ţi de-ocrotire!
Căci tot ce e promis în Carte
E pentru tine-nfaptuire.
De-aceea dă-te cu credinţă
întreg lui Dumnezeu Preasfântul,
căci în lăuntrica-ţi fiinţă
unit e cerul cu Pământul.

Tatiana Topciu

47

SĂ NU TE-AŞTEPŢI

Să nu te-aştepţi ca pacea să-ţi vină din senin,
nici marea bucurie a dragostei dintâi,
nici haruri revărsate în viaţa ta din plin,
când nu-1 asculţi pe Domnul şi-n slava-I nu rămâi.
O, slava Lui! Privirea cea pironită Sus
va desluşi icoane ce-n lume nu-s nicicum:
un cer deschis... şi îngeri... şi printre ei ISUS...
şi slava Crucii... slavă ce-apasă greu, acum...
De ţi-e pierdută pacea, de nu ai bucurii,
de nu mai eşti în rugă, cum mai demult erai,
de nu mai simţi fiorul presfintei părtaşii
e c-ai pierdut cărarea ce duce către Rai.
Te văd mergând în cârje, tu, cu aripi de vultur!
Ca un bătrân prin lume, tu, cu destin etern!
Cătând printre gunoaie, tu, cu vestmânt de flutur!
Creat pentru Vecie, ţi-e visul tot mai tern...
O, cum mai semeni frate, cu cel ce-ai fost odată -
golit de idealuri, dezamăgit deplin.
Atâta doar, că astăzi ţi-e inima de piatră
şi tu nu ştii aceasta, continui să te-nchini,
crezând că-n „ziua-aceea" vei fi în slăvi divine
aşa cum eşti, cu traiul tău searbăd şi lumesc.
Şi tu nu ştii că Domnul îi va lua cu Sine
pe cei în care arde un foc dumnezeiesc.

Nu zice: „Am de toatei", „Nimica nu-mi lipseşte!"
Mai bine erai rece, în clocot de nu eşti.
Primeşte dar mustrarea, când Dumnezeu vorbeşte
să te întorci din cale şi să te pocăieşti.
O, Domnul e la uşă şi bate tot mai tare.
Nu-ţi întări urechea încât să nu auzi.
Cât timp mai eşti în viaţă, mai este o salvare.
Deschide uşa-n grabăl Cât o să-L mai refuzi?
Ce pace o să-ţi curgă pe rănile cumplitei
Tu vei cina cu Domnul aici, pe-acest pământ!
Ce-I poţi da tu? Doar duhul şi inima zdrobite.
El va veni la tine cu tot alaiu-I sfânt!

.

Tatiana Topciu

CHIAR DE ÎNTÂRZIE, VINE NEGREŞIT!

Ai mai trecut de-atâtea ori prin apă,
Ai mai trecut de-atâtea ori prin foc
Şi ai văzut cum Dumnezeu te scapă.
Nu eşti întâia oară-n acest loc.
Ai mai strigat la Domnul şi-altădată
Şi Domnul ţi-a răspuns de-atâtea ori!
N-ai învăţat cu inima-mpăcată
S-aştepţi să vin-ai izbăvirii zori?
Nu simţi că-n zbuciumata rugăciune
Dor funiile ce te trag în jos,
Că Dumnezeu ar face o minune,
De te-ai încrede-n braţu-I glorios?

N-ai învăţat că, orice-ar fi să fie,
Cuptorul încercării are ţel
Să ardă legăturile robiei,
Dar nici un fir de păr nu arde-n el?
Doar ştii că ceru-ntreg e-n aşteptare
Să vadă cum vei proslăvi acum
Pe Dumnezeu, în ceasul de-ncercare,
Mai înainte de-a-ţi croi El drum.
Când pare-a nu mai exista scăpare,
că următorul pas e-al morţii prag,
Priveşte înainte şi fii tare:
In zare flutur-al credinţei steag.

Sub steagu-acesta s-au sfărâmat zăvoare,
Puterea focului sub el s-a stins,
A fost croit un drum uscat prin mare,
Căzut-au ziduri grele, de ne-nvins;
Grozave guri de lei au fost închise
Şi morţii s-au întors dintru mormânt,
S-au împlinit cele mai 'nalte vise
Crezând în Dumnezeu pe-acest Pământ.
Puterea Lui e-atotbiruitoare
Si bunătatea-I, fără de sfârşit
Increde-te în Domnul cu ardoare:
Chiar de-ntârzie, vine negreşit!
Ai mai trecut prin ape şi-altădată,
Prin foc ai mai trecut de-atâtea orii
învaţă, dar, cu inima-mpăcată
S-aştepţi să vin-ai izbăvirii zori!
Tatiana Topciu

57

CÂND SUFERI CUMPLIT

Când suferi cumplit, în durere adus,
când inima-n chinuri se zbate,
gândeşte-te: oare nu ştie Isus
de tot ce asupra-ţi se-abate?
Căci orice-ncercare la-al ei început
e-o pricină grea de-ntristare.
Dar adu-ţi aminte prin câte-ai trecut
şi-n viaţa ta iar a fost soare.
Când ceasul izbăvirii măreţ va suna
sfârşind încercarea amară,
ce rău o să-ţi pară că nu ai răbdat
tăcut, trecătoarea povară!
Azi prinde prilejul cât încă mai stai
sub crucea-ncercării temute
să prinzi de pe-acum spre veşnicul rai
podoaba răbdării tăcute.

CÂND TRUPUL TĂU...

„Harul Meu îţi este de ajuns; căci puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvârşită."
(2 Corinteni 12:9)

Când trupul tău e-n stări de neputinţă,
când duhul geme greu, încătuşat,
nu poţi urca prea lesne prin credinţă
pe culmile spre care-ai apucat.
Nu poţi să-ţi ceri atunci să fii pe munte,
când în durere stai întemniţat.
Dar poţi spre cer să-ţi mai croiesti o punte
cerând să ştii de ce eşti încercat.
Şi suferinţa trupului, ce-ţi ţine
aripile legate de pământ
va fi un prag pe care Domnul-n tine
cu har desăvârşit va coborî.
Va sta pe pragul tău, privind la tine...
Şi-ţi va răspunde, orice-ai întreba...
Vei auzi cuvintele-I divine...
Vei şti atunci de ce eşti încercat.
Şi n-ai să ceri atuncea izbăvirea
din starea suferinţelor trupeşti,
ci-ai să-nţelegi ce mare-i fericirea
cu însuşi Dumnezeu să te-ntâlneştil
Ai să-nţelegi că n-are preţ pe lume
să fii cu-uleiul sănătăţii uns,
când în necazul trupului, poţi spune
că Harul lui Isus îţi e de-ajuns.
Şi când vei preţui mărgăritarul
de mare preţ, în inimă-ngropat,
să ştii că Domnu-Şi va întinde harul
şi peste trupu-amarnic încercat!

NICI UN CREŞTIN
Nici un creştin răscumpărat din moarte
Nu va putea vreodată fi răpus,
Cât vrea spre Domnul paşii să îl poarte,
Crezând în jertfa Domnului Isus.
Cohorte de s-ar strânge cu duiumul
Să-i taie calea unde s-ar fi dus,
Deschis întotdeauna îi e drumul,
Crezând în jertfa Domnului Isus.
De i-ar sta-n faţă apa cea mai mare,
vrăjmaşi în spate-n răsărit şi-apus,
își va croi un drum direct prin mare,
Crezând în jertfa Domnului Isus.
Şi de ar fi zvârlit în foc şi pară,
Părând că viaţa, iată, i s-a dus,
El va renaşte nou şi proaspăt iară,
Crezând în jertfa Domnului Isus.
Cum n-a pierit nici un iudeu în mare,
Cum focul pe cei trei nu i-a răpus,
Nu piere un creştin în încercare,
Crezând în jertfa Domnului Isus.
Credinţa-aude vuietul de ploaie
Când seceta-i stăpânul absolut
Şi vede apele curgând şuvoaie,
Când nici un nor pe cer n-a apărut.
Tatiana Topciu
Credinţa-ntoarce fiul de la moarte,
Puterea flăcării o face scrum,
Astupă gura leilor, desparte
In două marea şi-şi croieşte drum,
Pe fugă pune ostile duşmane
Şi bolile le-alungă c-un cuvânt,
Aduce izbăvirea-n încercare,
Dărâmă ziduri grele la pământ...
întinde-obrazul celui ce-1 loveşte...
Sărută palma-arzându-i pe obraz...
Suspină pentru cel ce rătăceşte...
Iubeşte.. .rabdă...scoate din necaz..
Necazuri, prigonire, strâmtorare,
Primejdii, lipsuri, foame, ameninţări,
Puterile de-acum ori viitoare,
Făpturi de pe pământ ori chiar din cer,
Vrăjmaşul ce la Domnul duce pâră
Cu lista cea de multe slăbiciuni
Şi care-n ce-i din juru-i toarnă ură
Ori stinge duhul sfintei rugăciuni,
înaltul ori adâncul - niciodată
Nu vor fi-n stare, după cum e spus,

Să îl despartă pe-un creştin vreodată
De dragostea eternă-a lui Isusl

O FRATE DRAG

O frate drag, te văd ades cum sângeri
Şi simt că-n tine duhul plânge frânt,
Sub suferinţe, lovituri, înfrângeri,
După-ndurarea Domnului Cel Sfânt.
Dar braţul Lui nu s-a scurtat s-ajute,
Urechea Lui e-aceeaşi cum o ştii
Şi carul Lui e pregătit de lupte
Acelaşi azi, ca ieri, şi-n veşnicii!

O, vasul Lui nu naufragiază!
Te poartă spre limanul năzuit.
De eşti în el ca fiu ceresc, cutează!
Vei izbândi curând, desăvârşit!
Găsitu-te-a El vrednic de-ncercare.
De-ai fi scutit de ea, nu I-ai fi fiu.
Şi-un fiu ceresc în încercări nu moare,
Ci iese mai frumos, mai sfânt, mai viu.
Veghează, dar, căci veşnici nu sunt norii!
Nu simţi tu biruinţa-naintând?
Nu ştii că mai-nainte de-a fi zorii
Mai neagră este noaptea ca oricând?
Eu îţi vestesc că vine dimineaţa,
Că umbrele se subţiază, fug!
Doar Domnul a venit s-aducă Viaţa
Ca oile s-o aibă din belşug.

Tatiana Topciu

Nu vei sfârşi înfrânt de suferinţă
Şi nu vei fi strivit de-al ei tumult!
Cum eşti înfrânt şi plin de umilinţă
El te iubeşte cu atât mai mult.
Eşti scris în palma Lui cu semn de cuie.
Destinul tău nu-i unul efemer.
Nu dispera, cât rugăciunea suie,
In Numele lui Isus, către cer.
O, frate drag, c-o clipă mai devreme
Slăveşte izbăvirea Celui Viu
Acuma e a laudelor vreme,
Căci după izbăvire...e târziu.
Adu acuma sfinte osanale
Spre Cel ce marea o preface-n drum!
Ridică-te pe umilita cale
Şi fă din „mâine"-un glorios „acum"!

NU DISPERA...
Nu dispera în ceasul de-ncercare!
Doar grâul e ales spre-a fi cernut.
Tu n-ai să pieri ca pleava dusă-n zare,
când eşti suflare sfântă şi nu lut.
Priveşte norul martorilor, mare.
E drumul greu, dar e bătătorit.
Răcneşte leul fioros de tare,
Dar aminteşte-ţi că-i înlănţuit!
Nu vezi tu peste vălul de-nnorare
cununa biruinţei strălucind?
E scris că cine rabdă până moare
acela numai fi-va mântuit.
Şi Domnul a trecut prin suferinţe
şi a răbdat ocară şi dispreţ.
De-aceea este Domnul biruinţei -
comoara Cerului, cea mai de preţ.
In seceta-ncercării, tu ascultă
cum clipoceşte apa de izvor.
De n-ar fi încercări, de n-ar fi luptă,
n-ar fi cunună pentru-nvingători.
O, nu dori în ceasul de-ncercare -
chiar veac de-ţi pare, nu dori să mori.
Te-aşteaptă răsplătirea ta cea mare:
Cununa Vieţii, cea de-nvingător.
Tatiana Topciu
"OASE USCATE, ASCULTAŢI CUVÂNTUL DOMNULUI"
(Ezechiel 37)

...Prorocul parcă se trezise -
Visase, oare? Se rugase? -
In mijlocu-unei văi întinse
Şi-acolo, oase lângă oase...
Suflase peste ele vântul
Şi soarele le prea uscase.,
împrăştiate pe pământul
Uscat, erau uscate oase...
Fusese o oştire-odată,
Viteji în lupte sângeroase,
învingători şi învinşi deolaltă,
Erau acuma nişte oase...
în liniştea-nfiorătoare
Păşea prin valea-aceea omul
Ne-nţelegând această stare
Şi nici ce vrea să-i spună Domnul.
Şi-un glas a răsunat deodată,
înfiorându-1 c-o-ntrebare:
- O, fiul omului, se poate

Să-nvie-aceste oase, oare...?

Dar ca să ştii că EU sunt Domnul,
Tu proroceşte-le-nvierea
Şi zi: „Aşa vorbeşte Domnul
Ce-are Cuvântul şi puterea:
- Voi oase, ascultaţi la Mine:
Vă voi da Duh să vă renască
Şi vă voi ţese iarăşi vine
Şi carnea iar o să vă crească,
Vă voi da piele şi suflare
Şi veţi învinge morţii somnul.
Veţi învia, veţi sta-n picioare
Şi-atunci veţi şti că 'EU SUNT DOMNUL!'"
Porni un vuiet prima oară
Şi o mişcare nefirească
Şi oasele se-alăturară
Şi prinse carnea să le crească
Şi valea era plină toată
De trupuri moarte, fără număr,
- „Aşa vorbeşte DOMNUL, iată:
Fiţi viii Staţi umăr lângă umăr!"
Şi dintr-odată, ce minune!
ţâşniră morţii în picioare
Stătură drepţi şi vii pe lume.
„Era o oaste foarte mare."

„S-a dus nădejdea de trezire...
Suntem uscaţi ca nişte oase...
Secat izvorul de iubire...
Suntem doar amintiri frumoase

A nopţilor de părtăşie...
A rugăciunii-nlăcrimate...
A revărsării bucuriei
De-a fi gustat din Plinătate...

A inimii ce stă să iasă
Din piept, de-atâta fericire
De-a fi a Domnului Mireasă,
De-a-L aştepta pe El ca Mire...
S-a dus nădejdea de-nviere...
Mereu înfrânţi, cu feţe trase
Şi storşi de orişice putere,
Suntem uscaţi...ca nişte oase..."

'-' 1
O, Doamne, Duh de Mântuire'/
Din cele patru vânturi, vină
Şi suflă vântul de trezire
Peste Biserica-n ruină! ;',.,'. „,c..
Şi adu plânsul pocăinţei,
Puterea de-a roşi, uitată,
îngenuncherea umilinţei,
Mustrarea cugetului, toată,
Ne mustră multa libertate,
Şi viaţa fără de ruşine,
Şi ochii ce poftesc la toate,
Căci nu mai ştim ce-i rău si bine...

62

Eterna primăvară

Ne-o iau cuvintele-nainte,
C-aşa de des uităm de Tinel
Şi mâna deseori se-ntinde
Să ia ce nu i se cuvine...
Ne plac învăţătorii care
Ne-aduc învăţături plăcute,
Ne dau nădejdi înşelătoare
Şi îi urmăm pe întrecute....
Îndură-Te de cei din urmă,
Să nu ne pierdem mântuirea,
Acum cât timpul nu se curmă
Şi cât întârzie Răpirea!
în Numele Acelui Care
N-a pregetat ca să plătească
Supremul preţ, răscumpărare
Pentru fiinţa omenească,
Trimite Duh de cercetare!
Fă să-I simţim apropierea,
Ca să putem sta în picioare!
O, proroceşte-ne-NVIEREA!

Tatiana Topciu

63

DOI OCHI...

Doi ochi oricărui om i-ai dat
Şi-n ei ai pus lumină,
Dar nu oricui i-ai aşezat
In suflet, darul minunat
Să vadă îngeri stând la sfat
Şi lumi ce Ţi se-nchină.
Când Tu cobori din cerul sfânt,
Slăvit, Atotputernic,
In omul cel de pe pământ
Aduci lumini de rai şi cânt
Şi ochii ce le prind pe rând
Deschişi spre cer, cucernic.
O, clipa când ai apărut
Şi-n viaţa mea odată!
întâia oară am văzut
Un cer deschis şi-un om de lut
Şi-o Mână ce-1 chema tăcut
Spre Slava minunată.
Prin încercări şi prin necaz
Ce le-am trecut spre Tine,

Pe totdeauna mi-a rămas
Chemarea Ta pe care azi
O spun cu lacrimi pe obraz
La alţii după mine.

Păstrează-mi ochi deschişi deplin
Spre cerurile sfinte,
Ca după-al vieţii mele chin
Să beau al bucuriei vin
În Noul Tău Ierusalim,
In slava Ta, Părinte!

ÎNCRUSTATE PE LACRIMĂ

Ca pe un drum, pe lacrimă păşesc...
Nici o celulă, însă, nu se udă.
Pământul plânge.
Cine să-i audă
prelung suspinul supraomenesc...?
îşi smulge Eva părul într-un vai...
Şi-Adam îşi plânge clipa de derută...
O sabie se-nvârte nevăzută,
hotărnicind cărarea către Rai...
De-atunci... se naşte pururi Absalom
cu ceata lui de mii şi mii de Core,
de-Ahabi şi Iude prinşi mereu, ca-n hore.
Şi-Adam
tot mai puţin aduce-a om...
Spre iad aleargă tinerii noian.
In ritm de rock sfidează veşnicia,
sfidează Crucea, jertfa lui Mesia,
glorificând pe veşnicu-I duşman.
Cu lacrimi nezvântate-n mii de ani,
Isus se roagă Tatălui şi-aşteaptă
să desluşim cărarea înţeleaptă
şi să scăpăm de Şarpele viclean.

Un car de foc în cer stă pregătit
să scoată omenirea din orbire,
s-aducă focul sacru, de trezire
dar unde e Ilie cel Tişbit...?

Mai e vreun om s-audă plânsul sfânt?
Mai e vreun om s-audă cum suspină
îndureratul Miel dat fără vină,
plătind păcatu-ntregului Pământ...?
Suspinu-acesta supraomenesc,
expresia supremă a Iubirii
e incrustat în lacrima zidirii
şi, ca pe-un drum,
pe lacrimă, păşesc...

DE LA CAPĂT...

(Deuteronom 27:12, 13)
Ne mişcăm cu toţii-ntr-o vale,
înspre munţii Garizim şi Ebal.
Dinspre Ebal tună şi fulgeră-ntruna.
Din Garizim ne ung raze de Har.
Ne-aşezăm corturile, căutând adăpost,
Cu spatele spre Garizim şi Ebal.
„Nici chiar aşa... ni se şopteşte de ici şi de colo,
Totul e cât se poate de normal."
Un îmbătrânit de zile, noaptea târziu,
Tot scrie ceva-n nişte suluri de piele.
„Bătrânii n-au somn, ni se şopteşte din jur,
Nu-i luaţi în serios pe bătrânii"
Uneori, când prea se-nmulţesc şerpii
Şi sub veninul lor agonizăm,
Bătrânul acela cu faţa scăldată în lacrimi
Ne spune să privim sus, la Şarpele de Bronz.
Şi ne vindecăm.
Jurăm să nu mai uităm niciodată
De munţii Garizim şi Ebal.
Şi ne-ntoarcem în cerc, în dezolanta vale,
Ca s-o luăm de la capăt.
lari

O DATĂ PENTRU TOTDEAUNA
O dată pentru totdeauna s-a scris pe viaţa ta
„IERTARE"
Şi rănile s-au strâns pe dată şi-ai început a da în
floare.
Uscat credeai că ţi-e copacul şi-ai înverzit pe
nesimţite,
Ajuns apoi a face roade, şi încă roade pârguite.
O, ce frumoasă e credinţa, când din adâncuri înviază!
Nu-i zid prin care ea nu trece şi uşi de fier n-o-nge-
nunchiază
Nu o pot ţine în cătuşe nici legi, nici oameni, nici
putere.
Credinţa care mută munţii e însăşi Legea de-nviere.
Aduce trupului vigoare şi sabia-ascuţit-o-nvinge.
Astupă gurile de fiare şi focul arzător îl stinge.
Aduce ape în pustie şi o preface în izvoare.
'Naintea ei se pleacă munţii şi văile se-nalţă-n
soare.
Credinţa vede suferinţa pentru Hristos ca o
favoare.
Despică marea şi-o preschimbă în ziduri tari, de
apărare.
Dărâmă ziduri întărite şi cucereşte fără luptă
întinde braţele deschise către vrăjmaş şi îl ajută.
Credinţa uită şi de sine; nu-1 iută însă, pe aproape.
Ca să-1 salveze, e în stare să se avânte şi pe ape.
Credinţa îşi aduce fiul, unicul fiu, ca jertfă vie,
Ştiind că Dumnezeu din ceruri are putere să-1
învie.
Credinţa merge înainte, nu cată-n lături, nici în
urmă.
Pentru credinţă, niciodată, nimica veşnic nu se
curmă
Ea face totul nou şi proaspăt, deschide drum,
aduce soare.
Cu ochii pironiţi spre ceruri, la răsplătirea cea mai
mare.
Ce fericit eşti tu, cel care născut din nou eşti prin
credinţă]
Ai devenit zidire nouă, prin Duhul Sfânt, de biru-
inţă.
Ţi-e numele săpat în ceruri, mai sigur ca-n grani-
tul tare.
Te ştiu oştirile de îngeri şi sfinţii cei în sărbătoare,
Cum duci solia - Vestea Bună - în cele patru mari

hotare,
cu ochii pironiţi spre ceruri, la răsplătirea cea mai
mare.

ÎN PRIMĂVARA ASTA NOUĂ

O pulbere se cerne fină
Ca diafane fluturări
A unor aripi nevăzute,
Din nefiinţă apărute
Pe omeneştile cărări...
O pulbere se cerne fină...
Iată, sosită-i primăvara
în clinchet mic de ghiocei,
în cupa gingaşei zambile
Şi în culorile subtile
Ce se ivesc în urma ei...
Iată, sosită-i primăvara...
Ce limpezit de frământare
Se desfăşoară-un cer senin!
A fost vreodată iarnă, oare...?
Cum de rezistă pomii-n floare
De-atât sublim?

In primăvara asta nouă
Şi trecătoare ca un nor,
E un crâmpei de tinereţe
A celei mai frumoase Feţe -
E Dumnezeu netrecător,
In primăvara asta nouă...

ISUSE, SCUMPĂ VOCEA TA...

Isuse, scumpă vocea Ta,
mă însoţeşte orişiunde.
De-ar mângâia ori de-ar mustra,
de fericire mă pătrunde:

Căci doar acela-i mângâiat
ce stă-n prea sfânta-Ţi părtăşie

şi Tu-n durerea cea mai grea
îl copleşeşti cu bucurie.
Ştiu Doamne, că îl pedepseşti
cu vocea Ta de adiere
doar pe acela ce-1 iubeşti.
Pedeapsa Ta e mângâiere...
Sunt fericit, Isuse, sfânt,
că Tu mi-eşti călăuză vie.
Cu vocea Ta, azi, pe pământ
mă-ndrumi spre sfânta-mpărăţie,
acolo unde voi cânta
Făpturii cea de farmec plină
ce, nevăzută, mă-ndruma
prin bezna lumii, spre Lumină....

RECUNOŞTINŢĂ

MANIA MEA

Cu paşi de îndurare îmi urmăreşti fiinţa.
Cu mână de iubire mă însoţeşti pe drum.
Când piedici am în cale, Tu îmi măreşti credinţa
ce munţii îi strămută şi-n veacul de acum.
Privirea Ta sublimă...nespusa Ta iubire,
decât oricare mamă ori frate mai presus,
mă fac să gust din Harul cel fără mărginire
cu ochii către slava ce-a coborât de Sus.
N-aş fi crezut în suflet, în Rai, în veşnicie
de n-ai fi Tu în mine - miracol fericit,
o mare liniştită, de har, de bucurie
ce-mi poartă sigur barca spre ţărmul năzuit.
Şuvoaie şi şuvoaie curg ape peste mine...
ţâşnesc apoi din mine spre Tronul Preaînalt:
E Harul Tău din care nu mă va smulge nimeni
şi care mă va duce spre ţărmul celălalt...
„Omul Te laudă chiar şi în mânia Lui"
(Psalmul 76:10)
Mânia mea nerăstignită
mă biruieşte uneori
şi-oricât ar fi de-ndreptăţită,
mă jefuieşte de comori.
Şi-atunci vii, Doamne, Tu cu Harul,
croindu-mi căi de izbăviri,
păşind măreţ peste hotarul
nerăstignitei mele firi.
Statornic când te văd pe Tine,
cum nu ţii seama de greşeli,
îmi umplu faţa de ruşine
când vii la mine şi mă speli.
O, pururi am nevoie, Doamne,
să fiu albită-n jertfa Ta.
Greşeala mea mai mult Te-ndeamnă
a mă iubi, a mă ierta...
Rămâne veşnic adevărul
cuvântului ce-ai spus cândva:
„Nu trebuie decât piciorul
să-şi spele cel ce s-a scăldat."

Ce la-ndemână Ţi-este apa!
Te-apleci peste greşeala mea
şi-mi iei cu simplitate talpa
spălând tot praful de pe ea.
Tu ştii că din al vieţii umblet
La Tine-am să mă-ntorc murdar.
- „O, nu-i nimic, îmi spui cu zâmbet
Bine că vii la Mine, iar..."

Tatiana Topciu

75

BELŞAŢAR

(Daniel cap. 5)

Se veselea lăsat în perne, victoriosul Belşaţar
în sunet dulce de-alăută, cu cei o mie de mai-mari...
Şi mlădioase dansatoare se unduiau spectacular...
curgea-n pahare vinul dulce...
Ştia petrece Belşaţar!
La mese pline de bucate - semn că ospăţul era-n toi,
se lăfăiau curtenii tineri cu ţiitoarele de soi...
Şi ce mai râs şi ce mai glume şi ce risipă de comori!
Dar mai presus de toţi mai-marii, se veselea
stăpânul lor.
„Nu-i bun în astă seară vinul! strigă deodată Belşaţar
vărsându-1 jos din cupa de-aur. Aduceţi alt vin, aşadar!
Ba nu, rosti cu chef stăpânul cu pumnul repezit
spre cer,
aduceţi vasele de aur din Templul jefuit mai ieri,
poftesc să beau acum, prieteni, cel mai faimos şi
straşnic vin,
din vasele de-argint şi aur din Templul din Ierusalim!"
Sfidând sfinţenia Acelui ce Şi-a ales pe Israel,
puternicu-mparat ridică o cupă sacră înspre El:
- „Trăiască zeii noştri veşnici, de biruinţă dătători,
din piatră, din pământ, din aur sau din argint
strălucitor!
Să bem, prieteni, căci noi suntem ca Dumnezeul
lor mai tari..."

Dar mâna-i tremură deodată, lăsând să-i cadă-acel pahar
şi ochii i se bulbucară, dar nu de vinul mult băut,
ci fiindcă-n faţă lângă sfeşnic, „un cap de mână"-a apărut
şi mâna-aceea, pe perete scria ceva nemaivăzut -
mesajul Domnului din ceruri, într-un limbaj necunoscut.
O, Belşaţar, atât de sigur pe biruinţă şi-ngâmfat,
ce e cu tremurul din oase? Ce-i cu genunchii, de se zbat?
Unde ţi-e sângele din faţă, de eşti aşa de-ngălbenit?
- „Să... mi se tâlcuiască scrisul..." a apucat de-a glăsuit.
Dar nici un înţelept al curţii ori din întregul Babilon
nu a putut citi scrisoarea, orgoliosului lor domn,
cu toată purpura promisă, cu lanţul de-aur de la gât,
cu locul trei după-mpăratul, aşa ştiinţă n-au avut.
Şi-n urmă s-a găsit profetul cu Duhul Domnului, hulit,
ca să citească scriitura şi să-i dea sensul tăinuit
şi-ntocmai după tâlcuire, el, Belşaţar nebiruit
fu „numărat", „pus în balanţă" şi-mpărăţia-i s-a-„m-părţit"!
Voi, cei care sfidaţi pe Domnul, dând slavă poate unui zeu
din carne, din cuvânt, din sunet, în loc s-o daţi lui Dumnezeu,
luaţi aminte, gelozia lui Dumnezeu să n-o stârniţi,
căci de mânia Lui grozavă nu veţi putea ca să fugiţii
Dacă văzând „un cap de mână" şi-un scris străin, necunoscut,
un împărat fu prins de groază şi-a dat oricât pe tâlcuit,
cum veţi fi voi, când nu o mână, nu doar un scris se va ivi,
ci Dumnezeu Atotputernic, Preasfânt, de netăgăduit!
Veţi amuţi atunci de groaza a unui adevăr sfidat,
măreţ când vă va sta în faţă şi va începe-a judeca.
Nici munţii de-ar cădea asupra nu v-ar putea ascunde, nu,
căci e o zi de judecată, când se va cere sufletul!
Azi poate, sunteţi preaputernici, vă credeţi zei nemuritori,
dar luaţi aminte: când cortina se va fi tras de peste nori,
Se va ivi Atotstăpânul, atunci ca „foc mistuitor"
şi se va împlini Scriptura - nu e o iotă în pustiu! -

„Grozav lucru-i să cazi în mâna a Dumnezeului cel viu!"

Dar de-ascultaţi acum vestirea de-a smulge sufle-
tul din hău,
de este-n el o licărire de sincere păreri de rău,
mai e o şansă: clipa-aceasta, să vă-mpăcaţi cu
Domnul viu.
Cât timp se mai rosteşte „Astăzi"- atâta timp
nu-i prea târziu!

O FRAŢII MEI...

(Evrei 12:18-29)

O, fraţii mei, cei ce-aţi primit chemarea,
Voi n-aţi păşit spre-un munte plin de neguri
Din care foc să iasă, ca pe vremuri,
Când Moise-a zis: „Sunt îngrozit şi tremur..."
Nu spre Sinaiul Legii vi-i cărarea,

Nu v-aţi apropiat nici de-acel sunet
Al trâmbiţei ce răsuna puternic,
De se-ngrozea şi omul cel cucernic,
Când glasul celui Viu şi-Atotputernic
Cutremura Pământul ca un tunet,
Voi nu sunteţi la poala-celui munte
Din care iese numai fum şi pară
Când Cel Atotputernic Se coboară
Şi unde poate omul chiar să moară
De vrea la Domnul veşnic să se suie;
Ci aţi păşit pe muntele Sionul,
Cetatea cea din cer, nemuritoare,
Spre zecile de mii în sărbătoare,
Spre îngerii scăldându-se-n splendoare,
Spre-Acela neatins din veac, spre Domnul,

Păşiţi spre-acea Biserică slăvită
A-ntâilor născuţi ce-s scrişi în Carte,
Spre Dumnezeu, Judecător a toate,
Spre duhurile cele mai curate,
Desăvârşite-n slava negrăită,
Voi v-aţi apropiat cu bucurie
Şi-ncredere de Sângele stropirii
Ce-a fost vărsat pe lemnul Răstignirii
De Mielul, Urzitorul mântuirii
In Noul Legământ, pe veşnicie.
Luaţi aminte cum vă e umblarea,
Cum ascultaţi pe Cel ce vă vorbeşte
Nu de pe-un munte care vă-ngrozeşte,
Ci chiar din cer, şi Care vă iubeşte...
Cu grijă, deci, păziţi-vă cărareal
Căci dacă n-au scăpat cei din vechime
N-au ascultat pe Cel ce sta pe-un munte,
Cu cât mai mult acei ce stau în frunte
Pe Domnul ce din cer coboară punte
Să ne ridice-n sfânta înălţime!
Şi fiindcă am primit o-mpărăţie

Nezguduită de-orice încercare,
Să fim mulţumitori pe-a Lui cărare,
Cu frică aducându-I închinare,
căci El „e foc mistuitor", cum scrie.
79

ÎŢI AMINTEŞTI...?
(Exod 25:40)
Iţi aminteşti de ceasul pocăinţei?
De dragostea dintâi ţi-aduci aminte,
Când ai păşit pe căile credinţei,
In dragostea dintâi cea mai fierbinte...?
Umblai pe străzi cântând de fericire
Şi tuturora le-ai fi dat şi viaţa...
împodobit cu milă şi iubire,
Topeai în lacrimi de căinţă gheaţa...
De bucuria ce întrece firea,
Că înspre Dumnezeu aflaseşi punte,
Chemai înflăcărat la ea mulţimea,
Cum ai văzut în chipul de pe munte.
Nu te clintea necaz, nici încercare,
Ştiind că aurul prin foc se-ncearcă,
Că Dumnezeu va despica o mare,
Ca fiul Său prin mijlocu-i să treacă...
Ştiai că El va strămuta popoare
Şi oameni ca să-ţi facă ţie bine,
Că va deschide lacăte, zăvoare
Şi va croi cărare pentru tine...
Tatiana Topciu
... Şi azi... adie-adesea câte-o boare
Şi cum se înspăimântă biata luntre]
O, aminteşte-ţi că-ntr-o primăvară
Te-ai întâlnit cu Dumnezeu pe muntel
Ai stat în faţa Lui întâia dată...
Cu un priboi de fier ţi-a scris în suflet
Porunca Lui şi-aşa ţi-a fost săpată.
Şi-ai zis „Amin!" la ea cu-ntregul umblet.
îţi aminteşti de ceasul pocăinţei,
De clipa cea dintâi, cea neuitată?
întoarce-te pe-aripile credinţei,
La râvna ta aceea de-altădată
Şi suie-te pe munte cu ardoare,
Să-i ceri iertare-n ce-ai greşit nespus:
Că la aşa iubire jertfitoare
Cu prea puţină dragoste-ai răspuns...

AŞA-MI VORBI ISUS .■<

(Ieremia 2:2) , . ţ. , ,,

„Mi-aduc aminte, o, Mi-aduc aminte
de tinereţea ta, când Mă urmai
cu lacrimi şi fior, fără cuvinte,
şi gata viaţa însăşi să Mi-o dai... ;
M-ai fi urmat, departe sau aproape, ;>.
într-un mănos sau fără apă loc...'
M-ai fi urmat, de-aş fi cerut, pe ape....,
M-ai fi urmat, de-aş fi cerut, şi-n foc..,;
într-un pământ uscat şi fără apă, . :
ţi-eram Izvor şi Hrană şi Umbrar...
Eram Eu însumi Ce ce te adapă
şi îndeajuns ţi-era cerescul Har...
Şi nu doreai nici hrană şi nici haină,
nici casă, nici averi, nimic prea mult.
Pe-atunci, a propăşirii tale taină
era să fii cu Mine ne-ntrerupt.
Suprema bucurie - rugăciunea,
cântarea-n umbra sfintei părtaşii.
Zadarnic te chema afară Lumea.
Erai zdrobit de mila ei.
Mai ştii...?
In cămăruţa-nchisă pentru Lume,
în care stăm de vorbă fără grai,
te dezmierdam cu negrăite nume,
iar tu... fără cuvânt Mă adorai...
Dorinţa Mea ţi-era suprema lege.
Ce fericire-n împlinirea sal
Erai copilul Meu.
Eu - Domn şi Rege.
Desăvârşită-a fost umblarea ta!
Aveai atâta-ncredere în Mine,
ţâşnită din iubirea ta dintâi!
Cum aş putea să nu-Mi aduc aminte,
când azi, cu Mine-aşa puţin rămâi!
Azi ai perdut şi golu-acela mare
ce decupa în tine Chipul Meu
şi te-ai pornit la marea căutare...
Te-ai săturat să fii înalt, mereu,
Te-ai săturat de binecuvântare.
Ţi-e dor să cazi, să cauţi în zadar
Ţi-e dor să-nalţi din când în când altare,
să arzi spre alţii, însuţi, pe altar.
Dar nu ţi-e dor de slăvile divine
în care-ai fost în totul împlinit...?

Nu ţi-este dor, cum Mie Mi-e de tine?
De-ai şti cât Har ai încă de primit....!"

Aşa-mi vorbi Isus prin Ieremia,
ţinând în mână ramul de migdal[1]
şi când Şi-a şters o lacrimă, mânia
s-a ridicat în mine ca un val:
Cum am putut să fiu atât de rece?
Cum am putut să nu îl mai ador?
O, Doamne, pe alături nu îmi trecel
Mi-a fost de Tine-atât... atât de dor!

' în versiunea franceză, Louis Segond, sună astfel: „Ce vezi Ieremio?" „Văd o ramură de migdal" (migdalul se numea în popor „veghetor", pentru că înfloreşte cel dintâi).
„Bine ai văzut, căci Eu veghez asupra Cuvântului Meu... " (Ieremia 1:11, 12)

SCRISOARE NEDESFĂCUTĂ

Ţi s-a-ntâmplat, prietene, vreodată,
ca-ntr-o scrisoare dorul tot să-1 pui,
dor izvorât din inima curată,
din focul viu al dragostei dintâi...?
Ţi-ai pus în slove inima întreagă
cu zâmbet şi cu lacrimi când le-ai scris...
pentru fiinţa-n lume cea mai dragă
cu ce emoţii plicul l-ai trimis!...
începe-acum cumplita aşteptare
cu lupte-ntre speranţe şi-ndoieli.
Răspunsul îl aştepţi cu-nfrigurare.
Va fi un DA? sau NU? Cum va fi el?
Dar zilele trec... nopţi lungi de frământare...
Trec luni... un an... apoi trec ani, stingher...
Târziu aflat-ai că acea scrisoare
nedesfăcută zace-ntr-un ungher!
Ce dragoste aleasă şi fierbinte
atât de crudă răsplătire-avu!
Dar, dragul meu, nu-ţi trece-acum prin minte
că o SCRISOARE ai primit şi tu...?
Căci Dumnezeu, din lumile-I de pace,
ţi-a scris-o cu iubirea Sa, din cer.
N-o ştii? Ori n-ai citit-o? Ori ea zace
nedesfăcută-ntr-un uitat ungher...?

86

Eterna primăvară

Citeşte-o şi răspunde la scrisoare!
Aceasta-i hotărârea ce-o poţi lua.
Aceasta-i clipa ta de cercetare,
când poţi răspunde-n umilinţă: Da!
Cum aşteptai odată tu răspunsul,
şi Dumnezeu l-aşteaptă necurmat,
ca mântuit să poţi a fi printr-însul,
cât este harul încă arătat..
Dar va veni o zi de grea răsplată,
când vei vedea pe-Acela ce ţi-a scris
şi te-a iubit....cum n-ai gândit vreodată.
Iar tu... o viaţă-ntreagă L-ai respins...
Ce îngrozit vei fi în nefiinţă,
când spre salvare nu va mai fi drum
şi-n flăcări arzătoare de căinţă
plăti-vei nepăsarea de acum...
De ce aştepţi aşa un ceas să vină?
Crezi tu că poţi scăpa?
O, dragul meu,
de ce nu vrei să intri în lumină,
cât timp spre ea te cheamă Dumnezeu?
Deschide-n umilinţă Cartea Vie -
SCRISOAREA sfânt-a Celui Preaînalt,
Citeşte-o-nlăcrimat de bucurie
şi la iubirea Lui răspunde: Da!

Tatiana Topciu

87

GRĂUNTELE NEMURIRII

„Fiindcă aţi fost născuţi din nou nu dintr-o sămânţă care poate putrezi, ci din una care nu poate putrezi, prin Cuvântul lui Dumnezeu, care este viu şi care rămâne în veac" (1 Petrul :25)

Orice cuvânt căzut din ceruri e un grăunte de Lumină.
Căzut în inimă, el poartă şi roadă Harului, divină.
Şi vei vedea în întuneric, cum înfloresc, strălumi-nate,
Grădini cu arbori plini de roade de haruri binecu-vântate.
El n-are-n sine putrezirea, lui nu-i e dat să putre-zească.
Venind de Sus, din veşnicie, el poate să înveşni-cească.
De poartă-n el o bucurie, ori o mustrare care doare,
Aduce roadă-n veşnicie, de mântuire dătătoare.
Pot bate vânturi, ploi, şuvoaie, cutremure nimici-toare,
După furtună, va surâde grădina, mai străluci-

toare.
Mai plină este de vigoare, mai proaspătă ca nicio-dată,
când Dumnezeu din Cer trimite o slovă binecu-vântată.

Eterna primăvara
Cât de firesc prind să răsară Iubirea, Pacea, Bucuria,
Răbdarea, Bunătatea, Fapta cea bună şi Credincioşia,
Blândeţea, Cumpătarea - roade ce ţi se cer în veşnicie:
O punte de la om la Domnul, izvor etern de Apă Vie.
Trimite pe pământ Isuse, Cuvântul Tău de Duh şi Viaţă!
Atinge noaptea necredinţei şi-o înfloreşte-n dimineaţă,
Ca să răsară pentru Tine nu flori şi frunze, ci deplin,
Copacul cel de roade sfinte al Harului ceresc!
Amin.

Tatiana Topciu
89
DE CE PLÂNGEAI...
„Când s-a apropiat de cetate... Isus a plâns... "
(Luca 19:41)
De ce plângeai Isuse, când toţi se bucurau
Şi-Ţi aşterneau şi hainele şi ramuri, şi-Ţi cântau?
Cetatea Te-aşteptase de veacuri, fără grai.
Erai atunci, acolo.
Şi totuşi, Tu plângeai...
Ei Iţi cântau: „Osana! Osana Celui Sfânt!"
Erai Sărbătoritul în Cer şi pe pământ.
Pe-asinul umilinţei, spre-oraş înaintând,
Te lăudau cu toţii.
Tu te-ndreptai plângând...
Fiindcă vedeai 'nainte, cu ochi de Dumnezeu,
Cum Te vor da la moarte, chiar cei din jurul Tău
Şi ce urmări amare aveau a se ivi,
Vedeai morman de pietre în tot ce s-a zidit.
Tu auzeai: „La moarte!", „Osana!" când strigau
Şi zâmbetele-acelea ce ură precedau!
Şi-n ucenicii mândri că toţi Te recunosc,
Se ascundea în taină nedemnul: „Nu-L cunosc!"
Se împlinea Scriptura, călare când intrai
Pe măgăruşu-acela, cu-ntregul Tău alai.
Dar Tu ştiai din vreme: la fel se va-mplini
Scriptura, şi în ziua de chin când va veni!

Căci iată că cetatea e cercetată iar,
Dar bucuria-aceasta nu e cerescul dar,
căci Dumnezeu n-aşteaptă timpane, râs şi joc,
cât plânsul pocăinţei, o, plânsul cel de foc.
Era-ntre ei MESIA de veacuri aşteptat.
Era Ierusalimul de Domnul cercetat.
Era Vestirea vie, Chivotul Sfânt ca OM,
Mai mare decât Iona şi decât Solomon,
Şi ei... băteau din palme, se veseleau nespus,
Cântau, strigau „Osana, Osana lui Isus!"
Săltau pe lângă Tine ca fericit alai!
Doar Tu Sărbătoritul, în locul lor plângeai...
O, dă-ne, Doamne, plânsul din ochii Tăi divini,
Să semănăm cu lacrimi ogorul cel cu spini,
Ca să putem odată, cu Tine secera,
Cu bucuria slavei de-a-Ţi fi slujit cândva....

PESCUIREA MINUNATĂ

(Luca 5:1-11)

întreaga noapte a-ncercat cu trudă
Să-şi afle hrana-n mreaja aruncată,
Dar peştii parc-au vrut să se ascundă
Şi truda-i fu degeaba de-astădată.
Veni la el în zorii dimineţii
Un om ce desluşea cu simplitate
împărăţia Cerului şi-a Vieţii
Mulţimilor de gloate adunate.
Sta Simon ascultând cu ochii ţintă.
Simţea că viaţa-ntreagă aşteptase
Această clipă, când putea să simtă
Din cer curgând în suflet mii de raze.
Iar sulurile scrierilor sfinte,
Ce-n Templu le-ascultase, cu uimire
Se desluşeau acuma clar în minte.
Curgea prin vorbe-o sfântă fericire...
Ce taine-adânci în sfântă simplitate!
Şi ce putere-n vorbele acele!
De unde vine El cu-acestea toate...?
De unde-i ştie dorul lui de stele...?

... Dar El tăcu.... Norodu-apoi se duse...
Se legăna corabia pe undă...
- Vâsleşte-n larg, învăţătoru-i spuse
Şi mrejele acolo le scufundă!
- Invăţătorule, dar... noaptea toată
N-am prins nimica dup-atâta trudă
Dar la Cuvântul Tău...
Şi Petru iată,
Vâsleşte-n larg şi mreaja o afundă...
Şi-apoi a scos-o. Dar atât de plină....!
Plesnea sub greutatea bogăţiei.
Veniră din corabia vecină.
Pescarii-n ajutor, cu bucurie.
Două corăbii pline-ochi pe punte
Se îndreptau spre ţărm cu greutate.
De-atât belşug, mai-mai să se scufunde.
Se bucura Isus cu bunătate...
Dar Simon Petru, îngrozit se-apleacă
In faţa Celui ce-i stătea pe punte
Şi-n plâns fierbinte-I spune:
- Doamne, pleacă...
Tu eşti preasfânt... eu... am păcate multe.
- De ce te temi? Te-am căutat anume
Şi te-am ales Cuvântul Meu să-1 sameni.
Urmează-Mă, te voi trimite-n lume
Şi te voi face un pescar de oameni!
Tatiana Topciu
Aşa lucrează El şi răsplăteşte.
Belşug în urmă ştie El să lase,
Că pumnul de făină se-nmulţeşte
Şi picătura din ulei din vase.
Ce dă Isus, El dă cu prisosinţă.
Cu bucurie dă la orişicare.
De ai o picătură de credinţă,
El ţi-o-nmulţeşte şi ţi-o face mare.
Şi tu ai suspinat o noapte, poate,
Că ruga ţi-a rămas neascultată.
Sunt zorii când Isus îţi spune, frate:
- Acum aruncă mreaja-n partea dreaptă!

Şi ca şi Petru, ai s-o scoţi preaplină,
Şi, fericit de-atâta bogăţie,
Vei arunca sămânţa de Lumină
Ce va rodi-n cereasca-mpărăţie.

ÎN STRAJA CEA DIN URMĂ
.... Se însera.... La ţărmul mării
corăbioara aştepta
să treacă dincolo pescarii.
Dar Domnul lor întârzia.
Retras din trudă şi vestire,
pe sub măslinii cei străbuni,
stătea cu Tatăl în unire
şi zăbovea în rugăciuni.
Era o seară fără lună.
O stea măcar nu se ivi.
Şi marea prevestea furtună.
N-aveau de ce mai zăbovi,
de-aceea iute se urcară
flămânzi şi osteniţi de drum,
în mica lor corăbioara,
trudiţii ucenici, acum.
Dar vântul se-nteţea întruna
Cu greu în contră-i se vâslea
Surd, bubuia în larg furtuna.
Isus Hristos tot nu venea.
Pe mare bântuia furtuna
Şi fulgere pe cer brăzdau.
Vâsleau înspăimântaţi, acuma.
... De-ar fi Isus cu ei... oftau,

atunci... ar fi în siguranţă,
cu pacea din al Său obraz
cu ochii-aducând speranţă,
credinţă-n ceasul de necaz.
- Ne-a părăsit în slăbiciune...
în încercarea cea mai grea...
El cufundat e-n rugăciune...
Grijă de noi de ce-ar avea...?
Trosnea corabia-n furtună.
Catargul se-nclina gemând.
Credinţa cea din vreme bună
era căzută la pământ.
Dar sus, pe valul cât un munte
ce sta spre ei să se prăvale,
un OM privea la ei, spre punte
şi cobora spre ei agale.
- E o nălucă! ei strigară
cu groază-n inimi, de nespus.
Dar răsună o voce clară:
- Fiţi liniştiţi! Sunt Eu, Isus!

Era Isus, umblând pe mare.
Ca pe pământ umbla pe val.
Pieri cumplita încercare
şi-ajunseră curând la mal.

O, fraţii mei, adesea, oare,
nu-ntâmpinăm şi noi furtuni?
Nu mai vedem în jur scăpare.
Şi ostenim în rugăciuni.
Dar ne rămâne o salvare
şi-n cel mai disperat necaz:
Isus păşeşte şi pe mare.
Căci El Acelaşi e şi azi!
Şi-atunci, în straja cea din urmă
a nopţii ce sfârşeşte-n zori,
nădejdile când ţi se curmă
şi nu mai vine ajutor,
Atotputernic El îţi vine,
biruitor în încercări,
schimbând tot răul tău în bine,
în har şi-n binecuvântări.
Cu-aşa un Salvator la cârmă,
Tu vei ajunge negreşit,
cândva, în straja cea din urmă,
la ţărmu-atât de năzuit....

VAI!

Desculţ şi azi,
în lungul lumii
şi-n latu-i,
trece Dumnezeu
să-i smulgă iadului pe-aceia
ce lâncezesc de dorul Său.

Şi n-are loc de poposire....

Primeşte hrană firmituri,
străin în lumea ce-a creat-o
şi izgonit cu-njurături:
- „Ce-avem a face noi cu Tine,
Hristosule din Nazaret?
De eşti,
închide-Te-n biserici,
Acolo-i loc pentr-un profet!
Te-om căuta noi la nevoie...
Om da pomeni, ne-om face cruci...
Om sta de sărbători la slujbe....
Om înălţa acolo, rugi...."
Şi iarăşi poartă Preahulitul
o cruce tot mereu mai grea,
căci, dacă unii II alungă,

vai, alţii cred a îl urma.

Cu Biblia în jurul mesei
Se-adună-atâţi la cercetat,
şi-apoi la memorat versete
Şi-atâtea ştiu *despre* „păcat",

de „mântuire", „veşnicie",
de „învierea de apoi",
De „Duhul Sfânt", *de* „judecată"...
Dar inimile lor nu-s noi 1
în mii de studii sfârtecată,
azi Cartea sfântă-i instrument
de a convinge păcătosul
că merge chiar pe drumul drept.
Cu ei la studii
stă Satana!
Nu-i mai împiedică defel
de-a memora Cuvântul Vieţii,
cât Dumnezeu e scos din el.
Se-mbată de idei cu toţii...
Aplauze se-aud mereu
din mâini frenetic ridicate...
In ceruri...plânge Dumnezeu...
Tatiana Topciu
SUNT
Cel necuprins în lucruri sau în fire
şi pentru Care nu există nume,
mai dinainte de-a fi fost vecia
şi după ce s-o stinge-ntreaga lume,
Cel care S-a numit pe Sine „SUNT" -
Putere şi Fior şi Veşnicie,
S-a mărginit în spaţiu şi în timp
şi S-a făcut un OM, asemeni mie,
Şi m-a aflat pe mine, ce-1 doream
ca rătăcitul în pustiu fântâna,
ce-aveam să fiu în două mii de ani
ce sunt acum, şi să-mi atingă mâna,
să-mi vindece-aplecarea spre păcat,
trădarea Sa pe te miri ce, din mine.
Prea-nalte ceruri El le-a aplecat
să mă-ntâlnească, peste veac, pe mine -
scânteie-ncremenită într-un strop,
fără putinţă de-a mă stinge-odată,
cu dor nespus de Absolut, de Tot,
şi cu pecetea Slavei sigilată...
Şi mă numesc de-atuncea după El,
după eterna Lui identitate.
Plăcerea mea e voia Lui, la fel

cum e în ceruri, mai presus de toate.

Am fost.
Şi sunt.
Şi voi tot fi. Mereu.
Nici stea, nici eu, nici o idee 'naltă,
ci un fior ţâşnit din Dumnezeu,
tânjind să mă re-ntorc în El odată....

Tatiana Topciu

DOAMNE CE SĂ-ŢI DĂRUIESC?

- Doamne,
ce să-Ţi dăruiesc,
Harul Tău să-1 moştenesc?
- Ce-ai putea să-Mi dai tu,
Mie,
picur mic de, humă vie,
când în tine-i adunat
tot ce însumi Eu ţi-am dat?
Dacă vrei să-ntorci spre Mine
ce e mai ales în tine,
tu îmbracă-al milei strai,
când cu-aproapele tău stai,
şi-ai să-Mi faci atuncea Mie
şi nu lui
o bucurie...

Tatiana Topciu
MĂRIA ŞI MARTA
Măria sta uitată, sorbind orice cuvânt
rostit de gura Celui ce era Viaţa-n sine.
Şi fiecare vorbă cu înţelesu-i sfânt
îi cobora în suflet un cer cu slăvi divine.
înţelegea că viaţa întreagă a dorit
un ceas cum e acesta, când îi e dat să simtă
ce zări de har, sublime în suflet se deschid
când Dumnezeu Se-ndură şi-n slăvi îl învestmânta.
Dar Marta, prinsă-n treburi, veni către Isus:
- O, iată cum stă, Doamne, uitându-se la Tine!
Nu-Ţi pasă că ea sade, când eu mă zbat nespus
şi de atâtea treburi, nici nu mai ştiu de mine?
- O, Marto, Marto, zise Isus atuncea blând,
De multe porţi tu grijă, mereu supusă goanei.
Eu îţi aduc o hrană ce satură oricând.
Cine-a gustat-o-n viaţă, în veac nu-i va fi foame.
Eu n-am venit din Slavă să stau la masa ta
spre cele ce-s eterne vestirea Mea răsună.
Tu te-ngrijeşti de lucruri ce iute s-or uita.
Măria şi-a ales, însă, partea cea mai bună.
***
Şi astăzi umblă Marta cu chipu-ngrijorat
s-o judece pe sora de râvnă sfântă plină,
ce stă în părtăşie cu Domnul necurmat,
chiar dacă nu e-n viaţă prea bună gospodină...
CIREŞUL
Atârnă-n crengi ciorchine - cireşe roşii, coapte.
Par stele printre frunze, cu raze de rubin.
Scliplind, întind spre mine atâta bunătate,
că mă sfiesc ca mâna spre ele s-o întind.
Ca ieri, purta cireşul în văluri de mătase
dantele ireale de nea şi de parfum.
Purta făgăduinţa cireşelor de astăzi,
strângând în miez de floare-mplinirea de acum.
Mi-au desfătat privirea petalele ninsorii,
vibrând sub ceru-albastru în adieri de vânt.
Veneau le ele fluturi şi-adesea trecătorii
rupeau crenguţe-n floare şi se duceau râzând.
Dar azi, cireşul are-mplinirea-mbelşugată
Pe cât belşug de floare, pe-atâta rod a dat.
Nu 1-a oprit furtuna ori seceta să scoată
cu-atâta dărnicie, întâiul rod bogat.
Cum ştie-n orice vară cireşul să asculte,
s-aducă muguri, floare şi-apoi s-aducă rod...!
Deşi ades, atâţia îl jefuiesc, mai multe

cireşe dă la anul, după un tainic cod.
Şi vişinii, caişii şi piersicii şi merii,
gutuii, apoi nucii, vor tot rodi la rând,
ca să ne-ntindă masa din pragul primăverii.
Ce predică adâncă, dincolo de cuvânt!

Ne-a rânduit Stăpânul şi Dumnezeul nostru
s-aducem roadă multă cât timp ni-i dat să fim.
Şi parcă până astăzi nu ne cunoaştem rostul
Primim, primim întruna şi nu mai dăruim!
In ziua de pe urmă ne vor mustra cireşii:
ţinându-şi rânduiala, ei s-au supus rodind,
în timp ce noi creştini, - chemaţii şi aleşii
vom sta cu mâna goală la marele Festin...

RĂDĂCINI

Cu câte zeci de braţe
se ţine pomul de pământ!
Cu degetele lungi, fibroase,
şi-nfige spaima, sângerând.
S-ar duce, oare-n sus coroana
cu rod şi frunze debordând,
de nu s-ar duce rădăcina
să tragă seva din adânc...?
In orice fibră subterană
e incrustat un tainic cod
şi soi, şi număr şi culoare
şi gust, al fiecărui rod.
Tot astfel, viaţa viitoare
şi-a-nfiripat deja un drum,
ducând în sus, pe nesimţite,
întregul cod al lui „acum".

VESTIRE

Prietene, ţi-a spus vreun om, vreodată,
că e un Dumnezeu şi-o judecată?
De n-ai crezut solia cea de Sus -
cum pentru tine-a pătimit Isus -
tu vei răspunde-n clipa-nfricoşată.
Şi unde ai să fugi? In lumea toată
nu e un loc să te ascunzi de ELI
Acum te cheamă Domnul blând, ca Miel,
însă Acel ce-i azi Mântuitor
va fi atunci un „foc mistuitor"!
Cu cât mai mult spre tine se-ndreptară
minuni şi semne şi-ocrotire rară,
cu-atâta tu vei fi mai vinovat
în Faţa Celui fără de păcat.
Atuncea... se vor aduna popoare
în lung şi lat la Judecata mare
şi când se va striga numele tău,
când ai să vezi tu cât ai fost de rău,
că iadul ţi-este partea blestemată,
fără putinţă să mai scapi vreodată,
vei izbucni-ntr-un plâns sfâşietor.
Dar Mielul blând va fi... Judecător!

Vei implora:
- „O, Doamne, dar ai milă!
ai milă de fiinţa mea umilă!
Că Tu exişti, eu, Doamne n-am ştiut!
Eu am crezut că totul este... lut."
- „Ba ai ştiut! Era un dor în tine
ce suspina adesea după Mine.
Mereu, mereu tu l-ai ţinut închis
şi dorul după Mine l-ai ucis...
Eşti vinovat de-a-ţi fi ucis credinţa,
de-a-ţi fi redus doar la pământ, fiinţa.
Acuma - nu-i aşa? - strigi:'Doamne, Tată!'
'Mi-ai fost prieten tinereţea toată!'
Să vină ai tăi idoli să te scape,
prietenii de chefuri şi de-agape,
prezicatorn-n care ai crezut,
mai marii cei cu care-ai petrecut.
Şi cine te credeai când Mă sfidai?
Ai vrea acum să fii cu Mine-n Rai,
dar, fiu risipitor, nepriceput,
acuma ştii că eşti pe veci pierdut?"
O, ce-ai să simţi, sărmane muritor,

când auzi-vei Glasul tunător:
- „Luaţi-1! Aruncaţi-1 în abis!"
Şi-n chinul cel de veci vei fi închis...?!
Acuma... eşti aici şi-asculţi Vestirea.
Ce simplu ţi se-oferă mântuirea!
Nu-n foc, cutremur, trăsnet ori război,
ci-n pace, Dumnezeu venind spre noi,
te-mbie să iei Pâinea, Apa Vie,

să ai de-acum a Slavei garanţie,
să-L recunoşti drept Dumnezeu acum
şi să apuci pe-al mântuirii drum.
Această clipă-i cât o veşnicie:
Mântuitorul încă te îmbie
să laşi acuma viaţa de păcat
şi pentru veci de veci să fii salvat.
Dar dacă te-mpietreşti şi dac-amâi
şi dacă tot cel care-ai fost rămâi,
în Ziua Judecăţii de pe urmă,
să ştii că orice şansă ţi se curmă,
căci n-o să aibă nimeni un cuvânt
de apărare-n Faţa Celui Sfânt.
Zadarnic ai să strigi cu faţa plânsă,
când ai respins cereasca mână-ntinsă.
Dar ... dacă prinzi în clipa cea de faţă
eterna şansă de-a intra în Viaţă,
în Ziua de Apoi, la judecată,
vei sta în Faţa Lui:
tu - fiu...
El-Tată...

ISUS ÎN GHETSIMANI

(Evrei 2:9,10 şi 12:2)

ISUS Se-ndreaptă-acum ca spre-un liman,
să-şi verse Duhul plin de-amărăciune,
spre crângul îndrăgit, spre Ghetsimani,
să-Şi pregătească marea misiune.
Şi iată-L la pământ, înlăcrimat...
atât de... OM, în marea Lui durere...!
Un Cer atât de darnic înstelat
Ii dăruie un sol spre mângâiere,
căci... singur e Isus, în noaptea grea,
deşi trei ucenici I-avea aproape,
Ce mult i-a vrut, cu El a priveghea,
când va sorbi paharul de păcate...!
Dar, vai în somn suspină întristaţi
aleşii-ntre aleşi, trei, ucenicii!
- „Un ceas n-aţi fost în stare să vegeaţi?
Puterea cărnii v-a robit cu biciu-i?
Vegheaţi în rugăciune doar un ceas!
V-aşteaptă zile grele fără Mine!
O, ascultaţi de-al spiritului glas,

căci firea nu se-nfrânge de la sine!"
întregul iad îl chinuie amar
şi nimeni nu-i cu El! E singur Domnul!
Va da pentru ai Săi supremul dar
şi-ai Săi... nepăsători... îi fură somnul...

Ca pâinea ce se frânge tuturor
aşa-Şi va frânge Trupul El, pe cruce,
când mâinile-n spre Cer, mijlocitor,
pe lemnul crucii, singur le-a aduce...
Ca vinul cel ce curge-n căni spumos,
va curge roşu Sângele iubirii...
El va semna în sânge dureros,
eternul legământ al mântuirii...
Doar pentr-aceasta a venit din Ceri
Dar cât de greu se dă pe sine, lutul...!
Chiar Cel venit din lumi ce-n veci nu pier
cu greu Se frânge spre-a plăti tributul!
Şi totuşi... aţintindu-Şi ochii-n Sus,
cu Faţa cea de sânge sfânt brăzdată,
a biruit! A biruit ISUS
şi-a mântuit o lume vinovată.
De-aceea străluceşte Domnul azi,
împodobit cu slava veşniciei:
căci a ştiut să rabde în necaz,
schimbându-1 în eternă bucurie.

Paharul tău nu-i mai amar c-al Lui.
Dar este scris că, spre-a atinge Harul,
Şi tu Calvarul trebuie să-1 sui
Şi să primeşti să bei întreg, paharul.

Şi-ntr-un târziu, când tu vei fi păşit
sublimul Prag, al slavei veşniciei,
vei spune: „Prea puţin am suferit,
să merit toată-această bucurie...!"

777

RĂZBOINICUL DE SOI

Umblă prin lume-un războinic de soi.
Ştie toate limbile lumii,
ştie toate tainele-ngropate-n trecut
ori împlântate-n viitor,
ştie simţirea cea mai adâncă
spre care în vârfuri se urcă,
în armonii muzicale
din orgi electronice,
harpe,

chitare....

Şi e frumos...
atât de frumos,
că nu găseşti pentru el alt nume
decât în cuvântul „desăvârşire".
El umblă-n mijlocul pietrelor scânteietoare
şi-i înţelept,
de n-are rival.
Te cucereşte fără luptă.
Surâde spre tine... fermecător...
Eşti onorat să te ia în seamă.
Sfânta Scriptură o ştie pe dinafară.
Incepe-ntotdeauna cu: „E scris"
şi predică Evanghelia lui Isus.

Când vine la tine, se prezintă: „Hristos",
dar mai adesea „Paraclet".

Ţi-explică Evanghelia atât de frumos
cu cercuri, săgeţi, diagrame
şi-ţi cântă pe placul inimii tale.
Şi nu cere nimic.
Doar un surâs de răspuns.
Şi ce frumos se roagă el
cu chitara la brâu...!
- întinde mâna şi ia!
cântă războinicul de soi -
Toate sunt pentru tine create.
Toate sunt, prin urmare, curate...
Eu îţi vestesc slobozenia...
Experimentează!
Aceasta e vestea mea bună:
Ai voie! Eşti liber!
„Cârpe diem!" e preceptul său preferat
şi-şi încheie cântarea cu:
„Isus Hristos a venit în trup."
De eşti un rob al lui Dumnezeu,
de eşti un rob al lui Hristos,
fugi de acest războinic de soi!
Nu îi da „bun venit!"
El e vrăjmaşul Mielului răstignit.
Căci, de te vei uita bine la el,
la fruntea lui de aramă,
la ochii nefiresc de scânteietori,
vei auzi-n loc de-armonii,
şuierătura-i de şarpe
şi vei simţi dogoarea de pârjol
a eternei lui condamnări.

El n-are semnele Jertfirii!
Chiar dacă are un lanţ la gât care-i atârnă
o cruce stridentă
şi-o alta-n ureche...
Nu să te fericească vrea el,
ci să te devoreze în eternitate,
când vei vedea adevărata lui înfăţişare
de fiară din adânc
şi când...
va fi prea târziu!

Nu-i asculta cântecul de sirene!
Leagă-te de Stânca veacurilor
şi stai neclintit!

7 74
Eterna primăvara

BALAAM

Ştia Balac, voivodul moabit,
că nu-1 va-nfrânge pe poporul care
de Domnul Dumnezeu era păzit
şi ocrotit de binecuvântare.,
O, de-ar putea ca, pe temutul neam,
de Dumnezeu lui să îl despartăl
Şi-atuncea 1-a chemat pe Balaam,
cu el averea gata s-o împartă.
Pe-un loc înalt, departe de tumult,
privind poporul Domnului în vale,
cum, după seminţii sta tăbărât
în cete, după steagul casei sale,
în jurul tabernacolului sfânt,
prorocu-ntors cu faţa spre pustie
şi parcă înălţat de pe pământ
rosti preacunoscuta profeţie:
„îl văd pe Cel Ce încă n-a venit...
Mă uit la Cel de dincolo de zare...
Din Israel o Stea a răsărit...
Şi un Toiag de cârmuire-apare...
Şi cine va trăi în preajma Lui
când lumea va veni s-o cârmuiască...?
O, de-aş muri de moartea celor vii...1
Şi viaţa-mi, ca a lor să se sfârşească...!"
Tatiana Topciu
Şi prosternat în locul cel înalt -
de unde Moise-avea să vadă ţara -
prorocul Balaam s-a închinat,
chiar dacă astfel şi-a pierdut comoara....
7 75

De-ar fi pierdut comoara şi atât...!
Dar mai târziu, cu buna lui ştiinţă,
a devenit simbolul de temut
al înseşi lepădării de credinţă!

Căci dacă de trei ori a prorocit
de bine, dându-i binecuvântare,
pe Israel tot el 1-a rătăcit,
plecându-1 spre-o străină închinare.

Ce început frumos la Balaam...!
Precum el însuşi spune despre sine,

el se închină chiar lui EL-OLAM
şi Ii aude vorbele divine,
văzând vedenia lui EL-ŞADAI...
EL ELYON lui îi vorbeşte-n faţă...
Cunoaşte tainele lui ADONAI...
cu ochii pururea deschişi, învaţă...
***
Să-L vezi pe Cel de dincolo de nor...
Să guşti cerescul dar al părtăşiei...
puterile din veacul viitor...
s-auzi cuvinte date numai ţie...
să spui apoi cuvintele ce-auzi...
vedeniile Slavei nevăzute...

să-ntorci mulţimi la Domnul, să refuzi
plăceri... averi... trăind întru virtute,
ca-ntr-un târziu, din zelul tău nespus
s-aluneci spre străine legăminte
atât de jos, pe cât ai fost de sus...
să te-mpietreşti faţă de cele sfinte...
Să te arate toţi, spunând: „Priviţi
pe cel ce predica eterna viaţă...!
Acuma sunteţi liberi să-L huliţi
pe Dumnezeu, sfidându-L chiar în Faţă."
Voi, toţi ce azi în locuri 'nalte staţi,
în părtăşie cu Cerescul Tată,
luaţi aminte şi fiţi tari! Vegheaţi
să nu cădeţi din starea preaînaltă!

Căci cine iarăşi vă va ridica?
Şi cine-o să vă ierte renegarea,
când voi pe cruce-L veţi fi înălţat
din nou, pe Cel Ce v-a adus salvarea...?!
Păstraţi cu grijă-al Duhului balsam
şi cercetaţi îndemnurile toate,
să nu fiţi lepădaţi ca Balaam,
în ZIUA care-i gata să se-arate!

Tatiana Topciu
U7
IEHOVA-SAMA
(Eclesiastul 5:1)
In Templul sfânt păşeşte cu sfială!
Piciorul să ţi-i scuturi de pământ!
Spălat de cea mai mică îndoială,
să intri-n Casa Celui pururi Sfânt!

Şi-apropie-te să asculţi şoptirea
de susur blând a Celui Nenumit,
închide poarta gândului, iar firea
îngenunchiaz-o-n Faţă-I, umilit
Căci Dumnezeul pentru Care încă
nu s-a găsit un nume în vreun grai
şi-ţi ştie taina inimii, adâncă,
te-aduce, în prezenţa Lui să stai.
El, Care umple Cerul şi pământul,
de nu-i un loc să te ascunzi de El,
în Templul Lui te-mbie cu Cuvântul

ce-a coborât din Cer în chip de Miel...
De-atâţia ani îţi caută făptura!...
Atâta, braţul Lui spre tine-a-ntins!...
Nu vezi în toate-aceastea semnătura
iubirii Celui Ce Se vrea atins...?

Când Iacov a pornit în pribegie
furându-şi dreptul de născut întâi,
a adormit în inima pustiei
pe-o piatră ce şi-a pus-o căpătâi.
Dar a venit în vis o-nfiorare...
şi-o scară prinse-a coborî din Cer
pe care îngeri albi, în sărbătoare,
veneau la călătorul cel stingher.
Dar ce minunel Luând bine seama,
văzu la căpătâiul său sărac
pe Domnul Dumnezeu - IEHOVA-ŞAMA
pe Domnul lui Avraam şi-al lui Isaac.
Cuvântul Lui, ca rouă în pustie,
rosti făgăduinţa Lui de Har:
călăuzirea Lui> ce-avea să-i fie
umbrar pe zi, iar pentru noapte-far.
Şi Iacov a sărit atunci din somnu-i
şi nu era nimica lângă el.
Dar el ştia că-n locul-acela, Domnu-i
şi locu-acela 1-a numit Betel.
- „Ce-nfricoşat e locu-acestal Iată,
Aici e Casa Celui pururi viu.
E poarta cerurilor, minunată.
Şi eu... dormeam aici, fără să ştiu!"
Dar... peste două mii de ani, odată,
avea să se-nfiripe din mister,
lângă Betelul cel de altădată,
o altă Scară-ntre pământ şi Cer.

Tatiana Topciu
S-a luminat prin EA, de Dimineaţă!
Şi-atâţi prin EA, putut-au fi-nnoiţi!
Pe Scara-aceasta, au urcat la Viaţă
sărmani şi goi şi-au fost împodobiţi:
E Cel Ce-a-ntins spre lume două braţe
s-o-mpace pentru veci cu Dumnezeu.
Prin jertfa Lui, oricine are viaţă.
„Chiar de-a murit, el va trăi mereu."

Nu vezi tu Scara chiar aici de faţă,
când servii Lui te-mbie către EL?
Tu vei primi înveşnicită viaţă
De urci acum pe scara din Betel.

Descalţă-te de eul cel de fală!
Piciorul să ţi-1 scuturi de pământ!
în Templul Sfânt păşeşte cu sfială
căci stai în Faţa Celui pururi Sfânt!

DOUĂ SURORI

•

De-atâţia ani, sub cortul meu se ceartă
două surori...!
se-mpacă rareori.
Diferă-atâta una de cealaltă,
că parcă sunt vrăjmaşe,
nu surori.
Când Marta-aleargă-n stânga şi în dreapta,
slujind la masă, oaspeţii primind,
Măria plânge cu amar pe treapta
din dosul casei, pururi suspinând.
Iar când Măria stă îngenunchiată,
sorbind răcoarea Viului Izvor,
o ceartă Marta pururi tulburată,
că nu îi e de nici un ajutor.
Adesea vine Domnul să le-mpace
şi-atunci e bine, toate merg uşor.
Dar părtăşia iute se desface
când vine cineva la uşa lor.
Şi Marta-i prinsă iar în alergare...
Măria parcă-o stăvileşte-n drum,
căci zăboveşte mult în închinare,
cu ochii-nchişi la grijile de-acum.
Dar dacă-ar fi cuiva să-i dau dreptate,
Măria mi-ar fi soră mai curând,
cum stă, ţinându-şi ochii spre Departe,
să-şi vadă prima, Mirele-apărând.

CÂNTAREA CEA NOUĂ

{Scumpei Olguța Ş)

Va veni vremea
când vei sta în capul mesei
ca oaspetele cel mai drag,
îndelung aşteptat
în Palatul ceresc.
Domnul tău,
după ce-ţi va fi spălat picioarele
şi-ţi va fi aşezat pe frunte
coroana -
pe care, oricum, I-o vei aşterne la picioare,
te va sluji din acele bucate gustoase,
miezoase

şi-ţi va turna să bei
din vinul Său vechi, limpezit...
Ce ospăţ minunat!
Ce cântări]
Ce armonii!
Vei cânta cu corul acela sublim,
în care lauda ta
se va topi în strălucirea bucuriei
de-A FI!
vei cânta:

„Iata, acesta e Domnul meu minunat
în care-am crezut în ascuns.
Mă bucur şi-L preamăresc necurmat
E mai mult decât tot ce-am visat -
El - supremul meu răspuns!
în El mă încredeam pe pământ,
Când se ascundea în Cuvânt.
Sunt acuma în tot ce-a promis.
Aleluia! Aleluia!
Cu El am învins!"
Şi glasul tău nu va mai fi şovăitor
când va răsuna deplin armonizat,
în divinul cor.
Câteva frânturi de secundă
din cer ai lipsit
ca s-aprinzi pe pământ o lumină
şi-apoi te-ai întors
cu un dor înmiit.
Dar ce uimire va fi când
ţi se va servi la masă
tot ce-ai dăruit pe pământ!
Domnul ţi le-a păstrat în cămara Sa
ca să facă
din tot ce I-ai dat
eternă comoară
a ta...

"PRIN CREDINŢĂ"
(Evrei cap. 11)
Ai primit în inimă chemarea?
Haru-n slava lui te-a-nvăluit?
De acum, aşteaptă încercarea
vredniciei de-a o fi primit!
Căci credinţa nu înseamnă numa'
veşnică scutire de necaz,
culegând din viaţă numai spuma,
far-a-ţi curge-o lacrimă pe-obraz,
nu-i doar râs, ori slobodă umblare,
cu succese care tot se strâng,
adunări în plină sărbătoare,
când în jur sunt inimi ce se frâng...
Calea ei e calea suferinţei...
luptă necurmată cu Satan,
cu pornirea propriei fiinţe,

spre-a atinge veşnicul liman...
Căci în Ziua Mare, veşnicia
când vei fi chemat a moşteni,
care ţi-ar fi oare, vrednicia,
dacă pe pământ n-ai suferit...?

„Prin credinţă", Avraam îşi lasă
la porunca Marelui Stăpân
casa şi averea lui aleasă
şi pornind la drum aşa, bătrân,
el a vrut în cort să locuiască -
semn al trecătoarei pribegii,
cu nădejdea-n Patria cerească,
cea având eterne temelii.
„Prin credinţă", a urcat pe munte
să-şi jertfească fiul, pe Isaac.
Propria-i nădejde-a stat s-o-nfrunte.
Şi-a rămas o pildă peste veac!
„Prin credinţă", Moise - „Scos din Ape"
şi-a lăsat vremelnicul confort,
suferind de neamul său aproape,
pribegind spre-al întâlnirii Cort.
Ochii pironind spre răsplătire,
socotea ocara lui Hristos
o mai însemnată-navuţire
ca averea celui păcătos.
Ascultând chemarea Lui măreaţă,
de vrăjmaşii lui nu s-a temut,
ca şi când l-ar fi văzut în faţă
Pe Acela pururi nevăzut...
Daniel - şi el un om, ca tine,
a ales o peşteră cu lei,
decât să renunţe să se-nchine
Celui, mai presus de orice zei.

„Prin credinţă", au gustat cuptorul
înroşit, trei tineri neînvinşi
şi prin ea veni Mântuitorul
să-i păzească vii şi neatinşi.
Fraţii noştri din aceste locuri
„prin credinţă", câţi n-au suferit
lanţuri şi-nchisoare şi batjocuri,
pe când alţii-n chinuri au pierit...!
„Prin credinţă", şi-astăzi, pretutindeni
încă se fac fapte de viteji!
Cât pământu-acesta se întinde,
are Dumnezeu copii aleşi.

Gata să înfrunte foamea, gerul,
dezlegaţi de trupul trecător,
ei împodobesc de-acuma Cerul

şi-or rămâne-n veac nemuritori...

„Prin credinţă", - acceptă suferinţa!
E o demnitate de nespus
să ai harul de-a-ţi jertfi fiinţa
pe altarul Domnului Isus.
Căci în Ziua Mare, veşnicia
Când vei fi chemat a moşteni,
care ţi-ar fi, oare, vrednicia,
dacă pe pământ n-ai suferit...?

STEAUA

Cu ochii către bolta clară,
cătând în stele taine dragi,
călătorind spre sfânta ţară,
s-au întâlnit în drum, trei magi.
Pe cer zăriseră o dată
o stea cum alta n-a mai fost
şi apariţia-i ciudată
avea acelaşi tainic rost.
- E-o stea ce-arată nemurire...
- E-un mare împărat născut...
- Parcă n-ar fi din omenire...
- Şi parcă n-are început...
- Nu-i zămislit ca orişicare...
- N-are obârşie... nici neam...
- Nici spiţa neamului., n-o are..
- Să fie el... un NOU ADAM...?
Şi steaua arăta o cale
deschisă larg, în Răsărit.
Şi, după legile astrale,
pe cale, magii au pornit.
Simţeau că sunt chemaţi să-L caute,
să I se-nchine, sunt datori,
cu vistieriile bogate,
smeriţi, ca nişte slujitori.

Aveau de îndurat pustia
şi ziua arşiţa-i topea...
Dar noaptea, parcă veşnicia
pe lângă ei călătorea...
în noaptea-albastră şi curată
în pulbere de stele, -n cer,
era o stea... ca nici o altă...
ce le vestea un sfânt mister..

- „In veci trăiască împăratul!
veniră-n faţa lui Irod -
Dar unde este preaînaltul
Născut, al sfântului norod?
Căci I-am văzut în ceruri steaua
şi la-nchinare am venit,
cu sufletul curat ca neaua
şi daruri de nepreţuit!"
Şi-aşa aflară magii-aceia

că este scris în cărţi de preţ
că Se va naşte în Iudeea
Păstorul veşnicei vieţi.
Şi au pornit la drum de-ndată
spre Betleemul profeţit,
când deodată, steaua, iată,
li se ivi, ca-n Răsărit.

Când steaua au văzut-o, vie,
în calea lor ca la-nceput,
i-a copleşit o bucurie,
cum încă-n viaţă n-au avut.
Parcă venea spre ei o boare
din paradisul cel pierdut
şi parcă îi chema din zare
un Dumnezeu necunoscut...
Şi înaintea lui Mesia
şi-a sfintei mame s-au plecat
şi, deschizându-şi visteria,
cu daruri ei s-au închinat.
Nu s-au urnit la drum zadarnici
Nu, steaua nu i-a înşelat!
O, fost-au răsplătiţi prea darnic,
văzând pe veşnicu-Mpărat!

O, fraţii mei, fără tăgadă,
şi noi zărim în cer o Stea.
Nu-i este dat oricui s-o vadă
şi mulţi se îndoiesc de ea.
Ne poartă Steaua prin pustie
şi-ades întâmpinăm furtuni,
dar noi păşim cu bucurie
spre ţara veşnicei cununi.
Tatiana Topciu
Se miră lumea: ce ne schimbă?
Ce ne-a urnit pe noi la drum...?
Cum de vorbim cereasca limbă....?
Cum de jertfim ce-avem mai bun...?
Dar noi zărim o Stea-n tărie
şi raza ei ne-arată-n Sus
Acolo, unde-n bucurie
ne-aşteaptă Regele ISUS.
Nu vom găsi o iesle rece,
căci nu spre Betleem păşim.
Acolo-L vom găsi pe Rege
şi-n veci vom fi cu Eli Amin[1].

130
Eterna primăvara
"DOMNUL ESTE ADEVĂRATUL DUMNEZEU'
(1 împăraţi 18:18-40)
.... Curgea şiroaie apa peste pietre
şi peste şanţul dimprejur curgea...
- „Umpleţi cu apă încă patru vedre!
Turnaţi-le pe jertfa! Veţi vedea
că Dumnezeul Care va răspunde
prin foc din cer - Iehova sau vreun zeu
şi va putea aprinde lemne ude -
Acela singur este Dumnezeu!"
Poporul asculta cu umilinţă
cum glasul lui Ilie se suia
spre cer, în ceas de seară, cu credinţă
şi spaţiul 'naltei slave-I străbătea:
- „O, Doamne, Dumnezeu din veşnicie,
O, Dumnezeule-al lui Avraam,
Isaac şi Israel, fă să se ştie
că Tu eşti Dumnezeu, din neam în neam!
Ascultă-Ti, Doamne, robul când Te cheamă!
Grăbeşte-Te şi-i vino-n ajutor,
ca inima, de Tine să se teamă,
smerită, a întregului popor!
Tatiana Topciu
Măreşte-Ţi, Doamne, azi, slăvitu-Ţi Nume!
ca să se ştie azi, în Israel
că e un singur Dumnezeu pe lume
şi trebuie să mergem după El!"
Şi rugăciunea bine nu se stinse,
când coborî un foc mistuitor
ce lemnele şi jertfa le aprinse
uscând şi şanţul împrejmuitor.
Ţâşni căinţa ca dintr-o fântână
poporul prinse-a se boci din greu,
cu faţa prosternată în ţărână:
- „O, Domnul nostru este Dumnezeu!"
73/
Nu aşteptaţi, iubiţii mei, spre-a crede,
să cadă foc, sub ochii tuturor!
Urmaţi-L şi când ochiul nu II vede,
căci „Dumnezeu e foc mistuitor!"
Treziţi-vă, cât încă vă aşteaptă,
cât încă vă primeşte iubitor,
cât încă glasul Lui - duioasă şoaptă,
vă vrea salvarea, ca Mântuitor.

Cât încă nu s-a auzit „strigarea",
cât încă zăboveşte a veni,
primiţi acum, cât este timp, chemarea,

şi gata fiţi de-acuma a-I sluji!

ILIE LA HOREB

(1 împăraţi 19:8-18)

Să piară pentru totdeauna zeul
şi închinarea către el, în veac,
profeţii ce-au trădat pe Dumnezeul
lui Israel, scăldaţi în sânge zac.
Poporul în extaz îl preamăreşte
pe Dumnezeul Cel Adevărat
şi-n lacrimi de căinţă se smereşte
că prea amar de El s-a-ndepărtat.
Se jură Izabela cu mânie
c-o să răzbune sângele vărsat
şi c-o să zacă mâine chiar, Ilie
ca şi profeţii ei, înjunghiat.
Şi iată-1 plin de groază prorocul,
croindu-şi, în pustia stearpă drum.
Chiar ieri, din ceruri coborâse focul
Şi ce amară soartă-1 paşte-acum!
El a-mplinit porunca cea divină:
Minuni în Israel a săvârşit.
El a făcut ca seceta să vină
şi ploaia tot prin ruga-i s-a pornit,

a zis, şi pumnu-acela de făină
şi picul de ulei s-au înmulţit,
când 1-a hrănit cea văduvă blajină
iar fiul i-a-nviat, când i-a murit.
Şi vru să moară! Dar un dor anume
îl mai lega o clipă de pământ:
dorea să vadă, cât mai e în lume,
chipul real al Celui Pururi Sfânt.
El cunoştea puterea cea adâncă
şi Glasul sfânt când inspirat era.
Dar chipul Celui Sfânt, Ilie încă
nu 1-a văzut şi nu îl cunoştea.

Pe muntele Horeb, cu frică sfântă,
Ilie sta, prins de fiori adânci.
Şi-un vânt grozav, ce munţii îi despică,
rostogolind în haos brazi şi stânci,
cu zgomote sinistre-acum purcese.
Ilie tremura, privind în hău.
Dar a trecut. Şi Domnul nu fusese.
Fusese o furtună-n locul Său.
Şi un cutremur de pământ se-alese.
Se clătinau şi munţi, şi cetăţui...

Dar a trecut. Şi Domnul nu fusese.
Cutremurul fusese-n locul Lui.

Ca din senin, o, iată, focul iese,
ameninţând cu vâlvătăi gălbui.
Dar a trecut. Şi Domnul nu fusese.
Fusese focul doar, în locul Lui.
.... Şi-n urmă... a venit o adiere...
un susur blând, subţire... de izvor...
Din Rai venise parcă-o mângâiere...
şi-n sufletul prorocului un dor...
El a ieşit din peşteră de-ndată
şi faţa cu mantaua şi-a-nvelit,
căci Dumnezeu era de astădată
şi Chipu-I... nici un om nu 1-a privit.
Nu mai simţea nici teama, nici durerea.
Doar într-o clipă spaima i s-a dus:
Gustase îndurarea... mângâierea...
Prezenţa Dumnezeului de Sus.
Putea să-nfrunte-acum vrăjmăşia
şi împăraţi şi un întreg popor.
Ilie-n Dumnezeu şi-avea tăria,
simţindu-se de-acum biruitor.

Ia seama, frate, nu cumva-n lucrare
să uiţi de Dumnezeu - în Care crezi,
să uiţi de rugăciune şi-ascultare,
mereu grăbit pe-ogoru-I să lucrezi.
Fiincă nimic n-aduce bucuria -
nici roadă, nici răspuns la rugi fierbinţi -

cum o dă El, când însăşi măreţia
Prezenţei Lui o lasă în cei sfinţi.
Stai tu cu El? I-ai cunoscut fiorul?
Te simţi schimbat şi înnoit deplin?
Te poartă către El întruna dorul?
E mulţumit de tine El, deplin?

Ia seama! Ca, în Ziua de pe Urmă,
Când Domnu-i va chema pe cei din Har,
să fii şi tu cu fericita turmă,
în părtăşia-I fără de hotar!

SĂ NU TE SUPERI...
Să nu te superi niciodată, cu nici un chip pe Dumnezeu,
dacă adeseori în viaţă nu-ţi izbuteşte planul tău.
De câte ori n-ai stat tu, oare, nepăsător chemă Lui?
Când te-a trimis El în lucrare, tu ai pornit?
Ai mers să spui
de Dumnezeu, la lumea-aceasta ce e orbită de-amăgiri?
Te-ai mulţumit să ducă alţii mesajul sfintei mântuiri.
Şi-aşa ţi-ai întărit urechea şi inima şi-ai început
să te închizi în cercul propriu,
în care Domnul n-a-ncăput...
Şi tu, când vrei să-ţi izbutească urzirea planului firesc,
vrei să-ţi răspundă prompt dorinţei, cu ajutor dumnezeiesc...?
Ce simţi tu azi, în ne-mplinire, lipsit de orice ajutor,
simţi El însuşi, când rămas-ai chemării Lui, nepăsător!
Când părăsit te simţi pe lume de cei ce-odat£ te-au iubit,
şi-amarnic suferi părăsirea în chin şi plâns nestăvilit,
gândeşte-te ce simte Domnul când tu, Mireasa lui Hristos,
te duci în lume după idoli, şi sub orice copac umbros,
tu calci sfinţenia-n picioare, cereasca-nvăţătură-a Lui.
Ca să-mplineşti dorinţa firii, trădezi iubirea Domnului.
Iar azi, când bântuie furtuna, când valul se ridică sus
şi când te zbaţi în încercare, copil al Domnului Isus,
adu-ţi aminte de umblare! Roşeşte! Pune capu-n piept
şi recunoaşte că şi-acuma, chiar în înfrângeri,
El e drept!

Şi când vei înţelege-aceasta
şi când vei cere-n plâns iertare,
El va aduce izbăvire
şi har
şi binecuvântare....

VIAŢA E PRILEJ DE MÂNTUIRE

„Atunci a dorit să moară şi a zis: 'Mai bine să mor, decât să trăiesc' Domnul a răspuns: 'Bine faci tu că te mânii...?'" (Iona 4:8b şi 9a)

Viaţa e prilej de mântuire.
Nu dori să o sfârşeşti, căci ea
singură e prag de nemurire,
zborul veşnic când îti vei lua.

Ea-ţi formează-n duh desăvârşirea -
doar desăvârşit ajungi în Cer] -
Crezi tu că ţi-ai împlinit menirea?
Câte suflete te vor, te cer!
Din păcat, atâtea mii de braţe
strigă după tine ajutori
Tu ştii calea spre eterna viaţă,
cum poţi spune, oare: „Vreau să mor!"?
Preţuieşte-ţi viaţa cât ţi-e dată
şi lucrează-n ea cu bucurie!
Dacă Domnul ţi-ar răspunde-ndată
şi te va lua în veşnicie,
în Lumina-aceea lângă care
nu-i e dat oricui să vieţuiască
în acea desăvârşită stare
care e în gloria cerească,
Tatiana Topciu
Vei căta prin colţuri cu firide
să te-ascunzi de-atâta strălucire,
când în slavă ochii s-or deschide.
N-ai fost pregătit de nemurire!
Cum ai vrea să te re-ntorci în lume,
să te pregăteşti de veşnicie...
să vesteşti Dumnezeiescul Nume...
să vesteşti cereasca-Mpărăţie...!
Dar aşa ceva nu-i cu putinţă!
şi-ai să-ţi plângi amara rătăcire,
Viaţa e prilej de pocăinţă!
Viaţa e prilej de mântuire!
Dacă nu te-a pregătit pământul
ca-n neputrezire să învii,
moartea nu-ţi va mai vesti Cuvântul
şi-o să-ţi pară rău în veşnicii.
Preţuieşte viaţa, cât ţi-e dată!
Calea sfântă şi pe alţii-o-nvaţă!
Ce lucrare ţi-e încredinţată!
Bucură-te cât mai eşti în viaţă!

Şi acum, răscumpără clipita!
Nu mai este timp de risipit!
Biruieşte chiar acum ispita!
Rabdă, rabdă până la sfârşit!

PSALMUL 139
Mă cercetezi TU ÎNSUŢI, DUMNEZEUl
Tu-mi ştii umblarea zilnică mereu:
de stau, de umblu, de citesc, de cânt,
de biruiesc în lupte, de-s înfrânt...
De vreau să spun cuvinte-n vers sau cânt,
TU le cunoşti sub forma lor de gând...
TU mă-nconjori din faţă, dinapoi,
de sus, de jos, din slavă, din noroi....
Şi nu pricep cum pururi mă veghezi,
neostenind, mă binecuvintezi....
Ah, unde aş fugi de Faţa Ta...!?
De Duhu-Ţi unde m-aş îndepărta...!?
De m-aş sui la cer, acolo eşti
în mijlocul oştirilor cereşti.
Sălaşul morţii nu Iţi e ascuns,
căci ochiul Tău şi-acolo a pătruns.
Iar dacă m-aş urca pe-aripi de zori
s-ajung până la ţărmul mării-n zbor,
tot mâna Ta mă va călăuzi
şi dreapta Ta de rău mă va păzi.
De-aş spune: „Iată-n noapte mă ascund,
în întunericul cel mai profund",
pe dată întunericul e şters...
Nu-i pentru Tine noapte-n univers!
Ci noaptea străluceşte ca o zi,
şi întunericul e miazăzi.

Tatiana Topciu
Cu invizibil fir TU m-ai ţesut
într-un adânc de nimenea ştiut...
Fiinţa mea când încă n-avea chip,
mai mică decât firul de nisip,
TU mă vedeai în miezul cel secret,
când mă coceam acolo-ncet-încet.
TU îmi vedeai întregul meu contur
şi trupul îmi ieşi fără cusur,
cu mădulare, degete, rărunchi,
cu unghii, umeri, inimă, genunchi....
Şi dacă-atâta osteneală-Ţi dai
să faci un trup, IEHOVA ADONAI,
ce mult pentru un suflet TE-ai trudit,
de L-ai trimis, să moară răstignit,
pe FIUL TĂU, din TINE ÎNSUŢI rupt,
pe om iubindu-1 astfel, ne-ntrerupt...!
Te laud că sunt om şi că gândesc...
că singur nu-s în golul pământesc...
că am un TATĂ şi-un MÂNTUITOR

ce mă-nconjoar-atât de iubitor...
Cu Tine ochii-nchid să mă-odihnesc
şi tot cu Tine sunt când mă trezesc...
Mă cercetează DOAMNE DUMNEZEU!
Cunoaşte-mi inima şi gândul meu!
Vezi dacă nu m-am rătăcit de-acum
şi du-mă TU pe-al veşniciei drum!
în mâna TA, o, DOAMNE DUMNEZEU
şi trupul Ţi-1 predau, şi duhul meu!

142
Eterna primăvara
Tatiana Topciu
143

CÂNTAREA LUI BEŢALEEL

(Exod 35:30-35)

M-ai miruit cu dar de măiestrie,
cioplind cu dalta fină în Cuvânt,
să pot sculpta în marmura lui vie,
spre-mpărăţia Ta,
un prag preasfânt...
M-ai miruit cu dar de măiestrie,
ca, mlădiind culorile pe rând,
să pot crea, cu Tine-n părtăşie,
spre-mpărăţia Ta,
un prag preasfânt...
M-ai miruit cu dar de măiestrie,
din Ceruri, slava-Ţi s-o cobor prin cânt,
dezvăluind, în plină armonie,
spre-mpărăţia Ta,
un prag preasfânt...
Pe cei ce văd, prin darul măiestriei,
Lumina cea ascunsă în Cuvânt,
primeşte-i,
când păşesc în curăţie,
cu tălpi curate,
pragul Tău, preasfânt...

CU ATÂTA HAR...

Cu-atâta HAR m-ai copleşit,
că greu,
ca bulgărul de aur,
mă-mpovărează fericit
şi-1 simt nepreţuit tezaur.

Atât de scump mi-ai devenit,
unificat cu viaţa-mi toată,
că nu-nţeleg a mai trăi
de-aş pierde Chipul Tău vreodată...
Atât de drag, de preţios
mi-ai devenit, Isuse-n viaţă,
că fără Tine, ne-ndoios,
aş fi un jalnic sloi de gheaţă.

Cu Tine are viaţa preţ]
Cu Tine-o voi sfârşi odată.

O, Tu însemni ce-i mai măreţ:
Isus -VIAŢA- adevărată]

.

ISUS
Isus
tot în picioarele goale umblă
şi în secolul douăzeci
şi tot o cămaşă -
doar una -
I-acoperă umerii reci...
La iesle şi azi îi adună
pe magi şi păstori...
La locul cel mai umil
El Se-oferă
ca Miel răbdător...
Nici astăzi nu are un loc
unde capul să-şi plece...
Călare pe cel mai umil din asini
prin lume şi astăzi
El trece...
întoarce şi astăzi obrazul
spre cel ce-L loveşte...
Pe drumul spre Ierihon
pentru unul - căzut
El se-opreşte...
Nici azi, mâna Lui
trestia frântă n-o frânge
şi mucul ce doar - doar mai pâlpâie
El nu îl stinge...

Plânge şi azi cu Măria şi Marta
pentru moartea ce curmă...
se bucură de oaia aflată
mai mult ca de-o turmă...
Privirea Lui grea de mărire
Umil o apleacă
să scrie cu degetul pe ţărână
iertarea...
Şi pleacă...
încins cu ştergarul,
El spală picioarele tuturor,
şi-n urmă, apucă spre Cruce,
să moară -
Dumnezeu jertfitor...
Isus
tot în picioarele goale umblă
şi-n secolul douăzeci
şi încă Se roagă,
Se roagă
pentru iertarea celor cu suflete reci...
Cu rănile-n veci sângerânde,

în mâini şi-n picioare săpate,
aşa, în picioarele goale,
în secolul nostru,
pământul întreg îl străbate...
Prea lesne nu-L vezi,
nu-L auzi,
căci trâmbiţe nu-i sună 'nainte

şi n-are escorte de mulţi ucenici,
nici multe cuvinte...
Când trece pe-alături de tine
o Umbră blajină
şi-ţi sună-n urechi şoptirea divină:
„Voi, toţi cei împovăraţi,
cei trudiţi,
veniţi la Mine!
Vă iubesc!
Veniţi!"
Când Glasul acela topit e-n durere,
dar toarnă pe răni mângâiere,
şi ochii-I duioşi sunt
şi fruntea plecată
şi răni sângerânde
pe trupul său poartă,
prietene drag,
să te uiţi drept în sus:
oricare I-ar fi numele,
pe lângă tine trece
ISUS...

PSALMUL 8
O, Doamne, Domn în Cer şi pe pământ,
ce minunat e Numele Tău, sfânt!
Ce slavă este-n el! Cât e de sus,
din Răsărit şi până în Apus!
Tu ai creat întinderea de stele.
Şi mă uimesc, uitându-mă la ele.
Căci după ele, lumea-şi ţine vremuri
din veci, în veci - de-aceea mă cutremur..
Şi câte stele, aşezate-n gol,
pe infinite căi îşi dau ocol!
Şi una nu se-abate-n calea ei,
plimbându-se pe cosmice alei,
de parcă-ar spune toate: ARMONIE!
Şi-ar arăta spre Tine: MĂREŢIE !
Mi-ntorc privirea-n jos şi mă-nfior:
dar omul... Ce e omul muritor...?
O stea durează.
Omul însă, nu!
Şi pentru om facut-ai totul, Tu.
C-un pic, mai jos de îngeri l-ai făcut
şi ai suflat DUMNEZEIRE-n lut!

I-ai dat lumină, l-ai făcut stăpân
şi toate sub picioare-i se supun:

pământ, verdeaţă, aer, vietăţi,
si soare, ape, pomi cu bunătăţi,
îţi umpli mâna şi reverşi din zări
spre **om** atâtea binecuvântări...!
Şi, ca şi când acestea nu-s deajuns,
pe însuşi FIUL Ţi l-ai dat străpuns
în locul său, al **omului** nedemn,
Şi-ai atârnat TU, DUMNEZEU, pe lemn!
Şi cine, oare-n lemn Te-a pironit...?
Chiar cel ce-a fost de Tine-aşa iubit,
chiar **omul** cel de Tine plămădit
Te-a umilit şi-n lemn Te-a ţintuit...
Şi totuşi, Tu iubirea nu Ţi-ai stins,
căci el, nu Tu-e jalnicul învins
şi îl aştepţi cu-acelaşi veşnic dor
pe om, ca pe un fiu risipitor...

URARE
„Izvorul tău să fie binecuvântat şi bucură-te de nevasta tinereţii tale]
Cerboaică iubită, căprioară plăcută, fii îndrăgostit necurmat de dragostea ei. Şi pentru ce, fiule, ai fi îndrăgostit de o străină şi ai îmbrăţişa sânul unei necunoscute?"
(Proverbe 5:18-20)
Să-ţi iubeşti soţia tinereţii,
cum iubeşti pe câmpuri căprioara
apărută-n zorii dimineţii,
ca să pască iarba-n rouă, vara...
Ochii-i blânzi a neprihană cată...
Trupu ei întreg e-o-nfiorare
Arc întins... privirea încordată:
de-unde va ţâşni săgeata, oare...?
O-nspăimântă şi mişcarea ierbii...
Simte pe aproape vânătorul...
Când se uită, însă, vede cerbii
şi-ntre ei... îşi vede căpriorul...
Ştie-acum că grija-i e luată:
Dacă va veni nimicitorul
cu săgeata lui înveninată,
pieptul şi-1 va pune căpriorul...

150

Eterna primăvară

Trec sub frunze unul lângă altul...
Temerile toate i se-alină...
şi, luându-şi împreună saltul,
se tot duc... în ceaţa de lumină...
Să-ţi iubeşti soţia tinereţii,
cum iubeşti o zi de primăvară...
cum iubeşti seninul dimineţii...
s-o iubeşti mereu ca-ntâia oară...
Şi de ce-ai îmbrăţişa pe lume
alte daruri, altă-nfăţişare,
când pe ea ai vrut-o tu, anume,
de soţie, unică sub soare...?
Pentru tine-a strâns mărgăritare
şi-astăzi ţi le dă cu bucurie.
Cum te vei purta cu fiecare,
mire drag, răspunzi o veşnicie!
Tu copilă scumpă, îmbrăcată
în zăpada rochiei de mireasă,
mâna ta e binecuvântată
pacea în căminul tău s-o ţească.

Să-ţi păstrezi blândeţea îngerească!
Zâmbetul să-ţi înflorească-n casă!
Sufletul întruna să-ţi sporească
şi să fii mereu, mereu, mireasă!
Nu uitaţi genunchii a-i prosterne
spre-a urca de astăzi, împreună
către munţii gloriei eterne,
unde vă aşteaptă o cunună...

Tatiana Topciu

757

CU CERU-N PĂRTAŞE

De nu aş fi pe drumul către Slavă,
nu s-ar lupta Satan să mă doboare,
n-ar picura în gândul meu otravă
şi n-ar sufla a iadului dogoare.
De nu aş fi pe calea mântuirii,
aş merge fără nici o încercare,

m-aş conforma şi eu cu voia firii
şi-aş izbuti în viaţă ca oricare.
Dar eu de mult nu mai ţintesc spre lume
decât să fiu a cerului solie,
vestind în jur Dumnezeiescul Nume
al Celui ce m-a uns cu bucurie.
Nu îngerii puterea mi-o vor creşte,
arhanghelii cei cu puteri divine,
ci însuşi DUMNEZEU mă ocroteşte,
cu braţele întinse peste mine.
Săgeata celui rău nu mă atinge;
oricât ar vrea, întoarsă e din cale
Cerescul Har spre ceruri mă împinge
şi parc-aud de-acuma osanale,
şi parcă văd şi străzile pavate
cu aur încercat, trecut prin moarte,
şi parcă adieri înmiresmate
mi-arată o grădină de Departe...

Şi mi-e uşor să trec prin neagra vale
şi vin fiori de sfântă bucurie.
Ţâşnesc din mine parcă, osanale
ce-ajung în noul Rai, în veşnicie....

APOSTAZIE

Am îmbrăcat Cuvântul în cuvinte
şi ne-am trufit să-i spunem „Dumnezeu"!
Smulgându-1 apoi dintre ziduri sfinte
l-am arătat la toţi, ca pe-un trofeu.
Şi l-am tot dus aşa, din casă-n casă.
L-am prezentat la toţi - şi răi şi buni,
lăsându-li-1 apoi pe-un colţ de masă:
- Luaţi-1; că vă costă-aşa puţini
Şi când Cuvântul s-a golit în totul
şi forme goale am ajuns şi noi,
i-am lepădat la vechituri chivotul
găsind că pantomima-i mai de soi.
Suindu-ne pe cruci imaginare,
maimuţărirăm jertfa lui Isus,
mimarăm suferinţa-1 jertfitoare
şi lacrima şi sângele ce-au curs...
Ne credem toţi, apostolii din urmă,
trimişi de Preaînaltul pe pământ,
păstori peste o nou formată turmă,
evanghelişti ai altui legământ.
Şi când ovaţii zgomotoase sună
şi mâini, frenetic se ridică-n sus,
ne-nchipuim că şi în Cer răsună
aplauze spre slava lui Isus.

Dar, vai! în slava unde El domneşte
nu urcă bucuriile trupeşti,
ci doar o inimă ce se zdrobeşte
şi-un duh ce nu se-mbată cu poveşti.
Aceasta-i legea, cât va fi pământul:
sunt binecuvântaţi acei ce plâng
şi-s răsplătiţi de Dumnezeu Preasfântul
cei care-n rugă inimile-şi frâng,
cei care fac din trupul lor, altarul
pe care singuri, jertfă se aduc,
cei care urcă zi de zi Calvarul
şi la nimic, fiinţa îşi reduc,
cei care şi-au lăsat pe veşnicie
şi holde şi feciori, şi avuţii...
Ei vor primi eterna bucurie
de-a fi cu Dumnezeu, veci de vecii.

DESTĂINUIRE

Eu m-am retras un ceas în miezul mic
să-nvăţ să ţes din fir de borangic
două aripi
să semene a flori.
Şi am de-ales nuanţe de culor.
(în întuneric se aleg mai bine
nuanţele,
aşa, ca să se-mbine.)
Ce-i drept,
cam râd surorile şi fraţii
că de acum m-am pus pe inovaţii!
Dar eu şi-aşa mă ţem că e târziu,
că mult în coaja-aceasta n-o să fiu,
c-o să mă cheme Cineva
din Cer,
să scot din micul meu atelier
aripile,
după proiectul dat.
Şi timpul...
timpul, iată,
s-a scurtat
şi nu-mi ajunge, să desăvârşesc
aripile
la care migălesc,

cu care-mi voi lua supremul salt
până la tronul celui Preaînalt.

De-aceea m-am retras în micul miez
să aflu saltul,
să-1 eternizez...

"NICI PE JUMĂTATE..."
„Deci era adevărat ce am auzit în ţara mea despre faptele şi înţeleciunea tal Dar nu credeam, până ce n-am văzut şi am văzut cu ochii mei. Şi iată că nici pe jumătate nu mi s-a spus, Tu ai mai multă înţeleciune şi propăşire decât am auzit eu mergându-ţi faima."
(1 împăraţi 10:6,7)
Mi s-a vorbit de cei aleşi de Tine
că eşti un Dumnezeu izbăvitor,
ce răul poţi, de vrei, să-1 schimbi în bine,
că Numele Tău e Mântuitor.
Şi mi s-a spus ce dulce-i părtăşia
cu Cel ce iartă totul, tuturor,
ce neasemuită-i bucuria
ce curge din cerescul Tău izvor.
O, mi s-a spus că nimeni nu-i ca Tine
de credincios, în tot ce ai promis,
că-n ajutor, chiar dreapta Ta Iţi vine,
să izbăveşti un suflet din abis.
Dar... când am fost căzută-n disperare
şi am strigat la Tine ajutor,
Tu Te-ai plecat spre mine cu-ndurare
şi mi-ai deschis o cale şi-un izvor.
Tatiana Topciu
Te-ai aplecat spre mine, Tu, Prea'Naltul...
M-ai ridicat de mână, drept în sus...
Cu-adevărat, ca Tine nu e altul,
oricât, de Tine solii Tăi mi-au spus!
Tu... m-ai privit în ochi cu-aşa iubire,
cum nu-i să mă iubească cineva
In sfinte stări, cu mult mai sus de fire,
Tu m-ai primit în părtăşia Ta...
M-ai botezat în sfânta Ta Prezenţă...
M-ai copleşit, de Sus, cu-atâta har,
că-n adorare şi în reverenţă,
n-aş mai fi coborât în lume iar...
Dar am venit, să spun şi eu, la oameni
ce-am cunoscut şi eu, la rândul meu,
să-mpart o hrană celor ce le-e foame
şi sete, după Unul Dumnezeu.
Cei ce mi-au spus cuvinte despre Tine,
Mântuitor şi Dumnezeu Isus,
cuvinte ce mi se păreau divine,
o, nici pe jumătate nu mi-au spusl
Să te prezint, nu sunt aici cuvinte...
Să Te slăvesc, nici sunete nu sunt...
în duh, doar, când voi fi pe plaiuri sfinte,

Te-oi adora, dincolo de cuvânt,
când voi vedea că-ntreci în măreţie
tot ce-am crezut că pe pământ s-a spus,
când mă voi bucura o veşnicie
să Te ador, iubitul meu ISUS...
157

MĂ-NCHIN

Nimic nu vreau...
Nimic nu cer...
Mă-nchin...
Şi mi-e o sfântă teamă de Divin..
L-am jinduit... cum altceva nimic.
Şi-acum... că e aici... mă simt prea mic.
Aştept să vină adieri cereşti,
la uşa dincolo de care eşti...
Şi nu ştiu ce să fac:
să o deschid?
Mă tem de un preaplin...
Mă tem de-un vid...
Mă tem de chipul Domnului Isus
Şi dorul după El e de nespus...
Şi dacă vine -
Doamne, cât aş vreai -
ce mult va osândi umblarea mea,
când va zări prin colţuri cu gunoi
statuile zidite din noroi,
la care nu ştiu pentru ce mai ţin,
doar Domnului voind să mă închin...
Şi de nu vine...
oare cum să-ndur
rămânerea în starea de obscur...?

O, Doamne,
hotărăşte-n locul meu!
Mă ştii mai bine decât mă ştiu eu.
Mi-e teamă să nu-Ţi smulg un nou suspin...
Nimic nu cer...
Nimic nu vreau...
Mă-nchin...

CICLAMA
Mă tot uimesc de floarea de ciclamă
înghesuită-n vasul ei de lut,
Cum din pământ, din coaja ca o scamă
îşi trage picături de absolut....
Şi nu-mi ajunge timpul să iau seama
la truda ei de-a duce fir în sus.
Pe nesimţite, într-o zi, ciclamă
un picur de zăpadă-n vârf a dus.
Părea cum că nimic nu se petrece,
dar truda-i devenise bobocel
şi bobocelul prinse să se-aplece
şi semăna acum cu-n ghiocel.
Creştea din zi în zi, din noapte-n noapte
părând s-ascundă-n sine un secret,
precum gogoaşa ţese, fără şoapte,
în noaptea ei un fluture, încet...
Iar într-o noapte... cupa se deschise...
petale lungi se desfăceau uşor,
ca lebede cu gâturile-ntinse,
cu aripile gata pentru zbor.
Plutea sub a sublimului povară...
Părea menirea ei că şi-a-mplinit.
Dar mai era ceva şi-abia-nspre seară,
uitându-mă la ea, m-a copleşit:

Cu miezul ce-ascunsese-a ei visare
lăsat afară, aripile-n zbor
erau pe spate date-ntr-o splendoare
ce parcă arătau spre Creator.
Ciclamă cu petale de zăpadă
părea că vrea să-mi spună-n graiul mut:
- „Nădăjduieşte-n Domnul! N-o să cadă
o iotă din Cuvântu-I absolut!
La ceasul ei soseşte împlinirea!
Vor înflori minuni în viaţa ta!
Dar... noaptea coace zorilor ivirea
şi Răsăritu-ntreg va apărea!"
767

SPRE EMAUS
(Luca 24:13-35)
... Sta ziua să se lase spre-asfinţit
şi se lăsa pe toate-un blând repaus.
Doi călători, cu pasul liniştit,
se îndreptau agale spre Emaus...
Erau doi ucenici de-ai lui Isus,
mâhniţi amar că-n ceasul de răscruce,
învăţătorul lor fusese dus
ca vinovat şi ţintuit pe cruce...
La urmă, pe colina cea de jar,
veghea Ierusalimu-n strălucire...
La el privind odată, cu amar,
rostise Domnul trista prorocire:
- „Ierusalime, tu cel ce mereu
pe-aleşii ce-ţi trimit Mi-i scalzi în sânge!
De câte ori am vrut, sub scutul Meu
să te adun, cum cloşca puii-şi strânge!....
Nu te uita la mândrele zidiri:
morman de pietre toate se vor face,
căci sub altarul sfintelor jertfiri
atâta sânge fără vină zace...!"
Şi-acum... nu s-a-mplinit cuvântul spus...?
N-a fost vărsat un sânge fără vină,
când gloata îl ceruse pe Isus
să-L răstignească, de turbare pli:
lină...?

1

N-a curs acolo sângele din El,
când L-au străpuns şi când L-au pus pe cruce...?
Şi cum stătea acolo!... Ca un miel
ce fără geamăt... sub cuţit se duce,
Cerând iertare pentru toţi cei răi,
cu ochii implorând tăcuta zare.
El se stingea în chinuri pentru-ai Săi,
plângând pentru-mpietrirea lor cea mare....
Aşa vorbeau cei doi mergând pe drum,
împovăraţi de griji şi supărare,
când fără veste, un Străin acum
mergea cu ei alături pe cărare.
- „Ce spuneţi voi? Vorbiţi de vreun profet?"

Cei doi Îl ţintuiră cu mirare:
- „N-ai auzit de Cel din Nazaret
şi de puterea Lui cea uimitoare!?
Nu ştii că preoţi însemnaţi L-au dus
la marginea cetăţii să-L omoare?
Trei zile sunt de când a fost răpus.
Tu eşti străin, de n-ai aflat...? Cum, oare...!?
Noi am crezut că El este Acel
făgăduit de Scrierile Sfinte,
ce îl va izbăvi pe Israel
si îl va face iar ca mai-nainte.

Dar El... e mort... deşi, e-adevărat
nişte femei ne-au spus cu tulburare:
- 'Mormântu-i goli Isus a înviat!
Şi îngerii veghează la intrare!'
Şi-am fost şi noi. Era precum ne-au spus,
mormântul gol, dar îngeri... nicăierea.
Dac-a-nviat... pe unde s-o fi dus...?
Şi... cum putem să credem... învierea!?"
- „O, oameni clătinaţi în sus şi-n jos,
când trebuie să credeţi cele scrise,
nu trebuia să sufere Hristos,
precum mai dinainte vă vestise...?"
Străinul le vorbea despre Hristos,
Scriptura tâlcuind-o cu migală
şi totul era simplu, luminos
şi se topise orice îndoială
şi-n suflet se-ntorcea încet-încet
cereasca pace ce-o aveau odată,
urmându-1 pe Hristos din Nazaret
şi ascultând vestirea minunată....
Credeau c-a înviat Isus din morţi
că a învins şi neînvinsa moarte
ş c-a deschis a cerurilor porţi,
spre slava veşnică, pe-ai Săi să-i poarte.
Dar ochii lor aveau un văl acum -
al multei frământări ce-i apăsase,
şi în Străinu-acela, de pe drum,
ei n-au văzut că Domnul Se-arătase.

Doar când la masă, seara, El a frânt,
ca altădată, pâinea, dintr-odată
i-a-nvăluit fioru-acela sfânt -
PREZENŢA Lui cea binecuvântată.
- „Tu... eşti Isus... Eşti Domnul!" au gemut,
plecându-se-n umilă adorare.
Dar El plecase, cum a apărut,
lăsându-i remuşcărilor amare.
Să mergi cu El alăturea, pe drum...!
Scriptura să o ştii pe dinafară...!
Pe alţii la credinţă să-i îndrumi...!
Să-nduri prigoană, lupte şi ocară...!
Dar să nu-L ştii pe Cel în care crezi...!
Să nu-I fi cunoscut apropierea,
fioru-I ca un susur de livezi
când vine El... să-ţi mângâie durerea...!
Atunci... n-ai bucuria Lui, deplin,
nici siguranţa mântuirii tale.
Tu nu-I ştii glasul, când te mustră fin,
ori când alină lacrima de jale.

Dar... ce e decât toate mai amar,
e, că în ziua revenirii Sale,
nu vei urca-n al biruinţei car,
să-I cânţi în cor cu sfinţii, osanale.
Iţi va părea atunci atât de rău,
cum nu-ai simţit în viaţă niciodată,
că n-ai intrat şi tu, cu Domnul tău,
în camera de nuntă, mult visată...!
765

O, dă-ţi năframa de pe ochi acum:
e Dumnezeu alături, ia aminte!
De ani călătoreşti cu El pe drum.
Cunoaşte-L de acuma înainte,
ca şi El, când vei sta în faţa Sa,
înfiorat de strălucirea toată,
să te prezinte Tatălui aşa:
- „Eu îl cunosc. Te rog, primeşte-1, Tată!"

GADAREANUL
Când gânduri negre ţi-au robit fiinţa,
în întuneric şi-n afund te poartă,
ca să-ţi găseşti acolo locuinţa,
încătuşat în strania ta soartă.
Nu-i cer senin, nu-i rază să te-alinte...
Tu în pământ îţi aţinteşti privirea...
Te-ascunzi de tine însuţi prin morminte...
Tu, viu, în moarte cauţi mântuirea...
Vai, cine-ţi va aduce alinare...?
Vai, cine-ţi va putea urni povara...?
Nu-i pentru tine leac în lumea mare,
sărmane om ce îngrozeşti Gadara!
Trăia în vremea Domnului, cum scrie,
prin cimitiru-oraşului Gadara
un om robit de duhuri peste-o mie
ce-1 chinuiau şi-i aduceau ocara.
Era aşa cumplit la-nfăţişare!
Nu om era la faţă, ci o fiară.
La mâini cătuşe-avea, iar la picioare
obezi, ce le rupea cu forţă mare.
El alerga gonit de legiunea
de demoni ce-şi avea în el sălaşul

şi nu stârnea nicicui compasiunea.
Fugea de el cu groază-ntreg oraşul.
Dar într-o zi, un Om întâia oară
veni la el s-aducă alinare.
Şi duhurile rele îl lăsară,
intrară-n porci şi se pierdură-n mare...
Şi s-a făcut o linişte-n natură.
Şi zvonuri noi şi proaspete urcară
spre sufletul cel chinuit de ură
şi lumea o văzu întâia oară.
Pe-un lujer 'nalt se legăna o floare...
şi-un flutur alb bătea dintr-o aripă...
un strop de rouă strălucea în soare
şi omul se uimea de-această clipă:
- „Dar unde sunt? Am fost plecat departe.
Cum de-s aici? întreabă cu tot zorul.
Murisem şi am înviat din moarte..."
Privea la el, mişcat Mântuitorul.
Şi-atunci a înţeles cu-nfiorare
preafericitul izbăvit din noapte...!
Stropind cu lacrimi sfintele picioare
Ii mulţumea în pulbere, de toate...
- „Tu ai venit din ţara de Lumină
să îmi aduci eliberare, mie!
Tu mi-ai dat viaţă, viaţa cea deplină
şi eu Ţi-o dau 'napoi, cu bucurie!

Sunt robul Tău şi vreau să merg cu Tinel
Te voi urma, de mergi în lumea toată,
Stăpânul meu venit din slăvi divine,
să mântuieşti o lume vinovată..."

Alăturea de ei, o ceată mare
striga la El să plece-n altă parte,
căci două mii de porci erau în mare.
Doar gadareanul izbăvit din moarte
îl implora din ochi, copilăreşte.
Isus îi spuse, cu priviri senine:
- „Tu du-te la ai tăi şi povesteşte
cum Dumnezeu S-a îndurat de tine."

Când îl priveşti pe Dumnezeu prin altul,
te îngrozeşte poate-a lui putere,
te ameţeşte când priveşti înaltul,
te temi că o să pierzi orice avere.
Că poate să renunţi la tot, acuma,
la casă, la familie, îţi cere
şi viaţa s-o petreci pe totdeauna
în rugăciuni, în post şi-n priveghere.

Vei socoti cu mintea mai departe
şi-ţi va părea prea grea a Lui cărare:
- „Mai bine, du-Te, Doamne-n altă parte,
eu sunt prea mic... Tu eşti prea sfânt, prea mare..."

Dar când te va atinge-a Lui putere,
când vei simţi fiorul Veşniciei,
când peste răni va curge mângâiere
şi peste-amărăciune, bucurie,
îi vei cădea cu lacrimi la picioare
şi recunoscător vei vrea să vină
în viaţa ta ce ţel de-acuma are
împărăţia sfântă, de Lumină...
Tatiana Topciu
171
TU EŞTI BOGAT
Tu eşti bogat, o, frate, cu bogăţii depline,
chiar dacă n-ai pe masă nici zilnica ta pâine,
chiar dacă nu ştii bine de vei mânca şi mâine,
Tu eşti bogat, o, frate, cu bogăţii depline.
Tu ai găsit ogorul ce-ascunde o Comoară.
Să-1 dobândeşti în viaţă, nu-i nici un preţ prea mare!
Tu ai primit arvuna vieţii viitoare.
Nimic nu poate-atinge ascunsa ta comoară.
Tu eşti bogat, o, frate, cu bogăţii depline,
La uşa ta vin zilnic cereştii soli şi-adastă.
Când îţi apleci genunchii, tu urci din creastă-n creastă
'nălţimile credinţei cu bogăţii depline.
Refugiat din lume în Cortul de-ntâlnire,
tu te întorci în lume cu-aureoli divine
şi totu-i strălucire în jurul tău, în tine,
când stai la sfat cu Domnul, în Cortul de-ntâlnire.
Tu pari sărac, dar ochii ce te privesc pe tine
ti-au dezlipit privirea de cele trecătoare.
In Cer e-o altă lege, în veci nepieritoare:
eşti mai bogat, o, frate, cu cât ai mai puţine.
Tu-L ai pe Dumnezeul cel veşnic, viu, în tine!
Adevărata slavă şi dreaptă avuţie
îţi sunt făgăduite de El, anume ţie.
Tu eşti bogat, o, frate, cu bogăţii depline.

AETERNITAS
Când încă nimeni şi nimic
din încă necreata lume
n-avea nici lume şi nici chip,
eu singură aveam un nume:
eram fior din Dumnezeu,
suflarea Lui era în sine-mi,
eram amprenta Lui în eu,
când nu era nimic şi nimeni...
Când toate-au prins a se ivi -
şirag de lucruri-unicate,
eu auzeam din infinit
un răget jinduind a toate.
Şi când potopul a ucis
suflarea vieţii, fără arme,
eu vieţuiam, fiind în vis,
în somnul Celui Ce nu doarme.
Când, după mii de ani, rebel,
poporul răstignea un Soare,
eu am văzut murind un Miel
iar răgetul vuia mai tare.
Şi-apoi, popor lângă popor,
de orice rang, de-orice culoare
slăveau pe Mielul Salvator.
Pe fruntea lor scria: „IERTARE".

Târziu, când m-am ivit şi eu
cu chip, la rândul cetei mele,
aveam un dor de Dumnezeu
ce mă-nălţa mereu spre stele.
Şi Dumnezeu mă căuta:
eram vecia mărginită
ce spre Vecie înseta,
în ea să fie împlinită.
Ne-am întâlnit - eu, aspirând,
El, Dumnezeu ce Se coboară.
Şi m-a primit atât de blând]
Şi m-a creat a doua oară.
Şi-abia atunci am prins a fi,
şi-am prins de-atunci, în largul zării,
în lung şi-n lat, a dărui
această veste-a împăcării.
M-am regăsit în Dumnezeu.
Sunt eu mai mult ca niciodată.
Cât El există, sunt şi eu -
cu El, în El, vecia toată...

CÂTE LACRIMI...!
Motto:
„Când s-a apropiat de cetate şi a văzut-o, Isus a plâns pentru ea şi a zis: 'Dacă ai fi cunoscut şi tu, măcar în această zi, lucrurile care puteau să-ţi dea pacea...'" (Luca 19:41,42)
Câte lacrimi varsă Domnul şi-astăzi, pentru-a Sa cetate,
când străbate cu privirea suflete la rând, pe toate
şi când vede-atâţia idoli aşezaţi la loc de frunte,
pe-orice stradă-n orice casă unde raza Sa pătrunde...
Vai, acolo unde glasul cel dumnezeiesc răsună,
se-aud muzică şi glume, vorbe sfinte împreună,
la altarul de pe care fumul rugăciunii suie
e-aşezată şi tămâia pentru idoli, pe căţuie,
iar pe străzile de aur strălucind sublim în soare,
Domnul vede doar gunoaie, vede lucruri de ocară,
vede inimi împărţite dureros de tot, în două:
într-o jumătate-i soare, într-o jumătate plouă,
una se predă cu dorul să slujească mântuirii,
iar cealaltă-adună lucruri ce-s supuse nimicirii.
- „O, de-ai şti, Ierusalime, Harul, de ţi-ai şti chemarea
cum ţi-ai scoate într-o clipă idolii şi bunăstarea,
cum ai alerga pământul, să rămâi în mântuire,
când ai şti tu câte haruri îţi păstrez Eu în iubire.. .1
Tu te-nchini şi azi la idoli, tu, răscumpărat de Mine,
cel ce cunoscut-ai Harul şi-ai gustat puteri divine,
cel ce-ai cunoscut Lumina din cereasca-Mpărăţie
şi-ai trăit în cea mai 'naltă şi divină părtăşie,
cel creat a două oară prin Cuvântul bun al Vieţii,
ce-ai sorbit din Râul Vieţii, Mângâierii şi Blândeţii,
cel ce-ai stat în părtăşie cu Puterea sfinţitoare
şi-ai primit cetăţenie în viaţa viitoare...
Cine a călcat porunca e trimis la judecată
şi ucis fără de milă pentru Legea încălcată.
Cum să te trimit pierzării, fiu ce pururea se-abate,
când lăuntru-ntreg de milă şi iubire Mi se zbate.. .1?
O, de ai simţi acuma ziua cercetării tale,
când învăţături străine către tine dau ocoale,
când argintul - prin Scriptură cuibărit - îsi cere dreptul
închinării la Mamona, când se clatină-nţeleptul,
când au aţipit cu toţii - văzătorii şi păstorii...
Tu ia candela vegherii, aşteptând să vină zorii.
Chiar de singur eşti pe lume, Eu Iţi spun că Sunt cu tine!

Lasă tabăra în urmă şi-alipeşte-te de Minei
Căci răsplata viitoare e atâta de slăvită,
că nu poate niciodată cu vreun preţ a fi plătită..."

176

Eterna primăvara

CÂNTAREA ODIHNEI

Tu ai lucrat în mine-n chip şi fel,
neostenind în sfânta-Ti maiestate,
mereu Acelaşi şi mereu altfel,
înfăptuind minuni cu simplitate.
Ca pe mărgăritare le adun,
dar sunt prea multe să le ţin la număr
şi nu mă satur altora să spun
cum mi-ai luat povara de pe umăr
şi ce uşoară apoi m-am simţit,
intrată în odihna Ta divină,
cu care jugul mi-ai înlocuit
şi sarcina de toate cele plină.
Şi tot nu Te cunosc îndeajuns,
deşi decenii se aştern în urmă,
de când cu undelemnul Tău m-ai uns
şi m-ai primit ca miel de preţ în turmă.
Şi-n loc să-mbătrânesc, întineresc:
şi-n loc să mi se clatine puterea,
mai mult în omul nou mă întăresc
mai treaz-aştept să vină învierea!

Tatiana Topciu

177

CÂND DOMNUL TE TRIMITE...

Când Domnul te trimite în lucrare,
nu te uita la ceea ce se vede!
Rămâi în prima ta încredinţare!
Porneşte în lucrarea Lui şi crede!
El ştie planul ce cu tine-1 are:
puterea ta o ştie cel mai bine;
ţi-a hotărât şi ceasul de lucrare
când te-a ales şi te-a trimis pe tine.
„Voi merge însumi Eu cu tine!"
este făgăduinţa Lui nespus de mare.
Te va purta El însuşi sus, pe creste,
ca şi prin valea-n care nu e soare.
în stâlp de foc, în nepătrunsă noapte,
în stâlp de nor, în arşiţa pustiei
spre ţara-n care curge miere, lapte,
îţi va conduce Domnul paşii ţie.
Şi dacă-n faţă stă întinsa mare,
duşmanii-n spate, să te nimicească,
El Se va proslăvi cu-atât mai tare,
când va veni, o cale să-ţi croiască.
De l-adăpost, pot laşii să vorbească:
„Ţi-e viaţa în pericol, astfel, frate!"
Se vor găsi destui să te oprească,
citând cuvinte din Scriptură, poate.

Dar tu, oricâte piedici ai în cale,
te du cu Cel ce calea-ţi netezeşte.
Acoperit cu nevăzute zale,
vei birui mereu, dumnezeieşte.
O, pentru-aceast-alegere sublimă,
de a porni cu Domnul în lucrare,
de-a fi în părtăşia Sa intimă,
te du cu El în lumea-aceasta marel
Tatiana Topciu
179
EL IZVORUL SETEI MELE...
Nu mântuirea o căutam -
nici nu ştiam că am păcate,
când înspre stele m-avântam
cu dorul din eternitate.
Nu pe Isus II căutam -
nici nu ştiam de-o mântuire,
după nemargine-nsetam,
tânjeam după desăvârşire.
Ci vieţii căutându-i rost,
cu ochii dincolo de Fire,
mi-a apărut Isus Hristos
uitându-Se-n a mea privire.
... Era... nemărginirea mea...
neîncăputul meu din mine...
... desăvârşirea, înseşi ea...
... preaplinul stărilor divine...
Pe El îl căutasem eu...
Pe El - Izvorul setei mele.
Acesta este Dumnezeu,
nu Cel Ce-nchis e prin capele.
Vibra tot aerul din jur,
neperceput de vreo ureche...
De-abia puteam să mai îndur
frumseţea-I fără de pereche...

180

Eterna primăvara

Stăteam în faţa Lui ca mut,
fără vestmânt de-ndreptăţire,
Cum de-am putut trăi atât
fără să ştiu de mântuire...?
Când m-a privit în ochi, divin,
mî-a despărţit viaţa-n două
şi-am înviat cu El, deplin
întru făptura mea cea nouă.
Şi toate cele vechi s-au dus
şi cele noi au prins să vină
Şi-n fruntea lor, venea Isus
cu-Mpărăţia-I de lumină...

Tatiana Topciu

181

PRAG

Pe pragul binecuvântării Tale
licăresc luminile
mai înainte de-a se fi deschis uşa...
Cum să mă mai îndoiesc
oare...?
Şi nu mai pot rămâne-n picioare
când sfântul cutremur
al Prezenţei Tale
sfinţeşte răsuflarea mea...
Şi nu pot nici îngenunchea:
nevrednici mi-s genunchii să atingă
pragul binecuvântării Tale...
Ar trebui
cu duhul
să-ngenunchez pe prag,
fără cuvânt,
fără gând.
Doar duh.
Si-adevăr.

182
Eterna primăvara
RĂSĂRIT
Cu cât înaintez spre soare-apune,
cu-atât se limpezeşte zarea mea.
E mai de preţ amurgu-n rugăciune
ca răsăritul cel lipsit de ea.
Cu cât puterea mea-i fărâmiţată,
cu-atâta trupul meu e mai slăvit.
Mai multe am acum ca niciodată,
acum, că sunt pe prag de infinit.
Mai anevoie merg acum la vale,
dar când mă uit mai bine, văd că sui
şi nu ştiu cum, anevoioasa cale
plutire-i către culmile dintâi.
înaintez mereu spre soare-apune.
Lumina mă învăluie deplin.
Puterea mea e-ascunsă-n slăbiciune,
Şi-amurgul e un Răsărit divin...
Tatiana Topciu
183
POSTAVA
„Coşniţa şi postava ta vor fi binecuvântate"
(Deuteronotn 28:5)
Când mi-ai umplut postava şi coşniţa cu Har,
eu nu-Ţi cerusem, Doamne, decât să le goleşti,
să nu mai am nimica din cele prea lumeşti,
ca să le car pe umeri, tot suspinând amar.
Şi una câte una, tot ce-a fost vechi, s-a dus...
M-am pomenit uşoară, urcând spre Plaiul sfânt...
Mai mult eram în ceruri, decât pe-acest pământ...
Şi coşniţa, postava, mi s-au umplut de sus...
Scot una câte una, descarc povara mea
şi-mpart cu mână largă la cei ce le doresc.
Şi tot mai e-năuntru şi-atâta mă uimesc:
ce mică mi-e postava şi câte-ncap în ea...!
Cu cât le dau la alţii, cu-atâta se-nmulţesc
comorile acelea ce nu le pot numi:
sunt... raze, sunt... izvoare de sfinte bucurii
ce curg întâi prin mine şi-n ele mă sfinţesc.
Ce-ncredere, Isuse, în mine ai avut
că-Ti voi păstra comoara şi Ţi-o voi înmulţi...!
O, într-o Zi, Acolo, la Tine de-oi veni,
vom număra-mpreună câştigul obţinut...

NUIAUA SFÂNTĂ
N-aştepta nuiaua sfântă, să-ţi arate dreapta cale!
N-aştepta un pat de boală, să te-mpaci cu Dumnezeul
N-aştepta acel cutremur sfânt, al geloziei Sale,
să scoţi idolul din tine, curăţind întregul eu!
N-aştepta nuia din Ceruri, ca să mergi cum se cuvine
şi la-ntâia ta umblare să te-ntorci ca la-nceput!
Ca să intri-n rânduială cu cerinţele divine,
leapădă acum, comoara idolului tău de lut!
Fie-ţi îndeajuns şoptirea din povaţa Lui de Tată,
întristarea unei Inimi care-atâta te-a iubit,
că s-a dat pe Sine însăşi, pe Golgota-nsângerată,
spre-a te face fiu al slavei, pe deplin neprihănit!
Dacă nu de bunăvoie, curăţirea se va face,
dar în flacăra aprinsă, a încinsului cuptor.
Şi-n cumplită zvârcolire, aurul se va desface,
lepădându-şi toată zgura, va ieşi strălucitor!
Dar chiar când nuiaua sfântă va cădea necruţătoare,
aminteşte-ţi că lovit e numai fiul ce-i iubit,
căci nuiaua-atunci când cade, rânduită-i spre-ndreptare:
ispăşeşti aici o clipă, spre-a fi pururi fericit.
Şi acolo, în Mărire, când ţi se vadă cununa
răsplătirii vieţii tale de credinţă pe pământ,
prosternat în adorare, vei slăvi de-a pururi Mâna
ce-a trimis din Cer nuiaua, spre-a te face sfânt,
sfânt, sfânt...

CONFESIUNEI
Prin greutăţi şi suferinţe multe
ce-adeseori mi Te-au învăluit,
eu Te-am urmat în viaţă sus, pe munte
şi Chipul Tău, zărindu-L, Te-am iubit...
în umbletu-mi, i-am întărit pe alţii -
tot sufletul mi-am pus ca să-i mângâi -
Greşit m-au înţeles adesea fraţii,
răstălmăcindu-mi dragostea dintâi.
Ştiu, n-or să mă-nţeleagă toţi, vreodată
nici cel de care sunt legată-n veci,
nici cei mai buni prieteni n-or să poată
Dar Tu... şi în greşeli mă înţelegi.
De-aceea-n Tine am credinţă vie
că azi, când din iubire Te urmez,
e pentru Tine-atâta bucurie,
că Ţi-este drag, din cer să mă veghezi.
Şi când în Slava slavilor divine
mi s-or deschide ochii, în sfârşit,

atunci... mărturisi-va pentru mine
iubirea Ta, întoarsă înmiit...
Mă vei lua atunci duios, de mână,
ca pe-o mireasă dusă la altar...
Tu însuţi îmi vei pune-acea cunună
ce-i vrednică de Tronul Tău de Har.

Şi-acolo, când năframa-mi va fi trasă,
când voi privi la Chipul Tău, divin,
voi şti că spre vecia glorioasă
am suferit în viaţă prea puţin...

1ESITI DIN BABILON!'
Şi astăzi strigă Domnul:
„Ieşiţi din Babilon!"
Noi am ieşit odată şi-am lepădat pe cale
toţi idolii, luând-o pe drumul spre Sion.
Dar... n-am băgat de seamă şi le-am tot dat ocoale.
Şi-am tot luat de-atuncea, pe rând ce-am lepădat,
şi marile-adevăruri, au prins, pe rând să moară.
In cer suspină Domnul Isus, îndurerat:
Ce jertfa să mai poată să-i dea din nou afară?
Degeaba strigă Domnul:
„Ieşiţi din Babilon!"
cât Babilonul astăzi ni-i cuibărit prin case.
Ne cântă şi ne-ncântă acest Apolion
şi nu-i simţim otrava din limbile-i sticloase:
... Doar nu-ţi pierzi mântuirea de vrei să ai şi tu
ce lumea-ntreagă are - confort, avere-onoare...
... Trăieşti în alte vremuri şi nu poţi spune „NU"
la tot ce lumea are frumos şi de valoare...
Să ieşi din lumea aceasta nu ai nici un temei
... Tu poţi fi sfânt în lume, iar nu de ea departe...
Ne cântă despre lume şi strălucirea ei,
ne-adoarme cu mireasma-i din moarte către moarte.

Cu el citim Scriptura, cu el ne închinăm,
ne mângâie bolnavii, ne legănam copiii,
ne sfătuim adesea şi sfatul i-1 urmăm
şi când avem necazuri, ne-aduce bucurie.
El ne veghează casa, ne-ntâmpină senin
şi stă cu noi la mese în sfântă sărbătoare.
Cântând, el ne strecoară a iadului venin
şi stă cu noi de vorbă, icoană vorbitoare.
Din zori şi până-n noapte, ca pe un tron regal,
ne aşezăm copiii să îl privească ţintă;
de bunăvoia noastră i-aducem lui Baal
să-i devoreze-alene, să-i mângâie, să-i mintă.
Degeaba strigă Domnul:
„Ieşiţi din Babilon!"
Ah, cine să-L audă când noi, la închinare,
spre-al geloziei idol cădelniţi înălţăm,
cu vorbele Scripturii pe buze, fiecare....?
Şi nu mai ştim că focul, sublimul foc ceresc
s-a stins pe-altar - când oare? - şi totuşi, la altare
aducem jertfe, jertfe ce nu se mistuiesc
şi-al căror fum nu urcă-n cereştile hotare...
Şi totuşi, Domnul strigă, fiindcă El ne vrea
salvarea din hipnoza deşertăciunii-amare.
Dar poate unul singur, dezmeticit, va lua
din nou cărarea-ngustă, în sfântă consacrare.

MEMENTO
Adu-ţi aminte că erai ţărână,
când M-am plecat să te culeg de jos.
Ţi-am modelat cu propria Mea mână
un chip, puţin de îngeri mai prejos.
în ziua-n care te-am zidit pe tine,
doar braţul Meu Mi-a fost în ajutor,
în chipul tău... M-am zugrăvit pe Mine
şi-n miez de lut am pus al Meu fior...
Acest fior credeam c-o să te poarte
spre ce e 'nalt şi pur, spre absolut...
Nu bănuiam pornirile deşarte
ce te trăgeau spre-originarul lut...
Eşti oare, tu făptura mâinii Mele,
tu, EU al Meu, din Mine însumi smuls...!?
Mă îngrozesc pornirile rebele
ce zămislesc în tine, în ascuns.
N-am semănat sămânţa Mea-n ogoare?
De unde, dar, neghină-a răsărit...?
Şi n-am sădit alese viţe, oare?
De unde struguri răi au odrăslit...?
Cum vezi tu altfel lumea decât Mine,

când Eu în ochi privirea Mea ţi-am pus...?
Ce zvonuri prinzi, ce şoapte-ajung la tine,
când în urechea ta e-al Meu auz?

Mă uit la flori, la pomi, la ţărm de mare,
la aştri şi la tot ce am creat,
cum şi-mplinesc menirea fiecare
şi de la legea dată nu se-abat.
Cu cât mai mult Mă uit apoi la tine
şi Mă întreb: ce-aş fi putut mai mult
să-ţi dau şi nu ţi-am dat...? Din slăvi divine
M-am coborât, suspinul să-ţi ascult.
Şi ca un om trăit-am printre oameni,
te-am cunoscut, am fost un Om deplin.
Mi-a fost şi Mie sete, Mi-a fost foame
şi-am cunoscut al ispitirii chin.
Ca să te-aduc în slava nemuririi,
în slava pentru care Te-am creat,
Eu am primit osânda răstignirii,
plătind pentru întregul tău păcat.
Mai mult ce-aş fi putut Eu face, oare?
Te-am ridicat la 'naltul rang de fiu,
să moşteneşti Impărăţia-n care
în slava Mea să fii de-a pururi viu.
Şi tu asculţi tulburătoarea şoaptă
dintr-un văzduh atât de tulburat,
că liber eşti să iei din roadă coaptă
a răzvrătirii, şi-ai să fii bogat.
Dar nimeni, nimeni sub aprinsul soare
nu te iubeşte-aşa cum te iubesc.
Eu te-am zidit, eşti via Mea lucrare
şi arvunit eşti Raiului ceresc.

Tatiana Topciu
Ţărâna nu se-ntoarcă în ţărână!
Zidirea urce către Ziditor!
Cât îţi întind mântuitoarea Mână,
răspunde-Mi cu acelaşi sacru dor!

DE PROFUNDIS
Dumnezeul meu, Cel Care cu ulei din cer m-ai uns,
către Tine strig şi încă zăboveşte-al Tău răspuns.
Către Tine ziua-ntreagă mâinile-mi întind şi gem
Noaptea-ntreagă n-am odihnă şi-atunci Numele
Ţi-1 chem.
Pentru ce Te-ascunzi de mine, când mă aflu în
necaz,
când cu lacrimi zi şi noapte îmi hrănesc al meu
obraz?
Pentru ce să spună unii: „Nu există Dumnezeu!'
când mă văd în încercare şi când mi-e atât de
greu?
Aş răbda cu bucurie dac-ai spune un cuvânt,
dar Tu taci, ascuns de mine, când în încercare
sunt.
Mi-ai fost stâncă-n tinereţe, nu mă lepăda acum,
când puterea mi se duce, când vin anii grei pe
drum,
când străin sunt pentru fraţii cei cu care m-am
rugat
şi când trec prin lumea-aceasta ca şi cum sunt
lepădaţi
Nu vrăjmaşul mă loveşte, nu de el sunt azi hulit;
cel ce mă nedreptăţeşte este cel ce l-am iubit,
cel cu care-am tras alături la jugu-Ţi şi am mers
înflăcărat
cu mulţimi în sărbătoare, zi şi noapte la-nchinat.
Doamne, mi-amintesc de-atâtea binecuvântări de
Sus
câte mi-ai trimis în viaţă şi ce slavă Ţi-am adus:
imnuri sfinte, rugăciune, bucurie şi cântări
pentru-atâtea daruri, Doamne, sfinte binecu-
vântări.
Doamne, nu-mi ascunde Faţa, către Tine strig şi
gem,
nu-mi lăsa în suferinţă sufletul, ca sub blestem,
vin' degrabă şi răspunde-mi, să nu zic-acela rău:
„Iată, s-a-ncrezut în Domnul! Unde este
Dumnezeu?"
Doamne, ceea ce mă face să suspin neîncetat
e că dreapta Ta slăvită astăzi parcă s-a scurtat,
parcă nu mai e aceeaşi, gata de a izbăvi,
ci un zid de despărţire o opreşte-a mântui.
Dar şi-aşa Te-oi recunoaşte ca Stăpân în viaţa mea
Pentru Numele Tău Doamne, scapă-mă de cursa

grea!

RUGĂCIUNE

împiedică-mi, Isuse, paşii
ca să alerge în lucrare,
cât viaţa mea nu-i pe potrivă
cu absoluta Ta chemarel
împiedică-mi, Isuse, gura
să ducă vestea mântuirii,
cât gura mea o foloseşte
vrăjmaşul păcii şi-al iubirii]
Împiedică-mi, Isuse, mâna,
pe-al meu aproape să-1 ajute,
cât mâna mea se mai întinde
spre lucruri Ţie neplăcutei
împiedică-mi, Isuse, râvna
de-a fi tribunul Tău în lume,
cât viaţa veche mai există
alăturea de noul nume.
De-aş câştiga întreaga lume
şi-aş conduce-o către Tine,
nici un folos nu mi-ar aduce,
cât n-ai fost însuţi Tu, cu mine.
Mai bine ţine-mă-n tăcerea
odăii-nchise, -n neştiinţă!
Prezenţa Ta cu mine-acolo
va fi suprema biruinţă.

De-acolo vei mişca popoare
şi conştiinţe vei atinge
vei frânge, lacăte, zăvoare
şi-mpotrivirea o vei stinge.
Şi-abia atunci, sfinţindu-mi paşii
şi gura, mâna, râvna-mi toată,
trimite-mă şi în afară,
s-aduc recoltă-mbelşugată!

196

Eterna primăvară

A POPOSIT ÎN MINE DUHUL SFÂNT

Te simt măreţ, cu mult mai sus de fire.
Mă scald în slava Ta de nedescris...
O, Doamne, Cel ce lutului privire
i-ai dăruit, s-atingă lumi de vis.
Ce desluşit văd tainele divine...!
şi totuşi cât îmi sunt de ne-nţeles...!
M-ating înfiorări şi trec prin mine
şi-nfiorările o scară ţes,
o scară ce uneşte-a câta oară?
pământul orb de cerul luminos.
Iar îngeri diafani pe ea coboară
şi urcă, de la mine la Hristos.
Şi ning petale albe, sclipitoare,
pe duhul meu ce izbucneşte-n cânt...
Vecia mă sărută iubitoare:
A poposit în mine Duhul Sfânt...

Tatiana Topciu

197

DUHUL SFÂNT

Ce trebuie să simtă Duhul Acelui veşnic Prea înalt
când cercetează omenirea, de la un cap la celălalt...?
Doar într-o clipă se întâmplă atâtea pe acest pământ!
In timp ce unii intră-n viaţă, se sapă altora mormânt;
Şi tot atunci, o rugăciune o-nalţ-un suflet apăsat,
iar Duhul Sfânt îl întăreşte, îl mângâie, îi dă un sfat.
Arzând de focul sacru, unul străbate greul vieţii-ntreg,
spre-a mântui din focul veşnic pe cei ce spre pierzare merg
în timp ce altul, care are acelaşi dar turnat în el,
nepăsător străbate calea, fără probleme de vreun fel...
Când într-o sală arhiplină, un credincios cuprins de zel,
şi-afirmă hotărât credinţa, un altul, credincios şi el,
constrâns, semnează lepădarea şi propria căderea-a lui...
Când toate-acestea le priveşte, ce simte Duhul Domnului?

Ce simte El, când veşnicia o umple cu puteri de
foc,
iar oamenii, cu nepăsare, n-au pentru El în inimi
loc!
O, cum se înfioară, poate, iubirea Duhului cel
Sfânt,
când vede goana spre pierzare a tuturor de
pământ!
El dă îndemnuri, dă şi semne, minuni El face pen
tru noi.
Iar noi, prin nepăsarea noastră, Ii declarăm mere
război.
Şi El ne rabdă, ne ridică, ne simte neajutoraţi,
căci Domnul însuşi ne declară în cer, a-I fi micuţii
fraţi.
Ce simte Duhul Sfânt, când sfinţii prin Sânge
sfânt răscumpăraţi
întind spre lume punţi solide şi-n lume-s tot mai
ancoraţi,
ca pasărea ce-n neştiinţă, vrăjită de privirea rea,
se duce drept spre cel ce-aşteaptă secunda de-a o
devora?
O, El povara omenirii cu întristări şi bucurie
de la origini o tot poartă şi-o va purta în veşnicie,
El, Cel prezent la conferinţe, congrese, adunări de
stat,
prezent în casa rugăciunii, cu cel umil, cu cel
curat,
nu oboseşte să menţină un echilibru-n univers,
călăuzind spre-Mpărăţia Vieţii, al credinţei mers.

Şi Duhul Sfânt, Acesta Care păstrează universu-n
Sine,
vrea să creeze-Mpărăţia de Har şi Slavă şi în tine
cu bucuriile acelea de nedescris, din Raiul Sfânt,
în părtăşia cu Lumina, încă de-aici, de pe pământ,
să guşti din plinătatea slavei, cu negrăita bucurie:

O clipă când e-aşa bogată, o, ce va fi o veşnicie...?

SUPREMA JUDACATĂ
„Căci toţi trebuie să ne înfăţişăm înaintea scaunului de judecată
al lui Hristos, pentru ca fiecare să-şi primească răsplata
pentru binele sau răul pe care-l va fi făcut pe când trăia în trup " (2 Corinteni 6:10).
Da, va fi o judecată pentru-ntreaga omenire
judecată ce nu ştie Harul, nici îngăduinţa,
care va tuna din Ceruri, fără nici o părtinire,
adevărul şi dreptatea, condamnându-ţi necredinţa.
Vei vedea desfăşurată toată viaţa-n trup trăită,
norul gândurilor tale - roditoare sau deşarte
şi prilejuri de-a te smulge din a laţului ispită
şi pe tot atât refuzul de-a te mântui din moarte.
Cum în raza de lumină, mii şi mii de corpi se-arată,
astfel vei vedea păcatul în lumina orbitoare,
când năframa de pe ochii tăi atunci, va fi luată.
Cât de orb ai fost în viaţă, de-ai putut să-i dai crezare?!
Vei vedea ca niciodată, limpede tot adevărul:
Slava cerului, cununa, îngerii cântând mărire...
şi pe tronul ca safirul va şedea Judecătorul!
Ce-ai să faci, când întâlni-vei arzătoarea Lui privire...?!?
Cu cât dragostea de Tată te-a vegheat cu ocrotire,
cu cât harul şi-ndurarea ţi le-a dat cu bogăţie,
iar tu ai rămas acelaşi, în aceeaşi împietrire,
cu cât mai fără milă vei plăti în veşnicie.
Dacă Mirele iubirii a ajuns ca să condamne
cinci fecioare, aşteptându-1 fără undelemn în vase,
oricât au bătut în uşă implorând: „Deschide, Doamne!",
crezi că, aşteptând ca ele, înăuntr-o să te lase?
Dacâ-ncepe judecata de la Casa de-adunare,
Dacă de la sfinţi începe mult temuta judecată,
câtă grijă în gândire, câtă grijă în umblare,
ca să te găsească Ziua judecăţii fără pată!
Timpul lumii stă s-apună şi suspină-ntreaga fire,
întunericul acuma e mai greu ca niciodată.
Tu întoarce-te la Domnul, la întâia ta iubire,
ca să poţi sta în picioare, la suprema judecată!
Da, va fi o judecată pentru-ntreaga omenire
judecată ce nu ştie harul, nici îngăduinţa.
Numai fiii-ndreptăţirii prin a Fiului iubire
vor primi în cer răsplata, dacă şi-au păzit credinţa.

202

Eterna primăvara

PRIVEŞTE! SCOALĂ-TE!

(Geneza 13:14-17)

„Ridică-ţi ochii, şi fă-i roată,

cât poţi cuprinde-n răsărit,

în miazăzi, în miazănoapte
şi-n depărtatul asfinţit!
Cât vezi cu ochii-i pentru tine
pământul cel făgăduit.
In veac sământa ta va ţine
ca pulberea, nemărginit.
Se poate praful ca să fie
de vreo fiinţă numărat?
Aşa-ţi va fi o veşnicie
sământa: de nenumărat.
Priveşte-ntinderea din zare:
cât poţi cu ochiul să cuprinzi
e-al tău şi-al seminţiei tale
ca rădăcina-n el să prinzi.
Şi-acuma scoală-te! Străbate
pământul cel făgăduit
cu talpa ta, atât cât poate,
să vezi, s-atingi desăvârşit!

Tatiana Topciu

în lung şi-n lat, în deal şi-n vale,
atinge apă, iarbă, pom!
Acestea toate-s ale tale
căci le promite-al Vieţii Domn!
Ridică-ţi ochii şi priveşte!
Străbate ţara-n lung şi-n lat!
Căci Domnul ce făgăduieşte
e 'DA şi-AMIN' cu-adevărat."

203

Ca şi Avraam noi, prin credinţă,
vedem pământul celălalt
cu tot ce e făgăduinţă
ieşită de la Cel Prea'Nalt:
vedem cetatea cea divină
şi Râul Vieţii, nesecat
şi cortul celor fără vină
şi pe Cerescul împărat
cu ceata binecuvântată
cântând Eternului Stăpân
şi prin credinţă ştim c-odată,
vom fi şi noi pe-acel Tărâm.
Dar Domnul Dumnezeu ne cheamă:
- Ridică-te şi fă un pas
şi-atinge fără nici o teamă

ce-i veşnic, din al vieţii ceas!

N-ajunge să îţi scalzi privirea
prin frumuseţile cereştii
Tu poţi să cauţi împlinirea
în sfinte taine să păşeşti]
Ridică-ţi ochii către stele,
desprinde-ţi-i de la pământ
căci Cel ce dincolo de ele
coboară-n tine, bun şi sfânt.
Te-aşteaptă să-ţi desprinzi privirea
din tot ce e amăgitor,
să-mbrăţişezi desăvârşirea...
să fii de-acum nemuritor...

ANUL DE INDURARE

„Duhul Domnului Dumnezeu este peste Mine, căci M-a uns... să vestesc
un an de îndurare al Domnului şi o zi de răz-bunare a Dumnezeului nostru..."(Isaia 61:1,2).
La început de ani se fac urări
şi gânduri bune oamenii le schimbă.
Făgăduinţi le stau la toţi pe limbă.
Noi hotărâri se strigă-n patru zări.
La început de an, râd toţi şi cântă
şi-şi amintesc prin câte au trecut
împuşcă anul vechi, bătrân, urât,
cu noi nădejdi în Anul Nou se-avântă.
Dar anii pentru noi nu se succed,
punându-i între astfel de hotare.
Noi credem într-un An de Indurare
în care intră toţi acei ce cred.
Ce plini de bucurie trec prin viaţă
acei ce cred în Unul Dumnezeul
Ei sunt senini şi tineri sunt mereu,
chiar dacă brazde li se trag pe faţă.
Ei nu simt anii grei, ca pe poveri:
li-i tânăr duhul, ca un vultur tânăr,
le înfloresc aripi mereu pe umăr,
de parcă au belşug pe primăveri.

Din biruinţe către biruinţe,
Se-avântă-n Dumnezeu măreţi şi tari,
câştigă biruinţa la altar,
îngenunchiaţi sub jertfa umilinţei.
De refuzaţi salvarea voastră azi,
şi nu intraţi în Anul de-ndurare,
mai e şi-o zi de chin şi de necaz:
acea eternă „zi de răzbunare".
Cât Anul de-ndurare, unic An
v-aşteaptă să-1 primiţi cu bucurie,
Intraţi în el şi-ntreaga veşnicie
veţi fi cu Domnul în ceresc liman.

1

Tatiana Topciu

REBECA

,/M chemat dar, pe Rebeca şi i-au zis:
- Vrei să te duci cu omul acesta?
- Da, vreau, a răspuns ea" (Genesa 24:58).
- Cum, pleci, Rebeca? Laşi deodată
întreaga viaţă fecioerască,
spre-a nu te-ntoarce niciodată
în casa ta cea părintească...?
Şi unde pleci? In care ţară?
Ce drum porni-vei a străbate?
Şi cine ţi-e alesul, oare?
Văzutu-1-ai la chip vreodată?
Chiar crezi că plin e de avere,
s-apuci pe căile pustiei,
când nici nu ştii cine te cere
o viaţă să îi fii soţie?
- Da plec. Eu simt că e-o putere
ce-ntrece orice raţiune.
Eu simt că Dumnezeu mi-o cere,
că are El un plan cu mine.
E-adevărat că-n faţă, dreaptă
şi lungă, este o pustie.
Dar dincolo de ea, m-aşteaptă
acela ce mă vrea soţie.

Nu l-am văzut, dar ştiu prea bine,
nu pentru-aceste giuvaeruri
plec eu, ci fiincă simt în mine:
e-un fiu făgăduit de ceruri.
Fiind născut la bătrâneţe,
e-a Domnului făgăduinţă,
simbolul plin de frumuseţe
al moştenirii prin credinţă.
Nevrednică-s să-i stau prin preajmă.
Cum o să stau la sânu-i; oare...?
Nu ştiu aproape cum îl cheamă,
dar el e soarta-mi viitoare.
Mă cheamă parcă depărtarea,
mă cheamă el ce-o veghează.
Aceasta, ştiu, îmi e chemarea.
Iehova însuşi mă veghează.
Aşa-ncepu călătoria
în mersul molcom de cămile.
Zi, noapte, zi, mereu, pustia,
cu vânt, cu arşiţi, nopţi şi zile.
Când, doborâtă de-oboseală
peste puterea omenească
lupta cu-o umbră de-ndoială,
venea nădejdea s-o-ntărească:
... Iubirea trebuie să creadă[1].
... Iubirea trebuie să spere[1].

... Iubirii nu-i e dat să vadă[1].
...Ea rabdă totul în tăcere[1].
... Iubirea greul vrea să-l poarte.
... Iubirea bunătate naşte.
... Acuma, îl cunosc în parte.
... Atunci, deplin îl voi cunoaşte.
Adevărată e vestirea!
El e ales, o ştiu prea bine.
Curând, rămâne-va-amintirea
acestei suferinţi străine
şi bucuria va întrece
cu mult, necazul meu de-acuma,
când fruntea mea o să se-aplece
ca să-i aşeze el, cununa...
Şi-ntr-un amurg, pe câmp, în zare,
zări venind spre ea un tânăr
cu ochii umezi de-aşteptare,
cu pleţele-i curgând pe umăr,
având pe buze rugăciune
şi-n gândul lui pe Creatorul.
- Acesta-i el?! O, ce minune!

E Isaac? sau Ziditorul?
Rebeca vălu-atunci şi-1 trase
pe ochii plini de-a lui fiinţă:
era... mai mult decât visase,
decât sperase prin credinţă...

Şi nouă tot aşa ni-i felul:
avem de străbătut pustia.
Dar nu acesta ne e ţelul.
Ne vom sfârşi călătoria.
Din câte drumuri trec prin lume,
noi î-am ales spre Canaan
şi, din minune în minune,
înaintăm an după an.
Avem de-ntâmpinat prigoane,
cu arşiţă şi vânt şi ploaie.
Nu merg alături milioane
şi mulţi din cei puţini se-ndoaie.
Dar cine-şi va urma menirea,
sfârşind în cer călătoria,
el va atinge nemurirea
va moşteni împărăţia.
Şi când în Slăvile nespuse
privirile ne-or fi deschise...
va fi mai mult decât crezusem
mai minunat de ce-auzisem.
Cântaţi cât încă este noapte,
cât nu răsar pe boltă zorii!
Ne-aşteaptă Domnul peste toate,
Să-I fim în cer mostenitoriii

Tatiana Topciu

211

TĂCERE

De-ai vrea o clipă ca să faci tăcere,
să stai aşa, între pământ şi cer,
simţi-vei a veciei adiere
şi auzi-vei Glasul cel stingher,
al Mielului cel blând şi fără pată
cu ochii blânzi, de lacrimi încă uzi,
cum stă la uşă, ne-ncetând să bată
sperând că într-o zi ai să-L auzi.
Ce spune El e Vestea cea mai Bună:
El vine să te scape de-ncercări,
ţi-a împletit pe Golgota cunună,
dar nu de spini, de binecuvântări.
El vine să-ţi vestească libertatea
şi „anul de-ndurare" nesfârşit,
să-ţi dea să guşti de-acum din bunătatea
lui Dumnezeu, din cerul fericit.
El spune de-o cerească-Mpărăţie
în care eşti chemat să moşteneşti,
în timp ce tu mai scurmi, plin de trufie,
prin bietele gunoaie pământeşti.
Dar cum s-auzi această Veste Bună,

când haosu-i stăpân în viaţa ta?
Isus Hristos nu strigă din tribună.
Cuvântul Lui e-o şoaptă fină-abia.

De-ai vrea o clipă ca să faci tăcere,
fiinţa ta din haos s-o desprinzi,
vei auzi o şoaptă care-ţi cere
spre nemurire să începi să tinzi.
E-atât de simplu să-i răspunzi, cum cere!
E-atât de simplu împlinit să fii!
Atâta doar îţi trebuie: tăcere
şi sufletul se umple de-armonii...

GHETSIMANI...

Trist, ştiind că-I vine ceasul,
o porni spre Ghetsimani
Domnul şi, urmându-I pasul,
Petru, Iacov şi Ioan.
Începea finala luptă
dintre Dumnezeu şi iad
şi Isus, cu faţa suptă,
traversa un cosmic vad:
Se-ntorcea pân-la geneză,
să dea pieptul cu Satan,
să creeze o sinteză
între El şi-ntâiu-Adam,
să plătească El căderea
omului de El creat
şi să-i dea-napoi averea
dinainte de păcat.
Dar voia în clipa mare
ca alături să Ii stea
ucenicii cei pe care
Domnul cel mai mult conta.
Avea-ncredere în Petru,
ucenicu-nflăcărat
care nici c-un milimetru
de la crez n-a deviat,

gata ar fi fost s-alerge
pretutindeni, pentru ţel
şi-I spusese că ar merge
chiar la moarte, pentru El...
Iacov nu-I spusese, oare,
că, spre-a sta la dreapta Sa,
cupa încercării-amare
este gata a o bea...?
Dar Ioan, cel ce la cină
I se sprijinea pe piept,
cu privirea lui senină,
iubitor şi înţelept... 1
însuşi Dumnezeu în carne
le cerea a-L sprijini,
când Părintele-o să-I toarne
greul lumii, spre-a-1 sorbi.
- „Doamne, Tată, totdeauna
împlinit-am voia Ta...
se apropie furtuna,
întăreşte-Mă în ea!
Iată-ncepe bătăliai
Vin cohortele puhoi!
Dă-mi, Părinte, veşnicia,
omului creat de Noi!
Fă să vină-n lume Harul!
Iar de este voia Ta...,
depărtează-acum paharul
de păcat, din faţa Mea!"

***
Ucenicii, la o parte,
se rugară pentru El,
însă în această noapte
îi pândea un duh rebel:
somnul le cădea pe pleoape,
rugăciunea le-o stingea.
Dar, de duhul lor aproape,
Duhul Domnului şoptea:
- „Petre, dormi acum, când Domnul
e amarnic încercat?!
Chiar acum te prinde somnul,
să veghezi când eşti chemat?
Nu să mori, acum îţi cere -
cum la cină I-ai jurat,
ci îţi cere doar veghere,

rugăciune, necurmat."
- „Iacov, vrut-ai să fii mare
în împărăţia Lui,
nu apostol ca oricare,
ci apostolul dintâi.
Ai promis să bei amarul,
crucea ai promis s-o iei,
iată-ntins îţi e paharul:
scoală-te acum să-1 bei!"

- „O, Ioane, sari degrabă,
reazămă-I-te de piept,

căci iubirea, ca o roabă
la Stăpân se uită, drept.
In grozava Lui durere,
fii alături de-al Tău Domn!"
„Voi apostoli ai vegherii,
tocmai voi cădeţi în somn?"!"
- „Tată, vine vânzătorul!
Şi Eu însumi L-am ales.
Terminatu-s-a soborul,
către Mine au purces.
Intăreşte-Mă-n durere!
Sânge e sudoarea Mea...
O, trimite-mi mângâiere!
Scapă-Mă din cursa grea!
Totuşi... facă-se, Părinte,
voia Ta, nu voia Mea...
Merg cu Tine înainte!
Gata sunt a Te-asculta!"
Toate lacrimile Sale
neştiute-n noapte-I vin.
Răsturnaţi în iarba moale,
pe sub ramuri de măslin,
dorm aleşii somnul dulce,
ca un zid de nepătruns.

De-acum...pot să se tot culce:
Vânzătorul a ajuns
Dar prilejul vredniciei
de-a proba ce au promis
s-a pierdut pe veşnicie,
de cum ochii i-au închis.
Timpul nu se-ntoarce-n urmă.
Iar regretele-s târzii...
în curând, micuţa turmă,
precum scrie în profeţii,
se va-mprăştia prin lume
cum spusese chiar Isus
ucenicilor, anume,
când Păstorul va fi dus...
217
Rugăciune! Ce putere
uriaşă ni s-a dat!
Dar ce luptă e-n veghere!
Ce de gânduri ne abat!
Ce grozavă neputinţă
singuri să îngenunchem!
O, suprema biruinţă
e ca-n rugă să veghem,
Dumnezeu să ne cunoască

şi să ne numească fii
şi-ntr-o zi să ne răpească
Sus, la El, pe veşnicii...

218
Eterna primăvara
Tatiana Topciu
219
APRILIE

Din iureş m-am oprit o clipă
şi m-am uitat mirată-n jur -
bătea spre mine o aripă -
o ramură-nflorită-n pripă
sub cerul pur...
Au înflorit caişii iară -
un zâmbet după plâns amar.
Neaşteptată în vreo gară,
întinerită Primăvară
sosită-i iar.
Cu paşi uşori prin lume trece...
Deschide muguri, pune flori,
pe sine însăşi se întrece
să învieze tot ce-i rece,
din zori în zori...
Şi totul e-o transfigurare.
Uscatul lemn de viaţă-i plin...
în crengi stă floare lângă floare.
Şi tot pământul e-o cântare
spre-un cer senin...
O, primăvara e-o prefaţă
a Primăverii cu Hristos,
când sloiurile se dezgheaţă
şi firea nouă prinde viaţă
maiestuos.
Pe un zefir de primăvară,
pe rază, pe parfum, pe cânt,
la tine Dumnezeu coboară
un cer de floare să răsară
pe-al tău pământ...
Si dacă este cu putinţă
sa-nvie viaţa pe pamant,
e cu putinţă, prin credinţă
să-nvie şi a ta fiinţă
în Cerul sfânt.

220

Eterna primăvara

MĂRGĂRITAR

Când valurile până-n eu pătrund,
rămâne-un fir acolo, de nisip
şi el mă doare până în străfund.
Aş vrea să-1 scot de-acolo cu-orice chip.
Dar cum să-1 scot? Cu ce-aş putea să-1 frâng...?
Neputincioasă sunt în orice fac.
Şi arma cea mai tare e să plâng
şi lacrimile-n perlă le prefac.
Atâta sunt de fericită-acum,
precât a fost durerea mea de grea,
nu mă mai tem de valuri nicidecuml
Am lacrimile - bogăţia mea.

Tatiana Topciu

221

ACOLO

Când însetat de cer, pământul
de sub picioare ţi-1 desprinzi
şi către cer îţi iei avântul,
de sfinte taine te pătrunzi...
Atunci vezi o dimensiune
pe care nici n-o bănuiai...
Pe treptele de rugăciune
cereşti fiinţe vin din Rai,
te iau de mână şi te poartă
pe cosmicele lor poteci,
că nu ţi-ai vrea o altă soartă,
decât să fii acolo-n veci.
Pe-acele trepte curge Harul
făptura-ţi unge-aşa duios...
Acesta e mărgăritarul
de mare preţ al lui Hristos...
Te-ai aplecat în rugăciune,
zdrobit, strigând după-ajutor,
dar ungerea în slăbiciune
te-a ridicat biruitor.
Şi-n tine iarăşi se-nfiripă
viaţa nouă din belşug -
o, ce minune, într-o clipă
când arde firea ta, pe rug...

Ai şi uitat acea durere
cu care ai îngenunchiat.
Voit-ai tu ceva a cere...?
Acolo-n slavă, ai uitat...
Dar ai primit asigurarea
că e cu tine Dumnezeu,
Acela Ce despică marea
şi zid o face-n jurul tău,
Acela Ce din slăvi divine,
nu L-a cruţat pe Fiul Său,
fiindcă iubirea pentru tine
a cântărit în Cer mai greu.
O, pentru a rămâne-n harul
lui Dumnezeu, tu vinde tot,
spre a păstra mărgăritarul
ce-nchis e în al tău chivot...

O, ADU, DOAMNE...

O, adu, Doamne, clipa mult visată
când vom urca în slăvi de frumuseţi,
când, părăsind ţărâna întinată,
păşi-vom pragul veşnicei vieţii
O, adu clipa nouă cea mai dragă,
când nu ne va mai trebui vreun semn,
căci Te-om vedea, după o viaţă-ntreagă
de umblet prin credinţă şi îndemni
Nu vor mai fi păreri deosebite,
mândrii deşarte, vorbe, vrăjmăşii,
când, osteniţi de lupte şi ispite,
vom moşteni aceleaşi bucurii...
Vom întâlni duioasa Ta privire
în slăvi ce-atuncea nu se mai ascund,
când între noi şi orice rătăcire
se vor căsca prăpăstii fără fund,
când nu va fi creştin nici slab nici tare,
ci una vom fi toţi în Faţa Ta,
când starea de fiinţă trecătoare
într-o slăvită stare-o vei schimba...
Ne va fi dat să Te numim pe Nume
când nimeni nu-L cunoaşte pe pământ,
când vom lăsa în urmă-această lume
ce a urât tot ceea ce e sfânt...

O, adu, Doamne, clipa împlinirii,
făgăduinţa veşnicului Har,
mult aşteptata clipă a Răpirii
dincolo, în edenicul hotar... 1

1

S-A-NTORS ACASĂ FIUL CEL PIERDUT
Ce preţios e-un suflet ce tânjeşte
Să afle mântuirea din păcat...!
E scris că ceru-ntreg sărbătoreşte
când păcătosul cere-a fi iertat.
Tu, cel ce plângi de starea ta umilă
şi mântuirea-n lacrimi o implori,
Mântuitorul e bogat în milă,
oricât ai fi greşit, tu n-ai să mori.
Nu-i greu la Domnul să primeşti iertare,
oricât în viaţa ta ai fi greşit.
O clipă de credinţă-aşa-i de mare,
că şterge greşul tot, desăvârşit.
Dar e mai greu când inima ta zace
în multele păcate şi greşeli,
e greu atuncea când păcatu-ţi place,
să fii iertat, oricât de mult s-o ceri.
O, lacrima cea sincer picurată
e-n ochii lui Isus aşa de preţ,
că-n dar îi dă vecia minunată
şi o cunună strălucind măreţ.
Căci jertfa mântuirii e-n vigoare,
chiar două mii de ani, dac-au trecut.
Acum în ceruri este sărbătoare:
s-a-ntors acasă fiul cel pierdut...

BUCURIA PRIGONIRII
Pământul e-mpânzit cu suferinţă
şi oamenii în ea sunt întocmiţi,
dar cei ce-ajung să umble prin credinţă
de-acest firesc amar sunt izbăviţi.
Şi, fericiţi, cum nu se poate spune,
ei, posesorii aurului sfânt,
călătoresc în linişte prin lume,
trăind în ceruri, chiar de pe pământ.
Neobservaţi, smeriţi cu-acest tezaur,
ei trec prin viaţă-atâta de uşor...!
Şi totuşi, unii, mai bogaţi în aur,
sunt puşi în foc s-arate darul lor.
Aceasta este calea suferinţei-
A suferinţei celui credincios.
Dar totuşi, după legile credinţei,
acesta-i darul cel mai preţios.
E greu să fii chemat, cu propriul sânge
credinţa-n Dumnezeu a o semna.
Dar ce onoare-atuncea când un înger
va coborî, putere ca să-ţi dea...!
Cei ce te prigonesc nu văd minunea.
Cu furie în tine ei lovesc.
Dar Dumnezeu îţi urcă slăbiciunea
în carul de victorie, ceresc.
Tatiana Topciu
Ciocane bat, jignirile răsună.
Dar în urechea ta sunt simfonii...
Şi coruri triumfale împreună,
te poartă-n pragul sfintei veşnicii.
Tu plângi... dar nu de mila cărnii tale,
ci de a lor, cu sufletu-n obezi,
că nu li-i dat s-audă osanale,
că nu vor să te lase să-i salvezi...
Şi totuşi... când ogorul se stropeşte
cu lacrimi şi cu sânge şi suspin,
într-un târziu ajunge de rodeşte
şi Domnul biruieşte-atunci deplin.
Căci bobul semănat spre putrezire,
va învia-ntr-o zi, când nu gândeşti
şi multă roadă, de neputrezire
va strânge în hambarele cereşti.

SIMEI
(2 Samuel 16:5-13)

Când eşti trădat de cei mai dragi din lume,
când pribegeşti departe de ai tăi,
cu sufletul zdrobit de-amărăciune,
te urmăreşte, blestemând, Şimei...
El vrea să mai adauge-o verigă
în lanţul de dureri prin care treci
şi urmărindu-te; blesteme-ţi strigă,
mai mult în încercări să te îneci.
El ştie de păcate nefacute
şi-n trâmbiţa-i le pune cu temei
şi-n loc ca-n încercări să te ajute,
cu vâlvă sună-n trâmbiţă Şimei.
Şi fraţii şi surorile se miră
de câte strigă el c-ai făptuit
şi unul câte unul se răsfiră
prietenii şi cei ce te-au iubit.
Şi ca şi cum atâta n-ar ajunge,
aruncă-n tine pietre mari, de sus,
când treci prin valea-n care totul plânge
şi unde parcă nu mai e Isus...
El nu-i Natan, să mângâie-n cădere,
să te ridice iubitor, de jos,
mustrându-te cu glas de adiere,
prin pilda cu bogatul nemilos.
O, Doamne, Tu ce-i ştii oricui cărarea,
Te uită la blestemul lui Şimei
şi-n locul lui, dă binecuvântarea,
mult încercaţilor copii ai Tăii

SUPREMA TA MENIRE
Cum va fi arătând Pământul, văzut din Cer, cu ochi cereşti
şi toată alergarea lumii spre idealuri trecătoare...?
Câţi dintre oameni luptă oare, pentru-averi duhovniceşti...?
O, ce mulţime vede Domnul rostogolindu-se-n pierzare...
Dar dacă-atunci se află oameni pe-aceste povârnişuri reci
să-mpiedice cu riscul vieţii pierzarea celorlaţi, de-o seamă,
un cer întreg Ii cântă slavă lui Dumnezeu, Celui Ce-n veci
Şi-alege ucenici destoinici, ce spun „Amin!" când El îi cheamă.
Să simţi menirea ta supremă că-i una singură mereu:
lucrarea mântuirii sfinte a celor care curg spre vale...!
Să conlucrezi cu veşnicia...! Să te consulte Dumnezeu
când te trimite în lucrare, spre împlinirea voii Sale...!
Ce ideal sublim...! El singur e idealu-adevărat,
din toate câte-au fost pe lume: deschizător de zări divine...

O, lumea de te-ar scoate-afară, de tine de s-ar lepăda,
ce-ţi pasă ţie, când izvorul de viaţă veşnică e-n tine...?
Tu simţi că trebuie să faci parte de mântuire şi la cei
ce-o caută-nsetaţi, ca tine când rătăceai de ea departe.
Iar într-o zi, în veşnicie, vedea-vei c-ai putut să iei
un şir întreg în haine albe, dat ţie să-1 salvezi din moarte...

ŞI TOTUŞI BIBLIA E ADEVĂRATĂ
Când Duhul Sfânt Cuvântul îl inspiră,
cereasca taină când o dezveleşte,
nici om, nici duh, nu pot schimba o iotă,
ci, cum s-a spus, întocmai se-mplineşte.
Vrei să probezi ce-i scris spre rău sau bine,
când tu nici nu citeşti preasfânta Carte?
Fără-ndoială, va veni trezirea -
de nu aici, dincolo, după moarte.
Când vei păşi Iordanul spre vecie,
alţi ochi ţi s-or deschide-atunci să vadă
că spusa cea din slova inspirată
e, vail atâta de adevărată...!
Când negri demoni sufletul ţi-or cere
fără putinţă să mai scapi vreodată,
te vei convinge fără îndoială,
că Biblia era adevărată!
Când vei ajunge-n iazul cel de flăcări
de unde nu mai ai nicicând scăpare,
cu plânset şi scrâşniri înfricoşate
şi unde viermele în veci nu moare,
îţi vei aduce-aminte că adesea
ai fost avertizat c-ajungi odată,
de nu te pocăieşti, în loc de groază,
că Biblia e-aşa de-adevărată...!
Tatiana Topciu
O, cum ai vrea, atunci să treacă timpul...!
Dar timpul nu mai trece-n veşnicie
şi vei plăti în plânsul neputinţei
tributul necredinţei, pe vecie...
O, cât ai vrea măcar un ceas de viaţă,
ca să te pregăteşti cum se cuvine,
un frate către Domnul să te-ndemne,
o mamă, să se roage pentru tine,

o mână să-ţi arate Sfânta Carte
şî să-ţi citească slove ziditoare,
prin care s-ai iertare de păcate
şi mântuire, har şi îndurare...!
Dar vei vedea că o aşa speranţă
nu se mai împlineşte-n veşnicie!
Sosită-i clipa înfricoşătoare
când s-a-mplinit Scriptura, precum scrie!
Cum ai să crezi că mai există-o viaţă...!
Şi-o moarte... fără-a se sfârşi vreodată...!
Cum ai să crezi atunci, fără-ndoială,
că Biblia era adevărată...!

O, fraţii mei, curând privirii noastre
tot ce-am crezut îi va fi dat să vadă!
Când vom sorbi atunci din Râul Vieţii
şi vom gusta din Pomul Vieţii roadă,

când vom păşi pe străzile de aur,
pe Poarta dintr-o singură bucată,
deplin ne vom convinge înc-o dată
că Biblia era adevărată.
Iar când o mână, Mâna cea străpunsă
va şterge plânsul cel de-ndurerare
şi ne va aşeza cununa Vieţii
pe fruntea ostenită de-alergare,
când cerul va cânta acea cântare
ca vuietul de ape, neştiută
decât de-aleşii Mielului - eroii,
când Slava vom vedea-o, nevăzută,
vom triumfa în marea bucurie
că tot ce am crezut aici, odată,
întocmai s-a-mplinit în veşnicie,
căci Biblia a fost adevărată!
Mai poţi s-aştepţi aşa un ceas să vină...?
să stai departe de cerescul Tată
ce te mai roagă încă pentru Viaţă...?
întoarce-te la Dumnezeu de-ndată!
Impacă-te acum cu Creatorul,
cât timp ai harul „Astăzi" să se spună,
Cât timp te roagă, cât Iubirea cheamă,
cât timp mai sună-n lume Vestea Bună!

RECVIEM
Nu-ţi mai e cald în nopţile toride...
Nu-ţi mai e frig în iernile târzii...
Nu-ţi mai e foame...
Nu-ţi mai este sete...
Nu ai dureri...
si nu ai insomnii...
Nu-ţi mai e dor atât de o scrisoare...
Pe noptieră, la spital, de flori...
De-o lacrimă, cerând târziu, iertare...
O, nici măcar de mine nu ţi-e dor!
Intinsă-n lungul scândurilor goale,
Ţi-ai pus şi visul vieţii, arzător...
Şi câte-aveai de pus în rânduială!
Şi cum te-ai smuls din toate, de uşor!
Au curs deasupra ploile de toamnă,
zăpezile şi florile, sub vânt...
Aşa uşor te-ai petrecut, o, mamă!
In vârfuri, ai plecat de pe pământ...
Nici un suspin, ori zbatere, ori ţipăt...
Nimic n-ai zis când glasul te-a chemat,
Cum să mai pot de-acuma, vreodată,
Preamulta datorie achita?

Nu-i poştă să-ţi trimit câte-o scrisoare,
Nici telefon să pot să mai te-aud...
Doar un cuvânt din partea dumitale,
Doar un cuvânt m-ar mângâia atât...]
Cum ai păşit pe prag, lăsând pe pernă
Obrazul stins, fără să laşi cuvânt...!
Te-oi fi mirat: cum de-a-ncăput, eternă
Suflare-a vieţii-n pumnul de... pământ!
Şi te-ai tot dus să-ntâmpini veşnicia,
Uşoară, ca un fulg neprihănit,
Pe când spre dumneata, venea Mesia,
Cu braţele întinse-a „Bun Venit".
Ce muzică!
Ce coruri!
Ce splendoare!
Te-ai mai uitat odată înapoi
Din norul gloriei nepieritoare
Şi-apoi... te-ai dus...
Ce-oi fi gândit de noi...?

PARTEA A DOUA

cU

Poezii publicate postum, după 1999

ARBORE ÎNCERCURAT
(Aniversare)

Tot mai multe-s sunt cercurile care
pe copacul tot mai noduros
se încolăcesc cu-nverşunare,
dând mesaj tot mai misterios.
Unii zic c-ar fi înţelepciune,
alţii, o cunună, un blazon ...
Cu cât cercuri-cercuri îşi adună,
arborele urcă spre Sion.

Arbore migrând spre înălţime...!
Ce miracol să îl simt urcând...!
Dă de aer plin de prospeţime,
braţele-şi înalţă fremătând,

îşi ridică fruntea cu mirare,
simte o chemare, un fior.
A ajuns!
Ce mai urmează oare?
Arborele a ţâşnit în zbor...

AŞTEAPTĂ!
„Aşteptarea celor neprihăniţi nu va ţi decât bucurie." (Proverbe 10:28)

De ce e aşteptarea-atât de lungă?
Par ceasurile ani, în aşteptare.
Răspunsul rugăciunii ca s-ajungă,
străbate ani-lumină, ni se pare.
Fiindcă din cer, ca-n cortul tău să vină,
sunt căpetenii stându-ne-mpotrivă,
sunt forţe în văzduhul de lumină
asaltul să îl dea, deopotrivă.
Genunchii-au obosit de-atâta rugă...
Cuvintele s-au spus şi-acum sunt goale...
Nu poţi să pui ispitele pe fugă,
ci mai înverşunat îţi dau ocoale.
Lăuntrul fierbe... duhul se topeşte...
Şi din înalt nu vine nici o veste...
Nădejdea dimineaţa se-nnoieşte,
dar seara, deznădejdea-i iar pe creste.
Ce grea e lupta noastră-n rugăciune,
când şoapte vin că Domnul nu ne-ascultă,
că singuri ne-a lăsat în slăbiciune,
că de la noi la El distanţa-i multă...!

Măcar că zici că nu îl vezi, aşteaptă-L!
Şi pricina 'naintea Lui ţi-o lasă!
Cu tine-n încercare este Tatăl.
Şi Tatălui, de fiul Său îi pasă.
Doar ştii că îndelunga Lui răbdare
pentru aleşii Săi e mântuire.
Oricât ai sta de mult în aşteptare,
răspunsul va veni cu strălucire.
Exist-un timp divin al încercării.
Nimic nu-1 micşorează, nici lungeşte.
Doar Domnul Dumnezeul îndurării
când să-1 oprească, singur hotărăşte.
„Te bucură-n nădejde de pe-acuma!
şi îndelungă fie-a ta răbdare!
Tu stăruie în rugăciune numa'l"
Răsplata ta va fi nespus de mare.
Cu cât e aşteptarea ta mai lungă,
cu-atât mai mare fi-va bucuria!
Răspunsu-n cortul tău când o s-ajungă,
spre tine va surâde veşnicia...

Referinţe biblice:
DanielW:12; Iov 35:14; 36:14-16; 2 Petru 3:15; Romanii 2:12

ATINGEREA TA
Să Te atingi de mine Tu...
să-mi cauţi locul ce mă doare,
străfundul unde nimeni nu
a cutezat să se coboare...!
In lumea toată, mână nu-i
s-aducă-atâta alinare
şi mângâierea nimănui
n-aduce-atâta sărbătoare.
Să mă ating de Tine eu,
trecând în trupu-mi de ţărână
esenţa Ta de Dumnezeu
şi-apoi în mine să rămână...[1].
Să intri Tu în al meu cort -
Mărgăritar ce preţ nu are,
pe care însă vrei să-1 port
cu mine-n lumea asta mare...!
Cum mi-a fost dat atâta Har:
chiar Dumnezeu să mă atingă,
lăsând balsamul cel mai rar
în suflet să mi se prelingă...!
... Har după har tot gust mereu
risipă de comori nespuse.
Iubirea Ta de Dumnezeu,
m-a cucerit pe veci, Isuse...

AURORA

„Acum, fireşte, nu putem vedea lumina soarelui
care străluceşte în dosul norilor,
dar va trece un vânt şi-l va curaţi;
de la miazănoapte ne vine aurora..."
(Iov 37: 21-22)
Când negri nori umbresc pământul,
eu ştiu că sus luceşte-un soare
şi-acolo mă îndrept cu gândul,
deasupra umbrei trecătoare.
îmi scald făptura în lumină,
mă încălzeşte părtăşia,
N-aş mai veni în jos, spre tină,
dar vin să vă aduc solia:
Credinţa mea e-o-ncredinţare
asupra celor nevăzute,
cu ochii aţintiţi nu-n zare,
ci-n cele ce-s făgăduite,
în Cel ce-a scos din gol pământul,

din gol şi din nimic fiinţa,
în Cel ce mi-a deschis Cuvântul
şi a rostit fãgăduinţa,

1

eu cred în Dumnezeu, Cel Care
pe nume cheamă nevăzutul
şi formă-i dă, nepieritoare,
însufleţind cu viaţă lutul,
în Cel ce e Iubire vie,
şi cu-ndurare-1 înconjoară
pe omul destinat să fie
nepreţuita Lui comoară.
Credinţa mea nu se-ndoieşte
de-aceea spun eu tuturora
că neagra noapte plăsmuieşte
strălucitoare, Aurora.

SOLIA "CÂNTĂREŢULUI PLĂCUT"
Referinţe: (Ezechiel 33:31-32; Psalm 74:4,9; Amos 6:1-8)
Nu vreau să fiu un cântăreţ plăcut,
auzul să-1 încânte prin cuvinte,
ci mai degrabă un străjer tăcut,
cu ochii aţintiţi spre înainte.
Când mâna mea pe coarde-alunecând
cântarea de sub ele o stârneşte,
să nu aducă-al împăcării gând
ci fie ea cântarea ce trezeşte!
Eu nu ridic al bucuriei steag
cât Dumnezeu în ceruri încă plânge.
Semnalul de alarmă vreau să-1 trag,
al luptei cu păcatul pân-la sânge.

Suiţi pe metereze şi priviţii
Duşmanul se adună sub cetate,
iar voi visări senine năzuiţi,
cântări şi bucurii nenumărate?
Voi nu vedeţi vrăjmaşu-naintând...?
Cum pretutindeni semnele le pune...?
Cum ale noastre, pururi dispărând,
noi nu mai ştim care sunt semne bune...?

De graiul nostru ajungând sătui,
am început să-i învăţăm lui graiul,
şi ne trezim gândind cu gândul lui,
nemaiştiind ce-i iadul şi ce-i raiul...
Cetatea stă să cadă-n mâna sa
şi Templul sfânt s-ajungă de ocară
şi voi cântări de veselie-aţi vrea,
în loc de bocet şi căinţă-amară?!
Visând mereu la bucurii lumeşti,
când duhurile în leşin se-nclină,
când se-ngrozesc făpturile cereşti
de judecata care va să vină,
voi v-aşezaţi în jilţurile moi,
învestmântaţi în inul cel subţire...
şi n-auziţi strigarea de război,
prăpădul care vine fără ştire.
Treziţi-vă din rătăcirea grea!
Şi căutaţi pe Dumnezeu cât încă
Aşteaptă să vă-mpartă mila Sa
şi harul şi-ndurarea Lui adâncă.
El e Părinte, dar e Dumnezeu!
Sfinţenia-i podoaba Casei Sale.
Smeriţi-vă acum sub braţul Său!
Spre Dumnezeu nu este altă cale.
Aceasta e cântarea ce v-o cânt:
Solia Lui e cea a mântuirii,
dar Dumnezeu, precum o ştiţi, e sfânt
şi slava o dă duhului, nu firii!

CARUL TRIUMFAL
*Motto: „în ziua aceea va sta scris până şi pe zurgă-
lăii cailor: 'Sfinţi Domnului[1].'" (Zaharia 14:20).*
Căruţa mea e veche, tot mai veche...
Dar caii ei aceiaşi au rămas.
Nici în poveşti nu le găseşti pereche,
în mersul lor, ei nu cunosc popas.
Răsună-n pacea zării zurgălăii,
în sprinten cânt galopul lor urmând,
se-aude-n lungul şi în latul văii:
„Sfinţi Domnului!, Sfinţi Domnului!" cântând.
Căruţa merge-n largul depărtării,
când caii ei, într-un suprem avânt,
desfăşurând aripi pe-albastrul zării,
o trag în sus, ţâşnind de pe pământ.
îmi pare rău că nu vedeţi minunea!
Intr-o clipită, cu cerescul val,
căruţa mea ce-a străbătut genunea,

e-un car de foc, e carul triumfal!

248

Eterna primăvară

CHIVOTUL MĂRTURIEI MELE

(Referinţe: Exod 16: 33-34; Numeri 17:10; Evrei 9:4)

De ani şi ani, tot proaspătă mi-e mana
închisă-n vas de aur, în chivot...
Doar s-o privesc şi ea-mi rămâne hrana
cea mai bogată, totului meu tot...
De ani şi ani, toiagu-i tot în floare - ,
cândva un trunchi uscat şi noduros...
A fost deajuns de sus să vin-o boare
şi el a înflorit maiestuos.
In umbra neatinsă de vreun sfeşnic,
închisă în chivotul meu preasfânt,
stă mărturia eului meu veşnic,
ce s-a lăsat de Dumnezeu înfrânt.
E-nveşnicirea clipei de minune
când mâna Lui fiinţa mi-a atins,
e cerul coborât peste-o genune
ce, tot privind la cer, spre el a tins...
Ce zvonuri, ce imagini, ce contururi
mi-mbie lumea, false întru tot...?
Eu am o mană proaspătă de-a pururi
şi un toiag în floare, în chivot.
Mă locuieşte pururi mărturia -
e imprimarea Chipului divin.
In mine totul cântă: Aleluia!
Şi îi răspunde-ntregul Cer: Amin!

Tatiana Topciu

249

CATAPETEASMA

Cârpim mereu catapeteasma
ce-a sfâşiat-o Dumnezeu,
cutremurându-ne mireasma
preasacrului din Templul Său.
înghesuiţi în cochilie,
lipindu-ne de reci pereţi
prin universul de pustie,
deajuns ni-i frunza-acestei vieţi.
Nu vrem divina Lui lumină,
nu vrem să ne uităm la El.
în micul nostru cuib de tină
ni-i linişte şi căldicel...
Lumina cerului ne doare,
nu vrem noroiul să-1 vedem
mânjindu-ne pe fiecare,
ca o pedeapsă, un blestem.
în faţa noastră se întinde
comoara harului divin
nici o scânteie nu ne-aprinde.

Ne mulţumim cu-aşa puţin...!
Deasupra noastră-i zvon de îngeri
în laudă lui Dumnezeu.
Noi ne-ndărătnicim în plângeri.
Noi nu vrem să ieşim din eu.

Dar într-o zi; se va deschide
perdeaua sfântului locaş.
Când viaţa-n noi se va închide,
pe cine vom avea chezaş?
Isus, al jertfei Miel, ce-acuma
ne-ntinde mântuirea blând,
va fi Judecător, precum a
vestit El însuşi pe pământ.
Preschimbă-ne Tu, Domn a toate,
Deschide-ne spre sfinte zări,
de jos privirea ne-o abate
şi mută-ne-o în depărtări.
Arată-ne slăvită faţă
a vieţii veşnice, de-apoi
strămută-ne-n tărâm de viaţă
şi naşte-ne din nou pe noi.

DEZAMĂGIRE
Şi Dumnezeu e-n cer dezamăgit:
ce-a semănat? şi ce a odrăslit?
Cât a plătit, din noi să facă fii ...1
şi ce puţin I-aducem bucurii ...1
Mâhnit a fost în vremea de demult,
când a citit în om atât tumult.
Sădise pacea, gândul sfânt în el
iar omul devenea tot mai rebel,
întreaga întocmire-n gândul său
se îndrepta, neabătut, spre rău.
Şi I-a părut întâia oară rău
că l-a creat pe om în chipul Său,
că huma-nsufleţind-o în pustiu,
El a făcut din om un suflet viu.
Mai bine de un veac i-a dat răgaz
să pună răului din el zăgaz.
Dar i-a lăsat ca martor pe un sfânt
ce meşterea o arcă pe pământ.
El n-a-nţeles mesajul nicidecum
şi-n apă a pierit, cum piere-un fum...
A fost apoi un om neprihănit
cu care Domnul S-a-mprietenit.
Atâta L-a iubit pe Cel Preasfânt,

că Domnul a-ncheiat un legământ
ca toţi cei ce vor crede-n Dumnezeu,
să afle calea către El, mereu.
Şi iar a fost un om ce-a mijlocit
pentr-un popor de Dumnezeu iubit,
când inima îl îndemna spre-un zeu.
Şi 1-a iertat întruna Dumnezeu.
- „Voi încheia cu voi un legământ
prin care s-aveţi tot, pe-acest pământ
să fiţi tot frunte, tot biruitori
să nu ajungeţi nimănui datori,
dar ţineţi Legea cum v-o dau chiar Eu
şi Eu voi fi al vostru Dumnezeu]"
Războaie, idoli, chipuri de-nchinat
pe om de Dumnezeu l-au depărtat.
Proroci şi cărturari şi farisei
îi aduceau aminte cu temei
că e un singur Dumnezeu, Acel
ce 1-a iertat de-atâtea ori pe el.

„... Ce-aş fi putut să fac şi n-am făcut?
De ce rodeşte duhul numai lut?
De ce ţintesc pornirile în jos?
De ce nu Mi se-nchină, credincios?
... Ştiu ce-am să fac: am să Mă fac ca ell
Să văd ce-1 face-a fi mereu rebel,
Şi-n urmă-am să mă fac Eu însumi Miel,
Ca ardere de tot. Eu... pentru ell"

Golgotal Locul cosmicei răscrucii
O cruce între două alte crucii
Pe ea e răstignit Divinul Miel
în locul lui, al omului rebel.
Ca om, în miezul cruntei agonii,
El a luat păcatul celor vii,
Asupra-I răzvrătirea le-a luat.
Le-a întocmit din nou un duh curat.
Iar sângele când I-a ţâşnit din piept,
1-a socotit pe răzvrătit ca drept.
Atunci a fost răpus al morţii bold,
iar omul a primit un sfânt imbold
pe Dumnezeu să-L caute cu jind,
spre cerul slavei pururea tânjind.

DUMNEZEIRE MAI PRESUS DE GÂND...
Isus a suspinat în Ghetsimani
şi-a plâns pentru întreaga omenire,
dar Duhul Sfânt de două mii de ani
suspină încă, fără contenire.
Isus i-a mângâiat pe cei trudiţi
şi-mpovăraţi, le-a fost Mântuitorul,
purtând povara celor osteniţi,
dar Duhul Sfânt e chiar Mângâietorul.

Isus acelor însetaţi le-a dat
să bea din apa Lui, să-şi stingă dorul
de Dumnezeu în Sine întrupat,
dar Duhul Sfânt, El însuşi e Izvorul.
Isus, venit la noi în chip uman,
a coborât cereştile cuvinte.
Le-am fi uitat în două mii de ani,
dar Duhul Sfânt ni le-a adus aminte.
Isus i-a smuls pe oameni din păcat,
punându-Se pe Sine chezăşie,
dar Duhul e puterea ce s-a dat
spre a trăi neprihănirea vie.
Căci cine-ar fi-ndrăznit din capul lui
de Domnul să se-apropie vreodată,
de n-ar fi fost îndemnului Duhului
să îl întoarcă la cerescul Tată ...?
I-a inspirat prin veacuri pe profeţi,
istoria săpând-o-n slovă sfântă.
A pus tot viitorul sub peceţi,
dar, proiectând Lumina ce cuvântă,
a arătat spre vremea lui Hristos,
profeţilor ducându-le solia,
dând la o parte vălul neguros,
şi zugrăvind Fiinţa lui Mesia.
Iar când la Ceruri Domnul S-a-nălţat,
după amara-1 patimă, tot Duhul
cu slavă pe apostoli i-a-mbrăcat
mişcând puternic cerul şi văzduhul,
să ducă Evanghelia de Har
oricărui om, să afle mântuirea.
Minuni şi semne a adus în dar
pecetluind cu foc ceresc vestirea.
Cum cel ce pe Isus L-a cunoscut,
L-a cunoscut pe Tatăl pururi Viul,
cel ce pe Duhul slavei L-a avut
îl are-n suflet pe Isus, pe Fiul.

Dumnezeire mai presus de gând
ce-adus-ai lumii Harul mântuirii,
o, Tată Bun, Isuse, Duh preasfânt,
Ţi se cuvine-ofranda mulţumirii!

EBEN-EZER
Moto: „... a luat o piatră... şi i-a pus numele Eben-Ezer (Piatră de ajutor), zicând: 'Până aici Domnul ne-a ajutat'".
(1 Samuel 7: 12)

Cum aş putea uita vreodată,
tot drumul străbătut cu Tine?
Privind ce am lăsat în urmă,
văd paşii Tăi atât de bine ...
Tot drumul meu e un Eben-Ezer.
Am suspinat trecând prin vale,
dar am lăsat acolo pietre
cu-ntipărirea mâinii Tale.
Sunt pietre-aducerii aminte
de mâna Ta de izbăvire,
de harul revărsat în mine -
ocean de milă şi iubire.
A meritat să trec prin apă!
A meritat să gust cuptorull
A meritat să stau în groapăi
Căci ai venit, Mântuitorul
ce pentru mine dai popoare,
sfărmând a răului tărie
şi mai presus de semeni, Doamne,
Tu mă încingi cu bucuriei

M-ai mântuit de orice teamă,
mi-ai pus pe buze o cântare,
balsam turnându-mi lin pe rană,
m-ai strămutat în sărbătoare.
De-aceea mi-am uitat şi neamul
şi rangul meu şi obârşia.
Călătoresc cu Tine, Doamne.
Deja zăresc împărăţia...

FĂGĂDUINŢA TA

„... avem cuvântul prorociei... la care bine faceţi că luaţi aminte, ca la o lumină care străluceşte într-un loc întunecos, până se va crăpa de ziuă şi va răsări Luceafărul de dimineaţă în inimile voastre." (2 Petru 1: 19)

Făgăduinţa Ta e-un licurici
în noaptea fără stele, fără lună,
cât timp călătorim din greu pe-aici,
prin umbra grea, ce-ar vrea să ne răpună.
O luminiţă cât un bob de mei -
un briliant ce-n noapte scânteiază -
aprinde-n zare noi şi noi scântei
si inima, văzându-le, cutează.
Dar iată, noaptea-aproape a trecut.
Curând vor apărea pe boltă zorii.
Să ne schimbăm vestmântul de-mprumut
cu haina ce o poartă-nvingătorii,
ca Soarele dreptăţii, apărând,
să ne găsească fără nici o vină,
spre a putea ţâşni cu El în rând
înspre tărâmul veşnic, de Lumină.

LICURICI

Nu se îndură soarele-a apune -
lăsându-şi slava zilei, să dispară.
Eu cred că el aşteaptă o minune
să-1 proiecteze-n plină ziuă iară.
Se lasă-aşa de-ncet spre-o altă zare,
ţinându-se de pomi cu implorare ...
Pe unde trece-acum, pădurea pare
un jar aprins prin umbre seculare.
în ochiuri mici, de apă, se prăvale,
prinzându-se de-oglinzi alunecoase,
schimbându-le în scânteieri astrale -
tezaur plin de pietre preţioase...
Şi cade-ntr-un sfârşit, lăsând în urmă
o spaimă-n întunericul de smoală,
cu cea din urmă rază ce se curmă,
ducând în hău podoaba lui regală.
Dar a lăsat în locul lui, în iarbă,
să scânteie, infime felinare,
lumina lui continuând s-o soarbă -
sunt licuricii nopţii trecătoare.
In zori, când se va-ntoarce, le va stinge

şi va porni urcuşul lui de slavă.
Dar pân-atunci, lumina-i se prelinge
prin întuneric, mică şi firavă.

260
Eterna primăvară
Un licurici - secundă-n scânteiere -
în marea noapte, Doamne, sunt aprinsă.
Mă poate stinge orice adiere
şi-un pas mai greu mă poate da învinsă.
Dar iarba plină e de scânteioare -
ca mine mii de licurici lumină.
Cu cât e noaptea mai apăsătoare,
cu-atât lumina noastră-i mai deplină.
Noi amintim de-un Răsărit de Soare
după atâta noapte de zăbavă,
când Dumnezeul nostru va apare
să ne ridice-n carul Lui de slavă.
Şi dacă azi purtăm ca pe-o povară
lumina-n întunericul de-o clipă,
în Răsăritul care stă s-apară,
spre zborul veşnic ne va fi aripă ...
Tatiana Topciu
261
FIŢI FERICIŢI!
Fiţi fericiţi că vi s-a dat vederea!
Fiţi fericiţi că aţi văzut lumina,
că-n voi e Domnul, Viaţa şi-Nvierea
că ispăşită pentru veci vi-i vina!
Voi, de pe calea-ngustă şi pustie,
din veşnicie-aleşi şi puşi deoparte,
fiţi fericiţi, cântaţi de bucurie:
voi aţi trecut la viaţă, peste moarte!
Sunteţi puţini şi-ades, fără regrete,
prilej de râs şi de vorbiri deşarte.
Dar peste voi, Isus şi-a pus pecete
şi cine de Isus vă va desparte?
Ce poate împotrivă rău să vină?
Şi cine v-ar putea lovi vreodată?
Ocara e o rază de lumină
iar lacrima, eternă nestemată.
O, ridicaţi privirea spre răsplată!
De-ar fi-mpotrivă-ntreagă omenirea,
voi îl aveţi pe Dumnezeu drept Tată.
şi peste voi adie nemurirea ...

FIUL CEL RISIPITOR
Cum de-ai putut tu, fiu de Rege,
s-ajungi la porci îngrijitor!?
Puteai un tron regesc alege
şi ai ajuns un servitor...
Ţi-ai risipit întreaga-avere -
comoara ta de la-nceput -
şi, din plăcere în plăcere,
ajuns-ai azi un rob vândut.
Sărac acum, te uiţi în zare
să mai găseşti vreun ajutor,
dar, vai, în lumea asta mare
prieteni n-ai, când eşti dator.
Ai vrea la tatăl tău, acasă,
să scapi de roşcove, de porci,
ruşinea însă nu te lasă:
aşa sărac, cum să te-ntorci...?!
Nu ţi-ai făcut măcar un nume,
ca la picioare să i-1 pui.
Tot ce ţi-a dat... s-a dus în lume,
cum să mai stai în faţa lui...?
In loc de-mpărăteşti veştminte,
să vii în zdrenţe îmbrăcat?!
De te-ar primi, nu ca părinte,
de te-ar primi să-i fii argat...!

Dar peste omeneşti cuvinte,
aşa cum eşti, învins deplin,
cu o iubire de părinte
te-aşteaptă Tatăl cel Divin,
te-asteaptâ Fiul Său, pe cruce,
cu sânge mea nezvantat.
în el te spală şi te-aduce
în starea de copil curat,
în haină nouă te-nveşmântă,
îţi dă împărătesc inel
Şi-ţi dă încălţăminte sfântă,
să semeni tot mai mult cu El...
Te-aşteaptă Duhul Mângâierii,
să-ţi toarne peste răni balsam,
ulei, în candela vegherii
si să te facă-un nou Adam.
Neprihănirea mult visată
te va numi un nou născut
şi propăşirea-ţi va fi dată
mai mare ca la început.
Iar Cerul va cânta mărire
lui Dumnezeu Mântuitor,

că ai intrat în mântuire,
tu, fiul cel risipitor.
263

CODUL ÎNFLORIRII
De când mă ştiu, am căutat în stele...
Ce căutam eu însămi n-am ştiut.
Pesemne-o taină încifrată-n ele,
spre-a cărei descifrare m-am născut...
De când mă ştiu, m-a tot atras întinsul...
Mi-s braţele prea scurte să-1 cuprind.
Nu-ncape - cum să-ncapă? - necuprinsul.
Pesemne alte braţe-am în adânc...
De când mă ştiu, mă farmecă-nflorirea...
Ce primăveri în mine tăinuiesc,
de mă-nfior, văzând cum toată firea
îşi modelează mugurii ce cresc
şi crapă într-o bună dimineaţă,
lăsând să iasă floarea de sub ei,
ce poartă-n miez un tainic cod de viaţă -
un fruct infim, nici cât un bob de mei,
ţinând în microscopice adâncuri
tot pomul plin de frunze şi de rod,
cu formă, număr, gust şi-atâţia sâmburi
ascunşi adânc în şi mai tainic cod...!
Ce legi adânci vorbesc fără cuvinte
de Creatorul celor care sunt...!
De-ai vrea măcar la flori să iei aminte,
la rostul lor, ce nu-i deloc mărunt...
Mai fină mult decât e catifeaua,
corola florii e un univers...

Că-i roză, bleu, ori albă cum e neaua,
parfumul ei e-atâta de divers...
Ce irizări când o atinge-o rază...!
Ce armonie-n număr şi culori...!
Parfumul cel mai scump şi mai de vază
nu-i ca parfumul uneia din flori...

Desăvârşită artă e-ntr-o floare -
sculptură vie, fragedă mereu.
Cu cât mai multă artă crezi tu, oare,
că te-a creat pe tine, Dumnezeu!
Mult mai de preţ decât întreaga fire,
mult mai frumos ca florile de-april,
tu porţi amprenta Lui de nemurire
şi-amprenta Lui, te face-al Său copil..
O, omule, priveşte-atent la floare:
mai preţios ca ea de mii de ori,
tu ai scântei din cer, să se-nfioare
la frumuseţe, cântec, la culori...
Căci dacă e desăvârşită floarea,

e fiindcă ţine Legea cum s-a dat.
învaţă de la floare ascultarea!
Aici e toată împlinirea ta.

ÎNGERUL ÎNFLORIRII
(poezie inspirata de superba floare „Lacrimile Magdalenei")
Privesc un înger adormit de-o boare
şi nu mâ-ndur să-i întrerup visarea.
Eu ştiu ca el visează la o floare
şi-n visul lui, el plăsmuieşte floarea.
La început, nici cât o gămălie,
un ghemotoc de puncte izvodeşte,
ciudată e a lui geometrie,
minusculi spini prin puncte potriveşte.
Iar ca să-i fie visul împlinire,
din frunze el îşi ţese draperie
şi-ascuns acolo, fără să respire,
urzeşte-n taină o sculptură vie:
e-un sfeşnic parcă, modelat din ceară,
cu braţe mici, purtând cu-nfiorare
în vârful lor, cât o gămălioară,
în cinci petale albe, câte-o floare.
Dar nu-i deajuns şi îngerul visează
să-i pună încă o corolă fină.
Din înăuntru el trimite-o rază
... şi floarea e un sfeşnic de lumină...
Tatiana Topciu
Mai e ceva ... mai trebuie să fie...
Şi-ntr-un târziu el picură-n potire
câte un strop de miere sidefie:
e lacrima prelinsă din Iubire.

NU PLÂNGE
Isuse, sufletul mi-e-n lacrimi...
La cine să mă spovedesc?
Tu, numai Tu eşti Mare Preot;
Tu singur - Medicul ceresc.
In lume-ai întâlnit durerea.
Când lacrimi au ţâşnit şuvoi,
- **„Nu plânge!"** i-ai şoptit femeii
şi i-ai dat dat fiul înapoi.
Ţi s-a făcut atâta milă,
de parcă ţi-ar fi fost chiar fiu,
de-aceea ai mustrat durerea
şi-ai alungat-o în pustiu.
Ce fericire-n sfânt cutremur
a prins cortegiul mortuar,
când tânărul pornit spre groapă
a fost întors la viaţă iar!
- **„Nu plângeţi!"** ai mai spus o dată,
în locuinţa lui Iair,
când te-ai apropiat de fată
cu-al învierii Tale mir.
- „Talita, cumi!" - a fost chemarea
ce-ai spus-o-n graiul Tău secret.
Porunca străbătu vecia
şi genele au prins încet
să bată, ca-nspre dimineaţă,
când somnul este cel mai greu.
Luând-o însuţi Tu de mână,
ai dat-o vieţii ca trofeu.
Tatiana Topciu
Betania în suferinţă -
al părtăşiei dulce cort..!
Acuma, cel prieten ţie
de patru zile zace mort.
Plângeau şi Marta şi Măria
şi ceata celor dragi plângea
şi-atunci ai plâns cu ei alături:
durerea lor Te copleşea.
Durerea Te-a mânat spre faptă.
Te-ai dus pân' la mormântul său,
pe Lazăr l-ai chemat afară
şi el ieşi la glasul Tău,
venind ca dintr-un somn, din moarte.
Mirosul greu a dispărut.
La glasul Tău se naşte viaţa
şi toate-s iar, ca la-nceput.
- „Femeie, **de** ce **plângi?** Crezi, oare,
că sunt un simplu grădinar?

Grădina Mea e-o-Mpărăţie
de viaţă veşnică, de har.
Deci bucură-te şi nu plânge!
nu-ţi frânge inima-n pustiu!
Căci Eu sunt viaţa şi-nvierea
şi-n vecii vecilor **sunt** viu!
Eu sunt începătorul vieţii -
Acelaşi ieri, acum şi-n veci.
Credincioşia Mea-i de-a pururi:
Nu plânge! Bucură-te, deci!"
269

NU STĂRUI!

De ce stai tu în post şi rugăciune,
la Domnul să se-ntoarcă toţi vecinii,
când duhul tău e plin de uscăciune
şi-au năvălit pe-ogoru-ţi, mărăcinii?
I-ai vrea pe toţi tovarăşi de credinţă?
Tot pe nisip să-şi pună temelia?
Să n-aibă-asupra firii biruinţă?
Să nu cunoască nici ei bucuria?
Când ei, făpturi din Har ceresc create,
ţi-or sta aproape, plini de fericire,
oglinda vieţii lor o să te-arate
aşa sărac în viaţa de sfinţire!
Cât de bogat ai fost odinioară]
Treceai prin lume plin de fericire!
Prigoana o primeai ca pe-o comoară
şi suferinţa ca pe-o-nvrednicire.
Unde s-a dus făptura cea curată...?
Cum de s-a stins atâta bucurie...?
Ce s-a-ntâmplat cu focul de-altădată...?
Cum de-a secat izvorul de-apă vie...?
O, cercetează-ţi viaţa în lumină
şi-ascultă ale Duhului suspine,
tânjind după iubirea ta deplină
când Domnul Şi-a-ntors Faţa către tine,

să retrăieşti acea dintâi iubire
la care Domnul încă te mai cheamă
şi bucuria în neprihănire,
ea, bogăţia ta cea mai de seamăi
Căci nu-i nevoie-atât de mare, poate,
să se întoarcă cei de lângă tine,
cât rodul vieţii noi, adevărate,
în cei ce ştiu această cale bine,
în cei ce umplu băncile-adunării
şi Biblia o ştiu pe dinafară,
în cei ce Vestea Bună a-mpăcării
prin traiul lor, ades o fac de-ocară...
O, e păcat Cuvântul sfânt a-1 strânge
doar pentru cei din jur, citind în tihnă,
când Duhul Sfânt rănit în uşă-ţi bate,
cerându-ţi adăpost şi loc de-odihnă.
Nu stărui cu post şi rugăciune
La Domnul să se întoarcă toţi vecinii!
Când primăvara mâna ei şi-o pune,
vor frăgezi-n mod sigur toţi smochinii..

272

Eterna primăvara

STATORNICIA DRAGOSTEI DINTÂI

Nu-Ţi cer şuvoiul apei Tale sfinte
fântânii mele gata a seca.
O picurare-atât Iţi cer, Părinte,
dar picurarea-aceasta fie-a Ta...
Nu-Ţi cer să faci cu harul Tău risipă,
văpăile durerii când mă-nving,
ci-ngăduie-mi; măcar pentru o clipă,
de poala hainei Tale să m-ating...
Nu-Ţi cer prezenţa suprapământească
în cortul meu, cu-al vindecării dar,
ci rogu-Te, din slava Ta cerească
trimite-mi un cuvânt, atâta doar...
Nu-Ţi cer să mă primeşti la loc de cinste,
la masa de Stăpân şi împărat.
O firmitură chiar cât un grăunte
ar fi ospăţul meu cel mai bogat...
Nu-Ţi cer ca-n mărginitu-mi perimetru
să îmi aduci descoperiri în dar.
Priveşte-mă cum L-ai privit pe Petru
şi dă-mi şi mie plânsul lui cu-amar...
Eu ce să-Ţi dau în schimbu-atâtor haruri?
Ce pot să-Ţi dau ca dar de căpătâi?
... Mai scumpă-i ca oricare dintre daruri,
statornicia dragostei dintâi...

Tatiana Topciu

273

LA PĂRTAŞI A LUI...

*„In Hristos, Dumnezeu ne-a ales înainte de înte-
meierea lumii... "(Efeseni 1:4)*

La părtăşia Lui preafericită,
ai fost ales de Domnul din vecie,
ca să depui o netăgăduită
a existentei Sale, mărturie.
Dar n-au fost ochi să vadă nevăzutul,
urechi s-audă-n ceruri osanale,
căci nu-i posibil ca să poarte lutul
povara veşniciei triumfale.
Si totuşi, mărturie-a veşniciei
n-au fost aleşi nici îngerii din slavă.
Această slujbă ţi-a fost dată ţie,
fiinţă trecătoare şi firavă.
Ce viaţă trebuie să ai în lume
ca să se vadă-n tine Nevăzutul...!
ce sfinte buze, când preasfântul Nume
atinge cu sublimu-i sunet, lutul...!
Ce ochi curaţi şi ce privire sfântă

să ai spre semeni, când Ii duci solia...1
Prin gura ta, chiar Dumnezeu cuvântă
când lumii îi vesteşti împărăţia...!

Ce lepădare trebuie, de sine...!
Ce demnitate-n sfântă umilinţa...!
Să-L reprezinţi pe Dumnezeu prin tine
e cea mai 'naltă slujbă cu putinţă.
Nu te-a ales în slujba lui un rege,
oricât ar fi puterea lui de mare,
ci, mai presus de omenească lege,
chiar Domnul te-a ales pentru lucrare.
Fântânile din cer ţâşnesc din tine...
Fântâna ta în ceruri sus ţâşneşte.
Aşa o apă satură pe-oricine
şi-orice mister deplin se limpezeşte.
Tu străluceşti ca piatră preţioasă
săpată pe efodul pomenirii.
De pe acum, în cer eşti ca acasă,
mărturisit la Tronul Mântuirii.
O, merită să suferi cu răbdare
prigoană şi nevoi şi încercare.
Tu nu o vezi, dar slava ta e mare:
întregul cer îţi cântă-n sărbătoare.
Deci bucură-te, cântă şi tresaltă,
căci Domnul te-a ales drept mărturie
decât oricare alta mai înaltă,
mai înainte chiar de veşnicie...

Tatiana Topciu

275

PĂSTORUL CEL BUN

Pe umerii Tăi, o, Păstorule Bun,
încap toate oile Tale, rănite,
culese din nopţi de adânci văgăuni,
cu rănile Tale plătite.
Balsam pentru răni peste ele turnând,
le pune din nou pe picioare.
Cu ochii în ochii Tăi, şchiopătând,
urmează a dragostei Tale cărare.
Toiagul iubirii le mângâie lin.
Păşuni ca a Ta nu se află niciunde.
Ce apă de viaţă ţâşneşte din plin
din inima Ta-n liniştitele unde...!
Tu nu ştii odihna, Păstorule bun,
când zvonuri de fiare răsună,
Te duci pe coclauri şi turma ţi-aduni
sub scutul şi paza Ta bună.
Din mâna Ta nimeni nu poate nicicând
o oaie s-o smulgă vreodată,
căci Tatăl din ceruri veghează oricând
să fie cu viaţă păstrată.

Ferice de cei ce îi paşte Isus -
Păstorul jertfit pentru turmă,
ce dă bucuria adusă de Sus,
aceea ce vine la urmă

şi-mbracă-n odihnă pe cei care sunt
zdrobiţi, osteniţi, sub povară.
In ochii Săi, nimeni nu e prea mărunt,
de el pe Isus să nu-L doară.
Veniţi, oi ce-n lume pribege umblaţi,
la Domnul, Păstorul cel Mare,
la sfinte păşuni, ca să fiţi săturaţi,
la apa de har dătătoare,
c-atâta de mult El pe om 1-a iubit,
că singur S-a dat jertfă vie,
să facă din el fiu de slavă umbrit
şi viaţă să-i dea pe vecie...
Referinţe biblice: Psalmul 23; han 10:1-18, 27-29.

PREMIUL CEL MARE

(Motto: Psalm 16:5-6)
Cum însetezi de-o bucurie...!
Cum însetezi de-o veste bună...1
Scrisoarea din a ta cutie
speranţele potop le-adună.
Tresari când telefonul sună,
când vreun vecin în uşă-ţi bate,
când se extrage dintr-o urnă
un nume singur, dintre toate.
Câştigă alţii milioane,
maşini sau premii valoroase.
Zadarnic ai trimis taloane,
n-ai câştigat nici bani, nici case.
Să fii ales n-a fost să fie.
Norocul parcă te-ocoleşte.
Tu nu câştigi la loterie.
Singurătatea se-adânceşte...
... Dar undeva-ntr-un loc anume,
mai sus de lumea pieritoare,
a fost ales şi al tău nume
pentru răsplata cea mai mare.

S-a aruncat un sorţ acolo
şi ţi-a căzut o moştenire
să ai prin ea, de-acum încolo,
comoară mai presus de fire:
o moştenire ce nu trece,
ce nu se strică, nu dispare.
Nimic pe lume n-o întrece
şi fericit e cel ce-o are!
Ai câştigat o-mpărăţie
la Dumnezeu, la Cel ce-şi cheamă
făptura Lui, ca pe vecie
s-o bucure, s-o ia în seamă.
La El nu eşti o nimerire,
de nume scos la întâmplare,
ci El ţi-îndreaptă cu iubire
sorţul vieţii viitoare.
Dă-ţi inima să se împace
cu Cel ce singur nu înşeală
şi-n inimă-ţi trimite pace,
nu la cutia ta poştală.
La El e vestea cea mai bună!
Cu El ai tot, cu-mbelşugare.
De slavă ceru-ntreg răsună:
ai câştigat premiul cel mare!

Tatiana Topciu

279

NU-MI CĂUTA PRICINĂ

Moto: „... dacă Dumnezeu este pentru noi, cine va fi împotriva noastră?
Cine va ridica pâră împotriva aleşilor lui Dumnezeu? Dumnezeu este Acela Care-i socoteşte neprihăniţi."
(Romani 8: 31, 33)

Nu-mi căuta pricină, că multe-mi poţi găsi.
Eu sunt mai vinovată decât poţi tu gândi:
din zori şi până-n noapte şi-n vise uneori,
sunt pradă ispitirii şi-adesea cad uşor.
Da-mi pare rău de tine, că pricină-ai avea
să-ţi lepezi bunătatea, să-ţi lepezi dragostea,
că, judecând, tu însuţi te-ncarci cu un păcat
şi cazi în împietrire şi cazi cu-adevărat.
Voiam să văd în tine o mână de-ajutor,
un frate, un prieten, nu un judecător,
să fi căzut alături în faţa Celui Sfânt,
cerându-i biruinţă în viaţa pe pământ.
Tu mi-ai fi spus c-asemeni ca mine eşti şi tu,
că vrei să faci doar bine, dar că adesea nu

învinge-n tine Domnul, ci firea ta cea rea.
Ne-am fi-ntărit în Domnul nădejdea ta şi-a mea.

Nu-mi căuta pricină! Căci cui şă mă pârăşti -
acelor ce ei înşişi sunt slabi şi sunt fireşti?
Sau Domnului? Dar El e Acel ce m-a iertat
şi în neprihănirea Lui, însuşi m-a-mbrăcat.
El e Acela care prin Har m-a-ndreptăţit.
N-ai cui să-i duci vreo pâră, căci El m-a mântuit.
Din braţu-I nu m-a smulge, oricât ai vrea şă speri,
nici îngeri şi nici demoni, nici oameni, nici puteri.

PSALM

Moto: „încă puţină vreme şi cel rău nu va mai fi;
te vei uita la locul unde era şi nu va mai fi."
(Psalm 37: 10)
- Nu mă da, Isuse, prinsă de război
gândurilor rele, care vin puhoii
Unu-1 cheamă pe-altul, apăsarea creşte,
zarea se-nnoreazâ, ruga se-ofileşte...
Uită-Te, Isuse, cum vrăjmaşul meu,
încordându-şi arcul, caută mereu
să ţintească-n mine toată-a lui urgie
şi să-mi frângă orice fir de bucurie.
Când credeam că, gata, este biruit,
o săgeată nouă el a slobozit,
mi-a înfipt-o-n suflet pe nepregătite
şi m-a ars văpaia relelor ispite.
- Fiica mea, vrăjmaşul nu te poate-nfrânge,
cât uşiorii casei ţi-s stropiţi cu Sânge.
Doar puţină vreme, şi-apoi cu uimire
vei vedea că răul e o amintire.
Unde e vrăjmaşul? Unde-i ura lui?
A pierit ca fumul.
A pierit şi nu-i.

RUGĂ PENTRU FII

Avem copii şi cât ne bucurăm!
Ii creştem cum putem şi noi mai bine.
De tensiuni, de lipsuri îi cruţăm,
să aibă-o viaţă-aşa cum se cuvine.
Ce-avem mai bun pe masă-i pentru
Deşi ni-i greu, ei masa n-o au goală.
Când alţii vin din urmă, mititei,
iubirea le-o-mpărţim la toţi, egală.
ei.

Le dăruim din anii cei mai frumoşi,
zidim în ei a noastră tinereţe,
ne bucurăm să crească sănătoşi
şi înspre Dumnezeu le dăm poveţe.
Cu nume dragi ades îi alintăm
şi ne-nţelegem fără de cuvinte.
Genunchii împreună ni-i plecăm
să ne rugăm Cerescului Părinte,
să pună-n ei dumnezeiesc altoi,
ce pentru veşnicie să rodească,
să-i nască-a doua oară, nu din noi,
ci din voinţa Lui dumnezeiască.
Ii dăm apoi la şcoală pe copii,
s-ajungă bine, să înveţe carte
şi, tot la şcoli şi-apoi la meserii,
copiii noştri ni se duc departe.

Şi uită ochii mamei cei trudiţi...
şi uită sărutarea aspră-a tatei.
Dar, vai, ţin minte de-au fost pedepsiţi
pentru neascultare ori păcate.
Şi când cresc mari, copiii în ascuns
trăiesc cum nu i-am învăţat vreodată.
Nu se sfiesc să pună în răspuns
greşeli ce le-au vânat viaţa toată.
E-adevărat, răsplată nu dorim
de la copii, dar tot tânjim, odată
să vină ziua când să-i auzim
cerându-ne iertare-nlăcrimată
şi-ngenunchind alăturea de noi,
să ne rugăm din nou ca altădată,
sculându-se din rugăciune noi,
cu viaţa pentru Domnul consacrată.
Dar clipa întârzie şi zdrobiţi,
Părinţii pentru fii stau în picioare

şi-ngenuncheaţi ei singuri, umiliţi,
în locul lor, cer Domnului iertare:
- O, zidul cel dintre părinţi şi fii,
dărâmă-1, Doamne, cât e cu putinţă,
căci nu-i decât o cale spre vecii:
un plâns amar, şi-adâncă pocăinţă,
nu-i Dumnezeu să ceară să fim sfinţi
şi-un Dumnezeu să-ngăduie păcatul,
un Domn mai demodat, pentru părinţi,
iar pentru fii, cu firea lor, un altul.
283

284

Eterna primăvara

Şi dacă se-adânceşte pe pământ
prăpastia-ntre-aceste generaţii,
să nu se-ntâmple-aceasta-n locul sfânt,
acolo, unde se închină fraţii.
Destule lovituri primim de sus,
de jos, din jur, şi-atâtea dinafară.
Fie ca-n cortul Domnului Isus
să fie
armonia cea mai rara!
Cum Unul este Cel ce ne-a născut
pe Golgota-n amară suferinţă,
sa fim şi noi asemeni, ca un lut
ce-1 modelează-o singură voinţă.
Iar când se va-mplini, cum aşteptăm,
să vii din nou, în slavă şi-n mărire,
ridică-ne-mpreună, Te rugăm,
părinţi şi fii - în veşnică unire]

Tatiana Topciu

285

SEMĂNĂTORII

{poezie dedicată desţelinătorilor duhovniceşti)

Mă uit cum veacul amurgeşte
şi licăririle-i se sting...
în umbra care se lungeşte
smerite umbre se preling:
Incet-încet, semănătorii
se-ntorc Acasă, osteniţi,
ştergând broboanele sudorii,
cu simplitate şi smeriţi.
Ei au desţelenit ogorul.
Cu boii-alături, prinşi în jug,
şi-au pus şi lacrima şi dorul,
când brazda-au scos-o de sub plug.
N-au vrut să ştie nici de tată,
de holdă, casă sau fecior,
în dragostea nemăsurată
pentru divinul Salvator.
Ei nu ştiau prea multă carte,
silabiseau Scriptura lor,
dar suflete salva din moarte
fiorul din cuvântul lor.

In urma lor, recolta-i mare,
se miră toţi de-ntinsă ce-i,
albeşte holda până-n zare.
Dar... unde-s lucrătorii ei...?
In mers săltat, amăgitorii
vin astăzi, ca să ia din zbor
ce-au ostenit semănătorii
şi strică holda-n urma lor.
Se risipesc bogate boabe,
tresare Duhul Sfânt mâhnit,
văzând cum nişte spice slabe
pe cele grase le înghit...
O, Dumnezeu al îndurării
ce ai iubit acest ogor,
nu ne lua semănătorii,
cât n-au ieşit secerători,
Trimite-ţi Tu secerătorii
şi-aprinde-acelaşi foc divin
ce-a ars în toţi semănătorii
Cuvântului ceresc! Amin.
Tatiana Topciu
287
MAIESTATE

Se-aude parcă pasul lui Dumnezeu trecând.
Aşa o maiestate a prins să mă-mpresoare,
că aerul se umple de scări şi, rând pe rând,
se urcă şi coboară fiinţe plutitoare...
în munţi, tăcerea cântă cu susur de izvor
iar timpul îl mângâie tălăngile-n mişcare.
Pădurile revarsă din plin ozonul lor
şi-n sus se uită pururi, cu veşnică mirare...
Adie vânt de munte, venind din depărtări
şi fiecare frunză e-o coardă acordată
în marea harpă care vibrează până-n zări,
când o atinge Mâna preabinecuvântată...
M-atinge şi pe mine...
şi trece c-un fior,
lăsând în fremătare făptura-nfiorată...
Ce clipă sfântă:
Domnul a toate Creator,
Se plimbă prin lucrarea de însuşi El creată.

DIN SINAI CĂTRE SION
M-apropii, în urcuşul către culme,
s-ating Sinaiu-n nor învăluit,
pe care Tu Te-ai coborât din slavă,
să Te arăţi poporului iubit.
Ai vrut să Te arăţi, să Te cunoască,
să creadă-n Tine-alesul Tău popor,
dar n-a fost vrednic nimenea de Tine -
doar Moise singur, s-a urcat în nor.
Şi totuşi, Te-ai lăsat vederii-umane
să Te perceapă cum pe munte treci,
vecia să încremenească-n clipă
şi clipa să se facă veci de veci...
Dar ochii n-au urcat să-Ţi vadă Faţa,
privirea a rămas umilă-n jos,
ţintind mai jos de tălpile divine
ce sprijineau un tron maiestuos.
Era ceva sub ele... o lucrare
cum n-a văzut privirea pe pământ...
un străveziu safir... o-nfiorare...
o transparenţă de ceva preasfânt...
era un cer spălat în limpezime,
curgând spre poala muntelui, în jos...
Şi tot mai mult s-a coborât privirea,
până ce-n sine însăşi s-a întors.
Tatiana Topciu
Tu Te-ai lăsat privit din depărtare...
Pe nimeni n-ai primit în preajma Ta,
decât pe Moise, ca să-Ţi vadă slava,
alţi ochi n-ar fi putut-o suporta.
Când Moise a dorit sa-Ţi vadă slava,
Tu l-ai suit pe-o stâncă, pe Sinai,
dar n-a putut nici el să-Ţi vadă Faţa,
atât de „foc mistuitor" erai.
Şi-n crăpătura stâncii, ca-ntr-o scoică,
ascuns de Tine însuţi, cum stătea,
1-a-nfiorat divina frumuseţe,
ce n-o vedea, ci doar o presimţea...
289
Cinci veacuri mai târziu, pe-acelaşi munte,
în crăpătură şi Ilie-a stat
şi-n miez de noapte l-ai găsit, o, Doamne
şi măreţia Ta i-ai arătat...
Dar nu în vânt, în foc, în zguduire,
să-i dai fiori de groază, Te-ai ivit,
ci într-un susur liniştit, subţire,
într-o Prezenţă-abia de presimţit...
Ilie-a tresărit: „Acesta-i Domnul!"

Din peşteră ieşi, înfiorat
şi cu mantaua-acoperindu-şi ochii,
Te-a cunoscut şi Ţi s-a închinat...

Isaia Te-a văzut şi el odată
şezând pe-un tron atâta de înalt,
că poala hainei Tale umplea Templul.
Mai sus privirea nu s-a ridicat.
Se zguduiau de slava slavei Tale
uşiorii-nalţi şi parcă Templul tot,
când serafimii îţi strigau cu teamă:
„Sfânt, sfânt, sfânt e Iehova Savaot!"
Şi-n fumul de tămâie preasfintiţă
ce-ntregul sfânt locaş 1-a fost umplut,
profetu-a-ncremenit de groază sfântă:
„Vai, L-am văzut pe Domnul: sunt pierduţi"
Când Daniel, cel preaiubit de Tine,
Te-a întâlnit în faţă, lângă Râu,
în haina Ta de in curat, subţire,
cu aur din Ufaz încins drept brâu,
cu trupul dăltuit în scumpă piatră,
cu ochii ca de foc mistuitor,
cu Faţa ca de fulger sclipitoare,
cum stai măreţ deasupra apelor,
el, cel ce-a stat neînfricat, o noapte,
în peşteră, alăturea de lei,
când Te-a văzut pe Tine faţă-n Faţă,
a leşinat de măreţia ei.

Şi Petru, Iacov şi Ioan odată,
văzutu-L-au pe Fiul, proslăvit.
O strălucire-atât de orbitoare
avea, că nu putea a fi privit.
Tu ai trimis atunci un nor din ceruri
mărirea Lui să o umbrească blând,
dar glasul Tău i-a prosternat în iarbă
şi au căzut cu faţa la pământ...
***
Ţi-a stat la piept apostolul iubirii,
cu inima sorbind al Tău cuvânt,
la cina tainei Tale, cea din urmă...
Ce linişte era la pieptul sfânt...!
Dar după ani, când Te-a văzut în Patmos
în slava Ta de Domn nemuritor,
cu Faţa ca de soare, orbitoare,
cu ochii ca de foc mistuitor,
cu tălpile de-aramă-n foc încinsă,
cu glasul ca o trâmbiţă tunând,
căzu ca mort în Faţa Ta pe dată -
nu mai erai învăţătorul Blând.

... Şi cine-s eu, să Te numesc pe Nume...?

... Şi cine-s eu, Fiinţa Ta s-o cânt...?
Abia de am şi eu, a mia parte
din ce-a avut alesul cel mai sfânt...

M-apropii, în urcuşul către culme,
s-ating Sinaiu-n nor învăluit,
pe care Tu Te-ai coborât din slavă,
să Te arăţi poporului iubit.
Şi azi din munte iese fum şi pară
şi azi îl văd de nor învăluit.
Dar mi se-arată-un munte mai departe -
Sionul cel de Moise jinduit...
E Harul Tău prin care Se coboară
Iehova Tatăl, Fiul, Duhul Sfânt,
cu miile de sfinţi în sărbătoare,
ce au gustat iertarea pe pământ,
cu-acei bătrâni ce pururi Ţi se-nchină,
Biruitor viteaz, o, El-Şadai,
cununile-aruncându-le nainte-Ţi,
slăvindu-Te cu-ntregul Tău alai.
Şi mă cuprinde-o sfântă bucurie
că m-ai chemat să Te cunosc deplin,
prin Fiul Tău ce S-a făcut ca mine,
să fiu cu Tine-n veci de veci.
Amin.
Referinţe biblice:
1) *Exod 24:1-2, 9-11; 34:17*
2) *Exod 33:18-23; 34:5-8*
3) *1 împăraţi 19:9-13a*
4) *îsaia 6: 1-5*
5) *Daniel 10:5-10*
6) *Ioan 13:23; Apocalipsa 1:10-17a)*
7) *Evrei 12:18-24*

STELUŢA DE ZĂPADĂ
Ce taină e-n steluţa de zăpadă...[1].
I-au trebuit făpturii milenii să priceapă
cum poate-ntr-un infim cristal să şadă
un picur, cât o lacrimă, de apă...
Acel ce-a pironit în aer norii,
când din adâncuri au ţâşnit izvoare,
şi în burdufuri a legat vaporii
umbrind pământul de-arzătorul soare,
Acel ce printr-o singură suflare
încremeneşte apa şi o seacă
şi-n cosmice, cereşti laboratoare
prepară brumă, ploaie, promoroacă,
Cel ce revarsă peste-ntinsuri ploaie
ca o nuia ce biciuie pământul,

sau ca un semn de-a dragostei văpaie
ce-o are pururi pentru om, Preasfântul,
Acel ce dă cu mâinile-amândouă
belşug de fulgi ce, unul lângă altul,
ţes câmpului o cuvertură nouă,
la anul noua roadă să-şi ia saltul,
... ne-a dat un cosmic semn, fără tăgadă
rămas in veac *simbolu-ndreptăţirii,*
lăsând să cadă fulgii de zăpadă
pe trupul putred şi-nvechit al firii...

E-atât de pur, de alb întreg pământul...]
C-au fost cocioabe, grajduri ori palate,
deopotrivă le-a-nnoit Preasfântul
şi, iată, noi acum sunt toate, toate...
E o tăcere ca o-nfiorare...
Tot aerul e-o bură de lumină...
Uşor, se-apleacă cerul, pe ninsoare,
divinul să-1 aşeze peste tină...

Cutează cineva să-1 întineze?
Eternitatea pură-mpărăţeşte
în tot imperiu-acestei noi Geneze...
CUVÂNTUL cântă... Vorba amuţeşte...

SUSPINUL DRAGOSTEI ETERNE

O dragoste atât de mare, ce pân' la jertfă-a vrut să suie
e pentru tine, om nevrednic: Iubirea pironită-n cuie!
Cum ar putea să înţeleagă un om, cu firea lui cea veche,
o dragoste ce n-are seamăn, în lume fără de pereche,
o dragoste ce sângerează cu mâinile pe cruce-n-tinse
şi care poate-n agonie să ceară slavilor nestinse
iertare pentru-aceia care au pironit-o crud, pe cruce...
ea, care iartă până moare,
ea, care către viaţă duce...!
Şi, când te-a întâlnit pe tine, fiinţă ca un fulg sub soare,
te-a preschimbat într-o cetate zidită sus, pe Stâncă tare,
cetate-atâta de frumoasă, ce-L face pe Isus să plângă

şi astăzi, ca odinioară, când mai trăia în lume încă...
Şi pentru cine plângi, Isuse...?
Pentru cel ce-a jurat credinţă,
şi care-aleargă către idoli acum, cu-atâta stăruinţă...?
Tu l-ai văzut la învierea fiinţei lui spirituale

adânc mişcat de-a Ta iubire, de tainele Fiinţei
Tale...
Nu-şi mai dorea nimic atuncea, decât preasfân-
ta-Ţi părtăşie
Şi cerul este martor veşnic ce devotat ţi-era el, Ţie.
Dar a trecut iubirea-aceea de care-Ţi aminteşti cu
jale,
iubirea cea dintâi, când omul, stătea la poala crucii
Tale.
Şi, tot cerându-ţi Ţie semne că eşti statornic în
iubire,
şi-a lepădat statornicia, s-a conformat cu propria-i
fire...
Iar astăzi, când trecut-au anii din ziua naşterii
divine,
îi pare greu urcuşu-acela ce-n salturi îl ducea spre
Tine.
Cum suferă îndrăgostitul când draga lui nu-1 mai
iubeşte,
ci către altul e atrasă şi-asupră-i ochii şi-i opreşte,
şi Domnul suferă, când vede cetatea Sa de idoli
plină.
Nu simţi cum Duhul geloziei, din ce în ce mai
stins, suspină...?
Priveşte: cum erai? Dar astăzi? Cum ai să fii din
mâine-n mâine?
Spre ce te-ndrepţi cu-nverşunare: doar spre
veştminte şi spre pâine?
în clipa de răgaz, ascultă! N-auzi cum tot
răsună-afară
bătaia dragostei supreme, bătaia lui Hristos,
usoara...r
Nu-ţi este dor de părtăşia cu El, îngerii, cu cerul,
cu Cel ce umple universul, cu Cel ce este
Adevărul?
Vai, dragostea ce azi te cheamă să intri-n veşnica
salvare
va fi în ziua veşniciei dovada cea mai zdrobitoare
c-ai fost chemat în Har să intri şi-n fericire să
petreci.
Şi împietrirea vei plăti-o cu remuşcările de veci...
In clipa de răgaz, ascultă: mai e Isus la uşa ta...?
O, dacă e, deschide-I grabnic: e însăşi veşnicia tal

LEVITICĂ
(sau Pocăinţa Fariseului)

Tu eşti prezent in Casa de-adunare
şi Tu auzi suspinul cât de mic.
Iubirea Ta e gata de-ascultare.
Dar sunt eu vrednic ochii să-mi ridic...?
Nu m-am spălat pe mâini şi pe picioare
când am venit cu jertfa pentru foc.
Altarul l-am zidit la intâmplare
şi jertfa mi-am adus-o-n orice loc.
Iar jertfa...
n-a fost una care doare.
Ce-a fost mai bun eu mie mi-am oprit.
Şi am uitat s-o mai sărez cu sare -
aşa cum ai voit şi-ai poruncit.
Nu Te-am sfinţit, cum ceri, din depărtare.
Dând buzna către taine, am privit.
Şi golul meu cu-atâta e mai mare,
cu cât cunosc şi fug de împlinit.
Am spus „Aşa vorbeşte Domnul!" ca să
îi mişc pe alţii pentru Dumnezeu,
când Tu n-ai spus cuvânt. Şi-n sfânta Casă
am vrut să am întâietate eu...
Tatiana Topciu
Chiar dacă sunt ca mine milioane,
eu vreau să fiu copilul Tău iubit.
Un fariseu am fost, plin de zorzoane.
Preschimbă-mă-ntr-un vameş pocăit[1].
îmi şterge amintirile ruşinii,
izvorul fă-mi-1 iarăşi cristalin,
căci gata sunt a frăgezi smochinii
şi gata vreau să fiu şi eu.
Amm.

Referinţe:
Exod 19:21; 24:1; 30:20; Levitic 2:13; 19:5;
Deuteronom 12:13; Iosua 3:4; Matei 24:32-33;
Luca 18:9-14.

ISUSE, ARDERE DE TOT...
(după Levitic cap. 1)
Isuse, Ardere-de-Tot,
neprihănită risipire,
desprins de Tine şi de tot,
în jertfa de desăvârşire...,
cum ai urcat, ca pe-un altar
pe cruce, fără şovăire,
s-aduci de bunăvoie-n dar
ofranda de-omenească fire...!
Cu bucurie Te-ai făcut
a voii sfinte împlinire -
o jertfă de miros plăcut,
OM - DUMNEZEU, în contopire.
Suit pe-altar, ardeai tăcut,
din Cer sperând s-auzi şoptire,
dar ceru-ntreg rămase mut,
până-la deplina-Ţi mistuire.
Fiorul Tatălui ceresc
a-nvăluit întreagă firea,
s-ascundă ochiului lumesc
cum suferea Neprihănirea.

Din locul sfânt, spre cel preasfânt
când Te-ai 'nălţat în slobozire,
perdeaua Templului s-a frânt:
lucrarea Ta de mântuire
s-a împlinit în totul-tot
prin ascultarea din iubire,
Isuse, Ardere-de-Tot
în jertfa de desăvârşire...

JERTFA DE FLOARE-A FĂINII...

(după Levitic cap. 2)
- Vai, Cine-o să-mbrace-n ţărână
Lumina eternă de Sus
şi-n voia de Sus să rămână...?
- Merg Eu,
ai răspuns Tu, Isus...
Ca jertfă de floare-a făinii,
Isuse-ai trăit pe pământ -
un pumn de ţărână-a Luminii
arzând pentru Tatăl Preasfânt...
Zdrobit bob cu bob, fără milă,
trecut apoi iarăşi prin ciur,
Făptura Ţi-era şi umilă
şi-naltă-n umanu-I contur...
Uleiul ce-a curs din măslinii
zdrobiţi, ca şi Tine sub teasc,
a plâns peste floarea făinii
cu visuri ce-n Ceruri se nasc...
Şi Mâna ce nimeni n-o ştie
a prins a uni prin frământ
făină... ulei... şi tămâie...-
trup... suflet... şi Duhul Preasfânt...

Când focul din Ceruri Te-atinse,
aprins pe altarul tăcut,
suiai către Ceruri întinse
o jertfă de miros plăcut...
Ca voia din Ceruri s-o sameni -
divinul în formă de rând,
ai ars necurmat către oameni
iubind, învăţând, vindecând...
Atinge-mi şi mie făptura
cu focul ce-n Tine-a mocnit,
sa ardă, sa-mi mistuie zgura,
slujindu-Te... desăvârşit...

SFÂNT...

(după Levitic cap. 7)
De lucrurile Domnului,
preasfinte,
apropie-te să te-atingi,
curat!
Afară lasă orice-ncălţăminte
ce-n vălmăşagul lumii s-a purtaţi
Afară lasă haina de trufie,
când îţi aduci ofranda la altarl
Tu ai păşit pe prag de veşnicie:
în Faţa Făurarului de Har.
Cu mâini curate-atinge cele sfintei
Pe tine însuţi, dă-I-te, tăcuţi
O, nu te târgui pe-un blid de linte,
vânzându-ţi dreptul de ceresc născuţi
Fii Levi -
care n-a mai vrut să ştie,
de mamă şi de tată şi de fii,
ci s-a-adus ca pe-o ofranda vie
slujirii Celui Sfânt din veşnicii.
Fii jertfa tul
Şi tu aducătorull
Stropit, dar nu cu sânge de viţel,

ci cu acela ce Mântuitorul
1-a dat ca să ajungi sfânt,
sfânt ca El...

Intrat în Cortul sfânt, acela mare,
desăvârşit, , ,
în locul cel preasfânt, :
primit eşti să-I aduci ca închiţ^je,^){,t
ofranda ta, de laudă si cânt. „ . .....■'
.. . . ■'■ i" \s .Jrur.

UNGEREA

Motto: „Timp de şapte zile să nu ieşiţi deloc din uşa cortului întâlnirii, până se vor împlini zilele pentru închinarea voastră în slujba Domnului... Să rămâneţi, dar, şapte zile la uşa cortului întâlnirii, zi şi noapte..." (Levitic 8: 33,35)

De-ai fost cu ungerea divină uns,
rămâi în umbra cortului ascuns,
să nu te ştie nimeni că te-nchini
în întuneric, Mielului Divin
şi să nu vadă ochi de pe pământ,
pe creştetu-ţi sclipind uleiul sfânt...
Când te-ai deprins cu glasul fără grai
al Noii Legi a Noului Sinai,
când te-ai deprins să vezi ce e-n ascuns,
dincolo de-o perdea de nepătruns,
sfinţenia când va topi ce-i lut
şi semăna-vei Celui Nevăzut,
din neştiutu-nsingurării cort
să ieşi şi-atuncea strigă celuilalt
sublima veste de la Cel Prea 'Nalt
ce ţie-n şoapta nopţii ţi s-a spus
când, zăbovind în Faţa lui Isus,
tu ieşi mai mult ca un levit preasfânt:
un preot
după Noul Legământ...

TĂMÂIA ÎNCHINĂRII

(Exod 30:34-38)

Tămâia închinării n-o afli nicăieri...
N-o cumperi de niciunde...
Ea nu-i de pe pământ...
O afli, de o cauţi - mireasmă şi-adieri - ,
pe-Altarul tămâierii
din Faţa Celui Sfânt...
Tămâia cea preasfântă, adusă pe altar
e inima zdrobită...
e duhul cel înfrânt...
ofranda umilinţei e aşteptatul dar
ce urcă
şi se-opreşte
în Faţa Celui Sfânt...
Cuvântu-acolo tace...
Şi formele-amuţesc...
Doar duhu-ncet suspină,

dar fãră de cuvânt...
şi lacrimile cântă,
atunci când se-ntâlnesc
altarul si ofranda,
în Fata Celui Sfânt...
1

308
Eterna primăvara
ULEIUL DEDICĂRII
(Exod 30:23-33)

Uleiul dedicării nu-1 afli nicăieri -
amestec de mireasmă,
de ungere,
de cânt...
Nu-1 poţi găsi în lume chiar de ai da averi.
Dar îl primeşti pe creştet,
în Faţa Celui Sfânt...
îl simţi cum se pogoară
alunecând pe-obraz...
se-adună-apoi în barbă...
se lasă pe vestmânt...
Lumina cea din sfeşnic te unge cu extaz...
Pe faţa ta luceşte
chiar Faţa Celui Sfânt...
Intrat în părtăşie cu tainicul chivot,
cu cortul,
cu altarul,
cu viul Legământ,
sfinţit în întregime,
sfinţeşti la rându-ţi, tot.
Pe prag de Cort stai pururi
In Faţa Celui Sfânt...
Uleiul dedicării
e-arvuna cea din Cer.
Nu-i mână omenească să-1 facă, pe pământ.
Cine-a primit în viaţă preasfântul giuvaer
va sta o veşnicie
în Fata Celui Sfânt...
Tatiana Topciu
309
SĂ FII ARZÂND...

Să fii arzând în locul sfânt, în noapte -
un licăr de lumină, presimţit,
sporind cu licărul din sfeşnic taina,
ce o veghezi alături, împlinit.
Lumina ta să mângâie tăcerea,
ce se cuvine Celui nenumit,
în închinarea dincolo de slove,
de forme, ori de sunet măiestrit.
Să te privească numai Cel ce vede
în întuneric, Cel ce e-n ascuns...!
Să-ţi răsplătească arderea de sine
Acel Ce dă la rugăciuni răspuns!

Mai mult de-atât ce ţi-ai dori vreodată?
Mai mult de-atât ce e de năzuit?
Să fii în sfânta Lui intimitate!
Pierzându-te, să fii înveşnicit!

ŢARINA

Nu ţarina mea, Doamne, doresc s-aducă roadă -
comorile din lume-s de nepurtat poveri,
mi-e îndeajuns prezenţa Ta binecuvântată,
cea mai de preţ comoară de pe pământ, din cer...
Nu vreau să fiu ca omul ce, ţarina rodindu-i,
a plănuit grânare mai multe pentru-averi
şi nu ştia că duhul 'napoi luat fiindu-i,
el nu se-mbogăţise spre cele ce nu pier.
Le macină rugina şi molia le răpune
pe cele trecătoare, averi atât de mici...
Eu nu le vreau pe-acestea ce-n lume vor rămâne,
când trâmbiţa plecării mă va chema de-aici.
Rodească-mi, Doamne sfinte, doar ţarina în care
ai semănat sămânţa divinului Cuvânt,
să fie spice multe şi-n ele bobul mare
şi-n bob să fie, Doamne, doar chipul Tău cel sfânt.
Pe-acestea niciodată nu-s hoţi să le răpească
rugină să le roadă, nu-s molii, nici puteri.
Menite pentru viaţă, fă viaţă să rodească
cu seceriş în viaţa cea veşnică, din ceri
Mă voi mira odată de-o road-aşa bogată,
m-oi bucura odată de-atât belşug adus.
Şi-oi mulţumi cu lacrimi de dragostea de Tată
ce mi-a condus făptura s-ajungă la Isus...
(text de inspiraţie: Luca 12: 13-21)

TEDEUM...

Dumnezeul meu, Te laud, scump Mântuitorul meu,
că mi-ai ridicat povara, sacul meu de jale, greu,
c-ai luat aminte, Doamne, Preaiubit Mântuitor,
la suspin, la rugăciune, la strigarea de-ajutor.
Tu m-ai ridicat din groapa unde-al meu vrăjmaş
m-a dus
şi pe Stânca Ta cea tare Tu picioarele mi-ai pus.
însuţi ai venit la mine, cerurile le-ai plecat
şi cu dreapta Ta cea tare mâna Tu mi-ai apucat,
mi-ai turnat vigoare-n oase, viaţă-n ele ai suflat
şi din moartea deznădejdii cu ce slavă m-ai sculat!
Cât de mare-i bunătatea către cei ce i-ai ales
şi pe care-n faţa lumii Tu ţi-o manifeşti ades...[1].
Doamne, Te iubesc, căci Tu eşti Cel Ce m-ai iubit
întâi...

Te slăvesc, Te 'nalt, Te laud, Stânca mea de căpătâi...
Totul strigă: „Slavă! Slavă!" în locaşul Tău cel sfânt.
Razele iubirii Tale înc-ating acest pământ.
Ştiu de-acum că Domnu-1 scapă pe acela ce 1-a uns
căci în Tine-i e nădejdea, numai Tu îi dai răspuns.

Nu în carele de luptă, nu în cai e ajutor.
Ajutorul meu e-n Domnul, singurul Izbăvitor.
Cete ca nisipul mării, oşti şi care de război
la vederea Ta, o, Doamne, tremură şi dau 'napoi,
pier ca fumul dus în zare de suflarea cea de vânt.
Ce-nfricoşător eşti, Doamne, din locaşul Tău cel sfânt... *]*
Iată împăratul vine, daţi-vă în lături, porţi,
ca să intre Domnul slavei, Cel Ce-a înviat din morţii
Voi, neprihăniţi în Domnul, bucuraţi-vă din plin:
Dumnezeu împărăteşte pentru veci de vecii Amin.

VALEA PLÂNGERII

Trec prin Valea Plângerii,
unde nu sunt îngerii,
nu se-aud izvoarele
şi se-ascunde soarele...
Trec prin Valea Umbrelor,
prin hăţişul spinilor,
unde-i numai negură
şi-orizontul păcură...
Doamne-al biruinţelor
şi-al făgăduinţelor,
apără-mi Tu pricina,
cercetează-mi inima
şi aprinde nopţilor
lampa licuricilor,
să-mi păzesc picioarele
până iese soarele
deslușind hotarele
si-nviind izvoarele...

UMBRA DE LUMINĂ

Ce umbra de lumină păşeşte peste ape...?
Nu-i luna, nu-i luceafăr, nici jerba nu-i, de stele.
Să fie presimţirea Prezenţei Tale-aproape,
întâmpinându-mi jindul din dorurile mele...?
Desprindere de lumea ce sprijină finitul,
chemare spre nădejdea cea fără temelie,
o umbră de lumină mi-arată infinitul
şi vine-o rază mică de sfântă bucurie.
Nu, nu e nici o umbră, nu, nu e nici lumină
nu e nici arătarea de rugă ascultată.
Din ceruri pân la mine, pe raza cea mai fină
făgăduinţa sfântă ia chip şi mi se-arată.
Doar sufletul o vede, doar sufletu-o primeşte -
e hrană pentru suflet, căci mintea n-o-nţelege.
E mică bucuria, dar mi se arvuneşte
credinţa răsplătită după cerească lege.

UN OM

...Trece prin lume
un OM
în picioarele goale,
într-o cămaşă cam demodată,
dintr-o bucată,
din cap până-n poale.
Păstori
cu feţele roz,
la volan,
se-mpiedică în El,
II claxonează,
îl stropesc cu noroi,
îl ocolesc.
îl avertizează.

... Păstrează pe chip,
demodat,
un aer blajin,
prea senin.
- Trebuie făcut ceva cu El,
se sfătuiesc păstorii, cu zel,
Noi suntem ocupaţi,
paşii noştri sunt planificaţi...
Să se dea o lege

să fie cumva internat
sau închis.

Omul acesta
nu ştie nimic din ce-i scris...
Noi suntem oameni respectabili...
Ne compromite reputaţia
tot trecând printre noi
şi oprind circulaţia...
Un copil de păstor
Ii face semne cu mâna
şi intră în vorbă cu El.
- Tăticule! Stai! Opreşte!
Nu pleca mai departe!
Ia-L în maşină cu noi!
II cunosc.
Vine la mine în fiecare seară,
când mă rog
şi mă mângâie pe frunte.
Are o poveste minunată, adevărată,
pe care mi-o spune până adorm.
începe întotdeauna la fel:
„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea..."

TREZESTE-TI PĂSTORII
In vremea-aceasta de pe urmă,
când dorm în pace veghetorii
când liberi umblă lupi prin turmă,
trezeşte-Ţi, Te rugăm, păstorii!
Zdrobeşte nepăsarea multă,
s-audă glasul Tău cel unul,
ca ucenicii ce ascultă
când le vorbeşte lor, stăpânul.

Păstorii turma azi şi-o mână
cum ar purta-o spre tăiere,
se târguiesc pe lapte, lână {- ,
şi-s mulţumiţi că fac avere.[1] }
Toiagul lor e Lo-Ruhama[2] ,,
şi Lo-Ami[3] li-i mica turmă, , ' A
căci la-ndurare nu iau seama, > ■,
când viaţa oilor se curmă. >■
Străvechiul leu nu mai răcneşte, ,
lăuntru-ntreg să-1 înfioare f ■
ci cântă astăzi şi şopteşte
versete de îmbărbătare, • *
Iar lupul răpitor, în haină

[L] Zaharia 11: 4-52 , . ,.-,.
[2]- Lo Ruhama: „Cea fără îndurare" ;

[3i] Lo Ami: „Nu-i poporul Meu" (Osea 1: 6, 9)

de oaie, nu mai e vrăjmaşul,
ci-mpârtăşeşte-a stânei taină
şi-n stână şi-a făcut sălaşul.
Vai, mulţi păstori nu vor să vadă
că grijă n-au decât de sine,
lăsându-şi oile de pradă
prin părăsitele coline,
Lăsându-şi turma-n nepăsare,
prin râpi, prin stânci şi prin gunoaie.
Nici nu-şi dau seama cum dispare
din turmă, oaie după oaie...
Ei au uitat, fără ruşine
ca turma li-i încredinţată
de Marele Păstor, ce vine
să-mpartă dreapta Lui răsplată,
să-Şi pască turma deoparte
s-o ducă la izvoare line,
să-i şteargă lacrima, s-o poarte
prin înfloritele coline,
punând cununi de veşnicie
pe frunţi ce-au suferit ocara
şi untdelemn de bucurie
pe rănile de-odinioară...
Lumina-acolo nu se curmă
ci străluceşte pe vecie...
Va fi doar un Păstor şi-o turmă -
desăvârşită armonie...

VA FI UN CEAS
Va fi un ceas de plâns amar pe lume,
un ceas întins, cât ţine-o veşnicie,
când, despărţit de slăvile divine,
vei fi-aruncat în flăcări şi ruşine,
plătindu-ţi trecătoarea bucurie...
Un plâns, cum n-ai plâns tu, ce râzi acuma
de pocăinţă, de Hristos, de cruce,
de calea-ngustă ce la Cer te-ar duce,
de ţi-ai lăsa păcatul la răscruce,
spre Domnul de-ai porni pe totdeauna...
Crezând că poţi să-ţi făureşti destinul,
că ai doar drepturi în această viaţă,
că-L poţi sfida pe Dumnezeu în faţă,
n-ai vrut să-L cauţi, să-I primeşti povaţă
şi ai ales, pentru vecie, chinull

De-ai plânge azi abaterea-ţi amară
şi te-ar durea povara vieţii tale,
chiar Dumnezeu, sub aripile Sale
te-ar ocroti şi ţi-ar deschide cale,
să moşteneşti eterna Primăvară...
Cărarea Lui nu-i grea, deşi-i spinoasă.
Intrând pe ea, tu intri-n sărbătoare.
Din mii de căi, ea e cea mai frumoasă,
că pace-ţi dă şi-o viaţă luminoasă
şi siguranţa vieţii viitoare.

Eterna primăvara

Cum mâna Lui spre tine stă întinsă,
acum, cât poţi simţi mustrarea-I dulce,
nu te-mpietri, căci, dacă Se va duce,
la poarta veşniciei de-i ajunge,
zadarnic ai să baţi, cu faţa plânsă...

Tatiana Topciu

321

UNICAT

Nu contenesc atât să mă uimesc
de întocmirea trupului firesc -
maşinărie-n care, în ascuns,
mii de conexiuni îşi dau răspuns.
Sub draperia pielii, în galop
infime trenuri cară, strop cu strop,
celulelor din trup ce-i necesar,
zi, noapte, făr-a-ncetini măcar.
Preiau mesaje şi le duc pe loc,
făr-a greşi adresele deloc.
Şi nu se-aude dinăuntrul lui
un zgomot de maşină-a nimănui.
Că văd, c-aud, că umblu, că gândesc,
că înţeleg Scriptura ce-o citesc,
c-o-mpărtăşesc la altul, inspirat
e fiindcă mâna-Ţi însăşi m-a creat,
O, Dumnezeu a toate Creator,
făpturii mele unic urzitor.
La începutu-oricărui început,
o singură celulă m-ai făcut.
Era-n celula-aceea-unicat
întregul cod al vieţii-mi programat -
nu-i minte să-nţeleagă-ntregul rost -
şi-n eul meu l-ai pus la adăpost.

Şi-a prins acel „ceva" a odrăsli,
din sine însuşi toate-a se ivi,
crescând apoi făptura-mi din nimic,
după o Lege pusă-n centrul mic.
Dar ce e decât toate mai presus,
Tu gândul veşniciei mi l-ai pus
în codul microscopic, ca un jind,
să mă silesc spre Tine, bâjbâind.
Să Te găsesc Tu m-ai predestinat,
să am destin de fiu de împărat,
spre-o-mpărăţie veşnică s-aspir
şi aerul de-acolo să-1 inspir,
să vin apoi cu Logosul în cânt,
pe semeni să-i desprind de pe pământ,
cu harpa-n frunte să pornim alai
pe drumul cosmic ce sfârseşte-n Rai...

RĂPIREA

N-a fost posibil, Doamne, să fiu pe-acest pământ
când lumea ai zidit-o prin simplul Tău Cuvânt,
să-mi fi umplut lăuntrul cu aerul cel pur
ce-a-nvăluit zidirea cea fără de cusur.
Ce-i drept, eram în Eva - sculptură dintr-un os
de mâna măiestrită a Domnului Hristos - ,
când a muşcat din fructul eternei cunoştinţi,
de mi-a rămas amarul în strepeziţii dinţi.
Şi nu mi-ai dat prilejul pe lume să apar
când Fiul era-n lume, aducător de Har,
nici fericirea-aceea, cuvântul să-I ascult,
şi să-I contemplu Chipul din vremea de demult.
I-aş fi-nţeles chemarea, L-aş fi urmat pe jos,
chemând cu foc mulţimea să vină la Hristos,
I-aş fi spălat cu lacrimi picioarele, de drag
şi părul meu - ştergarul - I l-aş fi pus pe prag...
Dar Tu mi-ai dat prilejul să-L întâlnesc pe El -
întruchiparea jertfei supreme, sfântul Miel.
Când a venit la mine, m-a înnoit deplin,
făcându-mă o nouă zidire-n chip divin.
Tot cerul meu, Lumina 1-a limpezit deplin...
văzduhul era rouă scăldată în lumini...
a prins să-mi odrăslească pământu-n mii de flori -
un nou Eden de cântec, lumină şi culori...

... Venea-n răcoarea zilei la mine Dumnezeu...
... Mai port şi-acum amprenta lăsată de-al Său EU.
Oricâte alte urme pe-acolo au trecut,
pe-aceasta niciodată s-o şteargă n-au putut...
Atâtea alte glasuri de care parte-avui
n-au tulburat tăcerea preagrăitoare-a Lui...
Vorbea puţin. Dar câte spunea al Său Cuvântl
şi-acum mă înfioară mesajul Său cel sfânt...

Dar cred că fericirea de-a-L revedea venind
o voi avea odată, că prea doresc cu jind
s-aştern covor de lacrimi sub pasul Său uşor,
să mă închin 'nainte-I şi-apoi să zbor, să zbor,
aşa cum simt în vise, în somnul meu profund,
că mă avânt spre slavă şi-n 'nalturi mă afund...
Doar că atunci, trezirea nu m-a găsi-ntr-un pat,
ci în alaiul slavei, urcând înaripat.
Nimic nu mă mai leagă de hârbul de pământ...
M-atrage veşnicia ca un magnet preasfânt...
Nimic nu mă atrage spre lumea de noroi...
Mi se arată slava vieţii de apoi...
Cad una după alta ce m-a legat de jos
De-acuma, mi-e stăpână doar slava lui Hristos.
Dar iat-o: e cetatea sclipind pe cer curaţi
Şuvoiul de lumină e puntea ce-a lăsat
să intre fericiţii răscumpăraţi prin Har
ce au primit iertarea prin jertfa din Calvar.

Si urc şi urc spre ţărmul acela... Doar un salt,
Şi voi ajunge-n faţa Acelui Prea înalt.
II voi privi în Faţă...
In ochi mă va privi...
Voi râde fericită...? Ori poate voi roşi...?
Voi fi pe veci Acolo de unde, ani în şir,
au curs făgăduinţe, îndemnuri, întăriri,
unde-a ajuns suspinul atâtor rugăciuni
ce-au coborât în cortu-mi minuni după minuni ...
Insă minunea mare va fi ca-n veci să fiu
primită-n părtăşia Acelui pururi viu
de unde nici o forţă nu mă va izgoni
şi unde nici o mână nu m-a putea răni...
Când Duhul Mângâierii va da iubirii glas...
când şters îmi va fi plânsul în urma mea rămas...
când Mâna cea străpunsă va aşeza uşor...
pe fruntea mea, cununa de Har mântuitor,
îmi voi topi cântarea divinei împliniri
în corul fără seamăn al sfinţilor martiri...
O, Doamne, adu clipa 1 Coboară-Te pe nori

Şi vie-Mpărăţia divinului Tău dori

Tiparul executat sub comanda nr. 192/2002
la Imprimeria de Vest, Oradea
str. Mareşal Ion Antonescu nr. 105.
România

Versurile poetei Tatiana Topciu (1939-1999),
■ pfine de sensibilitate şi căldură, reprezintă imnul de recunoştinţă înălţat din adâncul inimii acesteia, către Cel care a chemat-o din tinereţe, pe care L-a iubit şi căruia I-a dedicat întreaga viaţă. Speranţa care a caracterizat-o de-a lungul vieţii şi ţe care a exprimat-o în poeziile ei, a fost aceea că, într-o zi, la finalul ei, va părăsi pământul acesta mărginit pentru a se muta în eternitate, unde îşi va găsi deplina împlinire şi fericire a sufletului ei, întâlnindu-se cu Acela după care a tânjit de dor şi dragoste.

CARUL TRIUMFAL

„în ziua aceea va sta scris până şi pe zurgălăii cailor: 'Sfinţi Domnului}'" (Zaharia 14:20)

Căruţa mea e veche, tot mai veche...
Dar caii ei aceiaşi au rămas.
Nici în poveşti nu le găseşti pereche,
în mersul lor, ei nu cunosc popas.
Răsună-n pacea zării zurgălăii,
în sprinten cânt galopul lor urmând,
se-aude-n lungul şi în latul văii:
„Sfinţi Domnului! Sfinţi Domnului!" cântând.
Căruţa merge-n largul depărtării,
când caii ei, într-un suprem avânt,
desfăşurând aripi pe-albastrul zării,
o trag în sus, ţâşnind de pe pământ.
îmi pare rău că nu vedeţi minunea!
într-o clipită, cu cerescul val,
Căruţa mea ce-a străbătut genunea,
e-un car de foc, e carul triumfal!

Editura CASA CĂRŢII
ISBN 973-85617-4-4